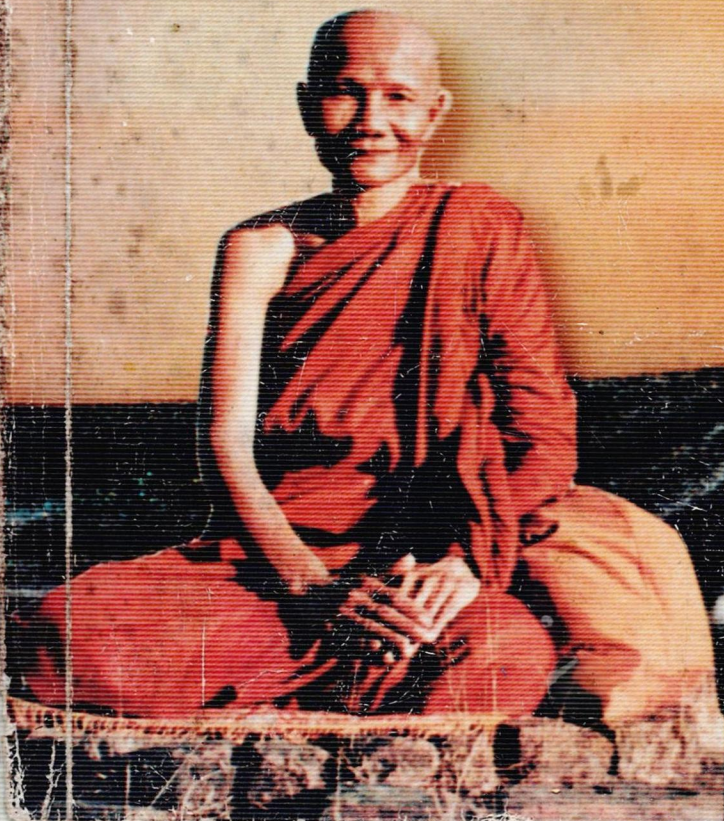

พระราชสุทธินายกมณฑล

อนุสาวรีย์ • อาราม • วัด • ๑

พุทธศาสนา • อาราม • วัด • ๑

พระพุทธรูป • อาราม • วัด • ๑

หอประชุม ภาวนา-นครศรีพิพา

ถ่ายภาพ - ออกแบบปก : น.อ. (พิเศษ) เฉวียง สุริยจันทร์

กฎแห่งกรรม

ธรรมปฏิบัติ

ของ พระราชสุทธินายกมณฑล
(จรัญ ฐิตธมฺโม)

กฎแห่งกรรม - ธรรมเนียมปฏิบัติ เล่ม ๒

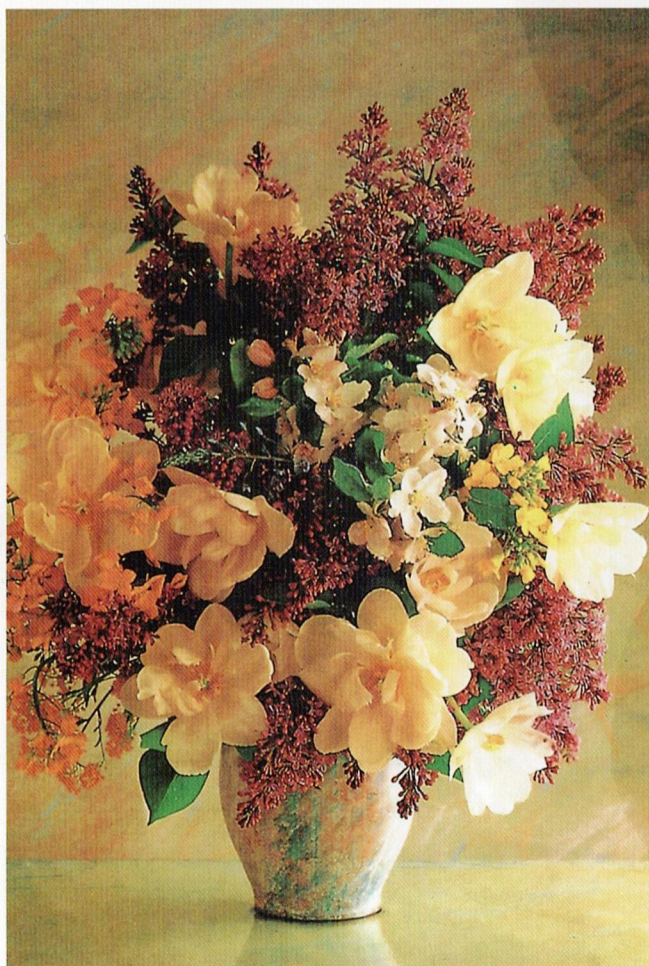
พิมพ์ที่ หจก.หอรัตนชัยการพิมพ์
๓๓/๒๘ ซอยเพชรบุรี ๕ ถนนเพชรบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐
โทร. ๒๑๕-๕๖๘๑-๒

พระเทพสิงหนราจารย์ (จรัญ จิตธมฺโม)

เจ้าอาวาสวัดอัมพวันและเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี

เจริญอายุครบ ๗๔ ปี ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๕

คำปรารภ

หนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติเล่ม ๒ นี้ น่าจะตั้งชื่อให้เป็นพิเศษว่า "ชุมนุมเรื่องวิญญาน จากประสบการณ์ของหลวงพ่อ" ซึ่งคณะผู้จัดทำมั่นใจว่าท่านผู้อ่านจะเกิดศรัทธาในเรื่อง "โลกนี้และโลกหน้า" อย่างที่ท่านไม่เคยมีมาก่อนเลย

พระธรรมของพระศาสดาเป็นดวงดวงประทีป ส่องแสงสว่างชี้ทางบรรเทาทุกข์ และชี้สุขเกษมสถานให้แก่เราในนิกร ทั้งในมนุษยโลก เทวโลก และพรหมโลก

ธรรมประทีป ยังส่องแสงอยู่ถึง ๒๕๐๐ ปี และจะยังไม่ดับ ก็เพราะพระมหากรุณาของพระพุทธบิดา และเพราะความเสียสละอย่างยิ่งของพุทธสาวก ผู้พุทธบุตร

ท่านผู้ประกอบพระทีปธรรมส่องทางดำเนินชีวิตให้แก่มวลสัตว์ อย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อยนั้น ดูชีวิตของท่านแล้วไม่ต่างอันใดกับ "ดวงเทียน" ที่ยืนติ่มอบแสงสว่างให้แก่ผู้อื่น โดยยอมเผาตัวเองละลายตัวเองอยู่ทุกขณะ ด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง นั่นคือ ความเสียสละของพุทธสาวกผู้นำพา

ในบรรดาพุทธสาวกเหล่านั้น มี หลวงพ่อพระครูภาวนาวิสุทธิ รวมอยู่ด้วยองค์หนึ่ง ไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน หลวงพ่อยอมเสียสละความสุขของท่านเพื่อมหาชน ยอมละลายตัวเอง แม้บางครั้งมีอาพาธอยู่ ก็มีได้คำนึงถึงตัวเองแต่น้อย-นำพาชาวายัง

ถ้าเราอยากให้ "ดวงธรรม-ดวงเทียน" ดวงนี้ของเราโชแสงอยู่ได้นานที่สุด เราทุกคนจะต้องช่วยกันถนอมดวงเทียนดวงนี้ ให้ละลายตัวเองน้อยที่สุดและช้าที่สุดนั่นก็คือ เราจะต้องหาวิธีลด-ละสิ่งที่จะทำให้ท่านต้องตรากตรำและทรมาน เพื่อพวกเราให้ลดน้อยเบาบางลง

นี่คือ หน้าที่ของศิษย์ยอดกตัญญูทุกคน

หนังสือเล่มนี้ สำเร็จด้วยความเพียรพยายาม ด้วยสติปัญญาและด้วยทุนทรัพย์ ของมวลศิษย์ "ภาวนาวิสุทธิ" ทุกวัน ถึงกระนั้นคณะผู้จัดทำก็ต้องขอจารึกชื่อ "อาจารย์สมพร เมลงกู" ผู้เหนื่อยมากที่สุดไว้ในที่นี้ เธอช่วยจัดทำต้นฉบับให้ทั้ง ๆ ที่กำลังป่วยอยู่ แถมยังช่วยรวบรวมเงินจากผู้มีศรัทธามาสมทบในการพิมพ์ครั้งนี้อีกจำนวนมิใช่น้อย และขอขอบคุณ ผศ. สุจิตรา รณวีน ที่ช่วยพิสูจน์อักษรและช่วยบอกบุญบรรดาศิษย์ของหลวงพ่อด้วย

คณะผู้จัดทำคาดฝันเอาเองว่า หลวงพ่อก็จะต้องมีความสุขใจอย่างยิ่ง ที่ได้มีหนังสือ "กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ" เล่ม ๒ นี้ เป็นของขวัญของหลวงพ่อ แจกจ่ายเป็นธรรมทานแก่ศิษยานุศิษย์เนื่องในงานมงคลพิเศษที่หลวงพ่อมิชนมาอยู่ครบ ๔ รอบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ในวันนี้

สพท.สงก.ป.ปา. คุณท์ สมิขุณนุฑ

ขอความดำริทั้งปวงของหลวงพ่อ จงสำเร็จดังมโนปณิธานโดยพลันเทอญ

ท.อ.ท. สีเสิ

พ.อ. (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน

ประธานคณะผู้จัดทำ

๔ สิงหาคม ๒๕๓๑

สารบัญ

● คำปสรรภ

● ภาคประวัติ

- คำกล่าวถวายรายงาน	พระครูภาวนาวิสุทธิ์*	๕
- สัมโมทนียกถา	พระญาณสังวร	๑๕

● ภาคกฎแห่งกรรม "วิญญาน"

- แม่กาหลง	พระครูภาวนาวิสุทธิ์	๓๑
- วิญญานรายงานตัว	พระครูภาวนาวิสุทธิ์	๔๕
- ภาพนิมิตที่สวนสามพราน	พระครูภาวนาวิสุทธิ์	๖๘
- คติความตายคือนิยายชีวิต	พระครูภาวนาวิสุทธิ์	๙๑

● ภาคธรรมปฏิบัติ

- วิปัสสนา-พัฒนาจิต	พระครูภาวนาวิสุทธิ์	๑๐๓
- วิธีสู่วทนา	พระครูภาวนาวิสุทธิ์	๑๒๘
- ปาฏิหาริย์คุณนายละม้าย	พระครูภาวนาวิสุทธิ์	๑๓๖
- วิปัสสนา-แก้กรรม	พระครูภาวนาวิสุทธิ์	๑๔๘
- อานิสงส์สร้างส้วม	พระครูภาวนาวิสุทธิ์	๑๕๖

* ปัจจุบัน "พระราชสุทธินิพนธ์มงคล"

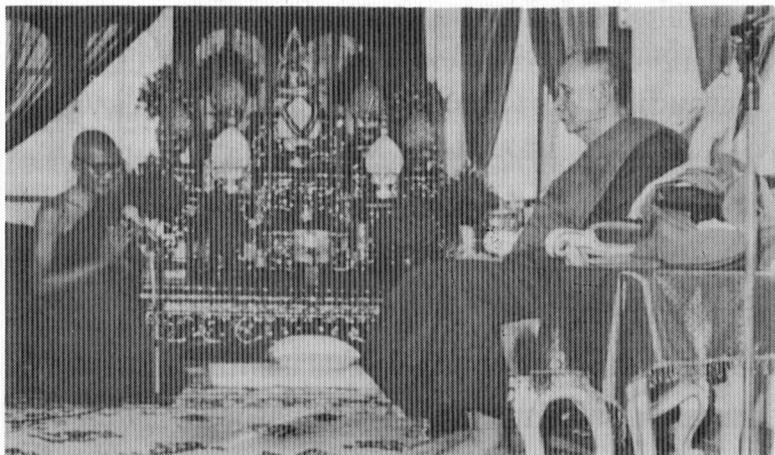
● ภาคผลงาน

- บุคลากรฝ่ายวิปัสสนาธุระของหลวงพ่อ _____ ๑๖๕
- พระครูสังฆรักษ์ _____ ๑๖๖
- อุบาสิกาสุ่ม ทองยิ่ง _____ จำขึ้น แสงฉาย _____ ๑๗๑
- อุบาสิกายุพิน บำเรอจิต _____ สมพร แมลงภู _____ ๑๘๓
- อุบาสกพันโทวิง รอดเฉย _____ พันโทวิง รอดเฉย _____ ๑๙๖
- การพัฒนาถาวรวัตถุ _____ สมพร แมลงภู _____ ๒๐๒
- วิทยาลัยครูเทพสตรีกับวัดอัมพวัน _____ รศ.วิชัย สุธีรขานนท์ _____ ๒๐๘
- ระเบียบปฏิบัติสำหรับผู้ปฏิบัติกรรมฐาน _____ ๒๑๑

ภาคประวัติ

๓ ใต้กล่าวถวายรายงาน

ในพิธีเปิด ฤกษ์บุญถิ่น อุตถากร รับรองพระเถระ

พระครูภาวนาวินัย ๒๗ มี.ค. ๓๑

ขอประทานกราบเรียน พระเดชพระคุณหลวงพ่ोज้าพระคุณสมเด็จพะญาณสังวรที่เคารพสักการะอย่างสูงยิ่ง

วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ฝ่ายคณะสงฆ์ขึ้นต่อตำบลบ้านแบ่ง ฝ่ายบ้านเมืองทางราชการขึ้นต่อตำบลพรหมบุรี เหตุที่ฝ่ายคณะสงฆ์ขึ้นต่อตำบลบ้านแบ่ง เนื่องจากวัดในเขตตำบลพรหมบุรี ไม่พอเป็นตำบลสงฆ์ จึงได้รวบรวมตำบลบ้านแบ่งกับตำบลพรหมบุรี ขึ้นต่อคณะสงฆ์ ตำบลบ้านแบ่ง อำเภพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ฝ่ายอาณาจักร มี ๗ ตำบล ฝ่ายคณะสงฆ์ในเขตอำเภพรหมบุรีนั้น มีเพียง ๔ ตำบลคณะสงฆ์ เมื่อก่อนมีหลายตำบล

สมัยท่านอธิบดีชำนาญ ยุวบูรณ์ เป็นอธิบดีกรมการปกครอง ได้ดำเนินงานแยกอำเภอพรหมบุรีไปตั้งเป็นอำเภอท่าช้างชั้นอีกอำเภอหนึ่ง ก็เนื่องจากพื้นที่และประชาชนชาวพรหมบุรีนั้นกว้างไกลมาก ขยายไปถึงแม่น้ำน้อย ที่เรียกว่าเมืองสิงห์ เมืองสวรรค์ แยกย้ายเข้าไปสู่สุพรรณบุรี บ้านช้าง บ้านตาล บ้านพรานแสงหา บ้านทุ่มบางบาล หัวตะพาน กบเจา แยกย้ายกันไปไกลทางราชการจึงตั้งอำเภอท่าช้างขึ้น

คณะสงฆ์อำเภอพรหมบุรี จึงได้แยกออกไปเป็นอำเภอสงฆ์อีกอำเภอหนึ่ง มีหนึ่งตำบลคณะสงฆ์ แต่ตำบลบ้านเมืองมีหลายตำบล ดูเหมือนจะมี ๓ ตำบล ตำบลทางบ้านเมืองของอำเภอพรหมบุรีมี ๓ ตำบล แต่ตำบลคณะสงฆ์มี ๔ ตำบล เพราะวัดไม้พอกที่จะจัดตั้งเป็นตำบลคณะสงฆ์ตามรูปแบบของทางราชการได้

วัดอัมพวันเป็นวัดที่อยู่มาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา มีหลักฐานที่มันคงอยู่ในตู้พระไตรปิฎก เพราะตู้พระไตรปิฎกตู้หนึ่งนั้น ถวายไว้ในวัดอัมพวัน พ.ศ.๒๒๐๐ อีกตู้หนึ่งถวายไว้ที่วัดอัมพวัน พ.ศ. ๒๓๑๐ เป็นสองตู้พระไตรปิฎก รุ่งเก่า แบบเก่า ลายรดน้ำ ลายรามเกียรติ์ สวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อยของโบราณ สืบเนื่องมาจนบัดนี้

เกล้ากระผมได้มารักษาการณ์ในตำแหน่งเจ้าอาวาส พ.ศ.๒๔๙๙ และได้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสเมื่อ พ.ศ.๒๕๐๐ นับถึงบัดนี้เป็นเวลา ๓๐ ปีเศษ และได้ดำรงตำแหน่งเจ้าคณะอำเภอเพื่อช่วยการคณะสงฆ์มาเป็นเวลา ๑๕ ปีจนถึงปัจจุบันนี้

วัดอัมพวันนี้เป็นวัดเก่าแก่ ภายในอุโบสถมีหลักฐาน มีเอกสาร และวัตถุยืนยันว่าเป็นของเก่าเมื่อโบสถ์ชำรุดทรุดโทรมและพังลงไป จึงได้รื้อออกมาพบศิลาจารึกแจ้งชัด มีสตางค์เงินอยู่ในโรงอุโบสถ

๗ ปีบ และจารึกภาษาจีนว่า กิมเหลียง กิมจือ

สมัยก่อนนั้นมีเรือกำปั่นมาจอดหน้าวัดอัมพวันมีฝรั่งมาทำการค้ากับสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ณ เมืองละโว้แห่งลพบุรีนั้น และก็มีชาติฝรั่งฮอลันดา ได้นำเรือกำปั่นร่วมกับคนจีน มาจอดหน้าวัดนี้ ในสมัยนั้น โดยท่านเจ้าอาวาสมีนามปรากฏชัดอีก ขอบพระทานอนุญาตกล่าวในศิลาจารึกว่า “พระครูญาณสังวร” มีอายุพรรษาถึง ๙๙ พรรษา ที่จารึกไว้ในโรงอุโบสถเมื่อสมัยโน้น

คนจีนมีศรัทธาเลื่อมใสต่อท่านพระครูญาณสังวร ที่วัดอัมพวัน จึงได้สร้างโบสถ์ถวายเป็นทรงจีนและคล้ายทรงไทย มีเครื่องลายครามมากมาย ติดข้อฟ้าหน้าบรรณกระทั้งบรรจุไว้ในโรงอุโบสถมีหยกข้อมือของจีน มีม้าวัว ๙ ตัว เพชรนิลจินดามากมาย มีสตางค์จีน ๗ ปีบเกล้ากระผมได้เอาบรรจุไว้ในโรงอุโบสถ ที่พระเดชพระคุณได้เข้าไปนมัสการในโรงอุโบสถใหม่แล้วนั้น ซึ่งสร้างคร่อมโบสถ์เก่า ตามความมุ่งหมายของท่าน พ.อ.ปิ่น มุกกันต์ อธิบดีกรมการศาสนาสมัยนั้น

วัดอัมพวันเป็นป่าดงพงไพร มีต้นตาลมาก บริเวณหลังวัดปัจจุบันกลายเป็นหน้าวัดไปแม่น้ำเจ้าพระยาลุ่มลึก สมัยนั้นคนจีน ๒ คนมีศรัทธาในพระครูญาณสังวร ซึ่งมีอายุพรรษา ๙๙ พรรษาเชี่ยวชาญทางวิปัสสนาญาณ ตามคำโบราณที่จารึกเป็นภาษาจีนทั้งสิ้น นอกจากนั้น ฝรั่งชาติฮอลันดานั้นถือคริสต์ เป็นสหายกับคนจีนทำการค้าด้วยกันเดินทางมา มีความศรัทธาในพระเดชพระคุณท่านเจ้าอาวาสพระครูญาณสังวร ที่วัดนี้ จึงได้ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตขอพระนาครปรกหินทั้งสององค์มาประดิษฐานไว้ที่โบสถ์นี้องค์หนึ่งชื่อว่า นาคปรกอุทยาน เป็นหินสีเขียว อีกองค์หนึ่งเรียกว่า นาคปรกคางคนหูตุ้ม เขมรคางคนหูตุ้มปรากฏว่า กลีบตอน กลีบดำ เขาจารึกไว้หมด บัดนี้

เกล้ากระผมได้นิมนต์จากโรงอุโบสถนั้น พร้อมทั้งจาริกภาษาจีน
เอามารักษาไว้ที่กุฏิของเกล้ากระผม ตราบเท่าปัจจุบันนี้

อุโบสถหลังใหม่ได้สร้างอย่างประหยัศคร่อมที่เดิมไว้ สมัย
พ.อ.ปิ่น มุกขนันต์ อดีตอธิบดีกรมการศาสนาช่วยแนะนำการสร้าง
เสาทันกันอยู่ภายในเป็นอุโบสถหลังเก่า และขยายอาณาเขตขึ้นมาโดย
ท่าน พ.อ.ปิ่น มุกขนันต์ อดีตอธิบดีกรมการศาสนา ได้ขอพระราชทาน
อนุญาตให้โดยเดินเรื่องเองตลอดมา แค่ ๓ เดือนเสร็จสิ้น การผูก
พัทธสีมาใหม่ ใช้เวลาเฉลิมฉลองเพียง ๖ คืนเท่านั้น พล.ต.ต.สามารถ
ไวยวานนท์ เมื่อสมัยเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี และ พ.ต.อ.
ประจันต์ พรหมณัณท์ เป็นผู้กำกับกับการตำรวจจังหวัดลพบุรี ก็ได้มา
ช่วยเป็นกำลังสำคัญ จนอุโบสถได้สำเร็จตามเป้าหมาย สร้าง
เพียง ๑ ปี ๑๖ วันเท่านั้น สิ้นทุนทรัพย์ จำนวนส่วนน้อย ไม่มีการเดือด
ร้อนแก่ประชาชน และพระราชทรัพย์แต่ประการใด

เกล้ากระผมขอประทานกราบเรียนว่า อุโบสถหลังนี้ไม่มีกำแพง กำหนดเขตจำเพาะ เป็นคอนกรีตหรือสิ่งที่สวยงาม แต่มีป่าไม้ไพรวัลย์ เป็นกำแพงแทน

สำหรับพัทธสีมา นั้นได้ฝากไว้ในฝาผนังอุโบสถ ถ้าใครไม่สังเกตจะไม่ทราบว่า เป็นอุโบสถที่จริงเป็นอุโบสถที่ประหยัดข้างในสะอาดหมดจด โอโถงเป็นที่ที่สมควรแก่การเคารพบูชา องค์สมเด็จพระชินสีห์ ศาสดาเป็นอย่างยิ่งสามารถจะสาธิตให้นักศึกษาได้เห็นเหตุการณ์ในสังฆกรรมตามพระวินัยนิยมได้อีกด้วย

หลังจากอุโบสถเสร็จแล้ว วัดนี้ก็ได้รับการยกย่องจากทางราชการให้เป็นวัดพัฒนา ตั้งแต่พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นต้นมา จน พ.ศ. ๒๕๑๓ ได้พัฒนาวัดและชุมชนโดยใช้หลักของพระพุทธเจ้าคือพัฒนาจิตเพราะจิตนี้มีความสำคัญมาก ต้องเริ่มพัฒนาจิตก่อน เมื่อจิตดีแล้วก็เริ่มหาสัปบายะ เป็นการพัฒนাজิตร่วมกับการศึกษา และประกอบอาชีพการงานของท้องถิ่นชาววัดอัมพวันตลอดมา

เมื่อก่อนนี้ชาววัดอัมพวันยากจนหาเข้ากินคำ บัดนี้ก็มีอาชีพการงาน มีการศึกษาดี โดยเริ่มการพัฒนাজิตด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐานแล้วก็พัฒนาตามลำดับ ใช้แนวพุทธศาสตร์ที่กินต้องสะอาดที่ถ่ายต้องสะอาดมีความหมายมาก เกล้ากระผมจึงได้สร้างหอประชุมมาเพื่อพัฒนาการศึกษา พัฒนาจิตเพราะจิตดีแล้วก็ได้สำเร็จตามเป้าหมาย ญาติพี่น้องชาววัดอัมพวันและชาวสิงห์บุรี และบ้านใกล้เคียงก็ดำเนินตามนี้ ตามแนวพุทธศาสตร์ดังกล่าวมา อาชีพการงานก็ไม่ผิดเคียงแต่ประการใด ทั้งยังสามารถอยู่ร่วมกันด้วยเมตตาธรรม เอื้ออารี เกิดความสามัคคีในสังคม เรียกว่าพัฒนาสังคมอีกด้วย นอกเหนือจากนั้นอยู่ด้วยความเมตตาธรรม เพราะมีคุณธรรมเป็นบทสำคัญ

คือพัฒนาจิตดีแล้ว ท่านทั้งหลายเหล่านั้นก็มีได้อยู่ด้วยความแตกแยก
แปลกอะไรกัน เกล้ากระผมก็ได้ดำเนินงานพัฒนาวัดอัมพวันตาม
แนวพุทธศาสตร์โดยการสร้างสัปปายะ หาอาวาสที่เป็นสัปปายะ
เป็นที่อยู่ของสงฆ์ เป็นที่อยู่ของอุบาสก อุบาสิกา เป็นที่รับไว้เพื่อ
บริการในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานดังกล่าวมา นอกเหนือจากนั้น
อำนวยความสะดวกในด้านอาหารโดยสัปปายะ ให้ถูกต้องตาม
พระวินัยนิยมบรมพุทธานุญาต จัดหาบุคลากรเป็นสัปปายะ หาพว
กหาพ้อง ที่มีจิตอาวรณ์ให้อภัยเอื้ออารี เกิดความสามัคคีต่อกัน

นอกเหนือจากนั้นแล้วก็เร่งรัดวิปัสสนากรรมฐานโดยภิกษุสงฆ์
องค์เถระต้องเป็นผู้นำ เป็นตัวอย่าง นับเป็นการพัฒนาที่มุ่งตรงต่อ
ธรรมะสัปปายะ ได้ความสะดวกสบายแก่พุทธศาสนิกชน เข้าใน
หลักที่ว่า *กิจกรรมของพระสงฆ์ต้องเป็นประโยชน์ของประชาชน*

พระภิกษุสงฆ์องค์เถระก็ดี ที่มาอยู่ที่วัดนี้ จะบวชน้อย บวชมาก
ไม่สำคัญ บวชแล้วพัฒนาจิตกิจกรรมของพุทธศาสนา ก็จะได้รับผล
ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทุกประการ ผลนั้นก็ได้นำมาปฏิบัติแสดง
ออกเช่นเดียวกัน

วัดนี้ก็กำลังทำสัปปายะ หาที่อยู่อาศัย สำหรับผู้มาอบรม
สี่ปีผ่านมา อบรมไปแล้วสองแสนคนตลอดกระทั่งภิกษุสงฆ์องค์เถระ
โดยเจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราชอริยวงศาตตญาณ วัดราชบพิธ
สถิตมหาสีมาราม ได้เสด็จมาที่วัดอัมพวัน ๕ ครั้งผ่านไปแล้ว เนื่องใน
กิจกรรมของคณะสงฆ์ มีการพัฒนาวัด ท้าวราชอาณาจักร การอบรม
พระสังฆาธิการส่วนกลาง และส่วนภูมิภาครวมกันที่วัดอัมพวันนี้
เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ เกล้ากระผมจึงต้องหาสัปปายะเอาไว้นับสนุน
บริการของบุคลากรให้พร้อมทุกประการ จึงมีการสร้างกุฏิวิทยากร

เพิ่มเติมจากที่มีอยู่แล้วเป็นกุฏิครึ่งไม้ครึ่งตึกซึ่งเดิมใช้พักวิทยากร ทั้งฝ่ายหญิงฝ่ายชาย จึงสร้างใหม่แยกฝ่ายบรรพชิตออกไปเป็นส่วนสัดส่วน แยกออกไปเป็นส่วนเขตพุทธาวาส เขตสังฆาวาส เขตบำเพ็ญกุศล เขตหอประชุม เพื่ออบรมบ่มนิสัย เขตศาลาบำเพ็ญกุศล เขตภavana กิณน้อย นอนน้อย พุดน้อย ทำความเพียรมาก ไม่รับแขกในเขตภavana มีเขตอุปาสิกา เขตแม่ชี เขตหลักฐาน เขตจัดผลประโยชน์ครบถ้วน ทุกประการ

สำหรับกุฏิหลังนี้มุ่งหมายให้เป็นกุฏิรับรองพระเถระ วิทยากร ทุกระดับ ที่จะมาพักและได้รับความสะดวกในการสัปปายะ และ บริการถวายการเคารพ ถวายการต้อนรับพระเถระานุเถระที่มาจาก จตุรทิศทั้งสี่ กุฏิรับรองพระเถระหลังนี้ พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ ธรรมเจดีย์ วัดเทพธิดาราม เจ้าคณะภาค ๓ ได้เมตตากรุณามากะ กวักเกณฑ์และยกเหตุผลให้สร้าง ณ สถานที่นี้ว่าเหมาะสมดีที่สุด

ผู้รัทธาเจ้าภาพได้แก่โยมบุญถิ่น อัตถากร พร้อมด้วยคุณโยม ม.ร.ว. คุณหญิงพรรณเรือง อัตถากร และดร.กึ่งแก้ว อัตถากร พร้อมด้วยญาติพี่น้อง เห็นพ้องต้องกันรับเป็นเจ้าภาพขึ้นมา เลยให้ชื่อ กุฏินี้ว่า “กุฏิบุญถิ่น อัตถากร รับรองพระเถระ” ด้วยความมุ่งหมาย เฉพาะเจาะจงให้พระเถระวิทยากรมาพักแล้วจะได้รับความสะดวก สบาย จากการบริการของวัดเป็นส่วนสัดส่วน และจะเจริญงานการ วิทยากรได้ถูกต้องทุกประการจะมีการอบรมพระสังฆาธิการ หรือ ระดับโรงเรียนมัธยมประถมศึกษา มหาวิทยาลัยเป็นส่วนสัดส่วน ก็ได้รับความสุขความเจริญต่อประชาชนและประชาชนก็ต้องการรับความ สะดวก หนึ่ง สองความสบาย สามเข้ามาแล้วปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สิน นอกเหนือจากนั้นกลับไปก็มีที่พึ่งทางใจติดตัวไป ก็ได้

สำเร็จตามเป้าหมายทุกประการ

โดยคุณโยมบุญถิ่น อัตถากร และคุณโยม ม.ร.ว. คุณหญิง
พรรณเรือง ดร.กึ่งแก้ว อัตถากร ก็มาตั้งเจตนารมณ์ว่าเป็นเจ้าภาพ
สร้าง เพื่ออุทิศถวายหม่อมเจ้าจรัสโสม เกษมสันต์ ซึ่งเป็นผู้มีพระคุณ
ในวงศ์ตระกูลเกษมสันต์สืบต่อไป

กุฏิหลังนี้ กว้างยาว ๓ วา ๒ ศอก เท่ากัน เป็นสี่เหลี่ยมมี ๓ ชั้น
ชั้นล่างเป็นห้องโถง มีห้องน้ำห้องส้วมบริการพร้อม เย็นสบาย

ปัจจุบันนี้คุณธนะศักดิ์ ยุวบูรณ์ ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็น
ประธานฝ่ายของประชาชน พร้อมด้วยท่านนายอำเภอศึกษาธิการ
จังหวัด ศึกษาธิการอำเภอได้ร่วมกันให้การอุปถัมภ์บำรุงตลอดมา

ฝ่ายคณะสงฆ์ก็มีท่านเจ้าคณะภาค เจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะ
อำเภอ คณะสังฆาธิการเขตสิงห์บุรีได้ให้การอุปการะตลอดมา
โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณพระธรรมญาณมุนี
ท่านเจ้าคณะจังหวัดลพบุรี วัดกวีศรารามท่านก็มีเมตตาอุปถัมภ์
บำรุงวัดนี้เป็นพิเศษ นอกจากให้การช่วยเหลือด้วยเมตตาแล้ว ยัง
เมตตารับเป็นวิทยากรทุกครั้ง ถึงท่านมีอายุ ๘๔ แล้ว เป็นพระเดช-
พระคุณแก่วัดอัมพวันเป็นล้นพ้น

เกล้ากระผมตั้งใจถวายชีวิตเป็นพุทธานุชา ธรรมบุชา สังฆบุชา
เข้าในหลักว่าเกล้ากระผมเป็นภิกษุสงฆ์รูปหนึ่ง ในสังฆมณฑลนี้ขอตั้ง
สัจจะว่า กิจกรรมของพระสงฆ์ต้องเป็นประโยชน์ของประชาชนสืบไป
เพื่อประชาชนได้มาพึ่งพาอาศัย เหมือนร่มไม้ร่มไทร ได้ขึ้นนอกขึ้นใจ
ด้วยธรรมโอสถ ซึ่งเป็นดุจดอาหารทิพย์ฉันนั้น

วันนี้เป็นวันมหามงคลชีวิต ที่จะต้องแสดงออกซึ่งการบูชา
ในการทักษิณาทานอุทิศถวายแก่หม่อมเจ้าจรัสโสม เกษมสันต์

ณ โอกาสบัดนี้

เกล้ากระผมรู้สึกซาบซึ้ง ในพระคุณของหลวงพ่เจ้าพระคุณ
สมเด็จพระเจ้า เป็นอย่างยิ่งที่ได้เมตตามาเป็นองค์ประธานเปิดป้ายกุ
บุญถิ่น อุตถากร รับรองพระเถระ เจ้าภาพขึ้นใจพร้อมด้วยผู้ว่า
ราชการจังหวัด และท่านศึกษาธิการจังหวัด, ศึกษาธิการอำเภอ
พรหมบุรี พร้อมด้วยญาติโยมชาววัดอัมพวันต่างปลื้มปิติยินดีโสมนัส
เป็นอย่างยิ่ง

บัดนี้ได้ออกสัณเป็นมงคลแล้ว ขอพระเดชพระคุณหลวงพ่
ได้เมตตาโปรดเปิดป้าย “กุบุญถิ่น อุตถากร รับรองพระเถระ”
เพื่อเป็นสิริมงคล แล้วกรุณาให้โอวาทตามสมควรแก่เวลาสืบไป

สัมโมทนิยกกา

ของ

สมเด็จพระญาณสังวร

๒๗ มี.ค. ๓๑

ในนามแห่งคณะสงฆ์ ซึ่งประกอบด้วยท่านเจ้าคณะภาค เจ้าคณะ
ท้องถิ่น เจ้าอาวาส และพระภิกษุสามเณรทั้งหลาย ผมขออนุโมทนา
สาธุการ ในการที่ท่านผู้สร้าง คือคุณบุญถิ่น อัตถากร ม.ร.ว.พรหมเรือง
อัตถากร พร้อมทั้งธิดา คุณกิ่งแก้ว อัตถากร และญาติมิตรผู้ร่วม
การกุศลทั้งปวง ได้สร้างกุฏิรับรองนี้ขึ้น มีลักษณะและวัตถุประสงค์

ตามที่ท่านเจ้าอาวาสได้แสดงแล้ว และตามที่ท่านเจ้าอาวาสท่าน
แสดงนั้น ท่านก็ได้เล่าประวัติของวัดนี้ ว่ามีมาตั้งแต่สมัยที่พบใน
จารึกเป็นภาษาจีน ในสมัยกรุงศรีอยุธยาที่ชาวจีนได้สร้างวัดที่สำคัญ
คือโบสถ์ พร้อมทั้งมีสิ่งต่าง ๆ กับจารึกเป็นภาษาจีน

นั่นแสดงว่าท่านเจ้าอาวาสในครั้งนั้น คือ ท่านพระครูญาณสังวร
ซึ่งทีแรกเข้าใจกันว่าตำแหน่งราชทินนาม “ญาณสังวร” นี้ ได้บังเกิด
ขึ้นในสมัยกรุงเทพฯ โดยสมเด็จพระสังฆราชญาณสังวร ที่เรียกกันว่า
พระสังฆราชไก่อ่อนเป็นองค์แรก ณ. บัดนี้ได้มาทราบ ว่า ราช
ทินนามนี้ได้มีมาตั้งแต่สมัย ที่พบในจารึกที่วัดนี้ ในสมัยกรุงศรี
อยุธยาแล้ว และก็ปรากฏว่า ท่านเจ้าอาวาสในสมัยนั้น ก็เป็นผู้ที่
ปฏิบัติในฝ่ายวิปัสสนาธุระ และในสมัยปัจจุบันนี้ ท่านเจ้าอาวาส
ก็เป็นผู้ที่ปฏิบัติในวิปัสสนาธุระ และอบรมสั่งสอนในวิปัสสนาธุระ
ที่ท่านเรียกว่าเป็นการพัฒนาจิต จึงนับว่าเป็นประวัติการณ์ที่ต่อเนื่อง
มาถึงปัจจุบัน อย่างน่าอัศจรรย์

อันวิปัสสนาธุระนั้น เป็นที่ทราบกันแล้วว่า คู่กันกับคันถธุระ
อันหมายถึงธุรกิจการเรียนคัมภีร์ อันเป็นฝ่าย ปริยัติธรรม และวิปัส
สนาธุระนั้นก็หมายถึงการปฏิบัติ อันเรียกว่า ปฏิบัติธรรม พระพุทธ
ศาสนานั้นอาจจะแยกออกได้ว่า เป็นศาสนาคือปริยัติ ศาสนาคือ
ปฏิบัติ และศาสนาคือปฏิเวธ คือความรู้แจ้งแทงตลอด เปรียบได้
เหมือนอย่างต้นไม้ใหญ่ ซึ่งประกอบด้วยราก ลำต้น กิ่ง ใบ และผล
อันรากของต้นไม้นั้นก็ได้แก่ปริยัติ ลำต้นของต้นไม้ก็ได้แก่ปฏิบัติผล
ของต้นไม้นั้นก็ได้แก่ปฏิเวธ

ประเทศไทยเรามีพระพุทธศาสนา ที่เปรียบเหมือนอย่าง
เป็นต้นไม้ใหญ่ อันบริบูรณ์ด้วยราก ลำต้น และผล ที่ประชาชน

ชาวไทยได้บำรุงรักษา และได้บริโภคตลอดมาช้านาน และการรักษาต้นไม้คือศาสนาดังกล่าวนี้นี้ เราทั้งหลายซึ่งเป็นชาวไทยก็จะต้องช่วยกันรักษาทั้งที่เป็นส่วนรากคือปรีชาญาณ ทั้งที่เป็นส่วนลำต้นคือปฏิบัติ เพื่อที่จะได้บริโภคผลของต้นไม้ อันเป็นปฏิเวธนี้ตลอดไป เพื่อความสุขความเจริญ

การปฏิเวธ คือผลของการปฏิบัตินี้ เป็นความหมายตรงเพราะการปฏิบัตินั้น เมื่อปฏิบัติย่อมได้รับผลของการปฏิบัติทันที จะรักษาศีล จะทำทาน จะบำเพ็ญภาวนา ทั้งฝ่ายสมณะ และฝ่ายวิปัสสนา ก็ได้รับผลทันทีที่ปฏิบัติ น้อยหรือมากก็สุดแต่การปฏิบัติ และผลของการปฏิบัตินี้ ก็เป็นการยกจิตใจ ยกตนเองให้สูงขึ้น ให้พ้นจากโลกที่เป็นฝ่ายชั่ว ขึ้นสู่โลกที่เป็นฝ่ายดีโดยลำดับ จนถึงพ้นโลกสุดโลก อันเรียกว่าโลกุตระคืออยู่เหนือโลก อันเรียกว่ามรรค ผล นิพพาน ผลของการปฏิบัติที่ได้มาตั้งแต่เริ่มต้น จึงยังเป็นโลกียะเกี่ยวกับโลก จนถึงเป็นโลกุตระ พ้นโลกนี้ จะเรียกรวมยอดเป็นปฏิเวธ คือความรู้แจ้งแทงตลอด อันเป็นผลของการปฏิบัติ

คนเราที่เป็นสามัญชน มักจะไม่เข้าใจคำว่า โลกุตระอยู่เหนือโลก คือ มรรค ผล นิพพาน หรือว่าไม่สามารถที่จะปฏิบัติให้ถึงได้ และอันที่จริงนั้น ทุกคนจะปฏิบัติให้ถึงที่เดียวนั้น ก็ย่อมเป็นไปได้ยากหรือไม่ได้ จะต้องบรรลุปะเป็นขั้น ๆ ขึ้นไป เปรียบเหมือนการขึ้นบันได จากขั้นพื้นดินไปสู่ขั้นที่สูงขึ้น ๆ ของอาคารบ้านเรือนก็เปรียบเทียบเหมือนอย่างการขึ้นภูเขา ก็ต้องเดินขึ้นไปตั้งแต่พื้นดิน เชิงเขา ขึ้นไปโดยลำดับ และเมื่อเดินขึ้นไปทีละก้าวแล้ว ก็ไม่เป็นการยาก เมื่อสูงมากก็จะต้องหยุดพัก

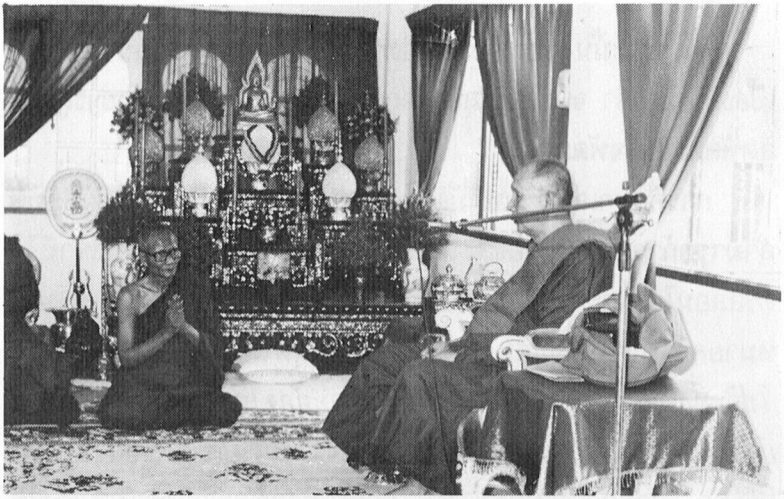
แต่คนที่มีปัญญาเฉียบแหลม สามารถจะรู้ได้เร็วพลัน อันเรียกว่า

อุคฆฏัตถุญญัน อาจะขึ้นได้โดยรวดเร็วทันที เปรียบได้ดั่งขึ้นลิฟท์ จะขึ้นสูงสักกี่ชั้น ขึ้นแป๊บเดียวก็ถึง อันที่จริงการขึ้นแป๊บเดียวนั้น ก็มีไผ่หมายความว่า จะเป็นการขึ้นข้ามชั้น ต้องขึ้นไปโดยลำดับชั้น เหมือนกัน แต่ว่าขึ้นไปได้เร็วมาก สำหรับบุคคลประเภทที่เป็น อุคฆฏัตถุญญ ที่รู้เร็ว

แต่ที่รู้ช้าลงไกว่านั้น คือมีสติปัญญาไม่สามารถจะรู้ได้โดยฉับพลันอย่างนั้น รู้ช้าเข้าๆ ขึ้นช้าเข้าๆ เหมือนอย่างกับค่อยๆ เดินขึ้นไป ขึ้นบันได หรือขึ้นภูเขาตั้งที่กล่าว และในขณะที่ขึ้นภูเขานั้น เมื่อยังไม่ถึงยอด ก็ยังไม่พ้นจากภูเขา

การปฏิบัติมาตั้งแต่ในเบื้องต้น ยกตนให้สูงขึ้นโดยลำดับดังกล่าวนี้ เรียกว่าโลกียะ คือยังเกี่ยวข้องกับโลก เหมือนอย่างขึ้นภูเขาที่ขึ้นไปแล้วยังไม่พ้นภูเขา และเมื่อขึ้นไปสูงขึ้นๆ ก็เปรียบเหมือนอย่างว่า ยกตนขึ้นสู่จิตจากฝ่ายชั่วฝ่ายต่ำ ให้สูงขึ้นๆ ยกตนให้พ้นจากอบายโลกขึ้นสู่มนุสโลกจากมนุสโลกขึ้นสู่เทวโลก พรหมโลก และสูงขึ้นไปโดยลำดับ และที่กล่าวนี้หมายถึงเป็นโลกของจิตใจ ซึ่งมีอยู่ในจิตใจของมนุษย์คนเรานี่เอง

จิตใจที่ยังเป็นอบายโลก คือจิตใจที่ต่ำทราม ประกอบด้วยกิเลสหนาแน่น ปราศจากหิริโอตตปปะ สามารถจะทำความชั่วได้ทุกอย่างดั่งนี้ที่จิตใจที่เป็นอบายโลกดั่งที่เรียกว่ามนุสสเนรยโก มนุสสเปโต มนุสฺยนรโก มนุสฺยเปรต แต่เมื่อมาปฏิบัติในพระพุทธศาสนาที่ศรัทธามีศีล สุตะ จาคะ ปัญญา ขึ้นโดยลำดับแล้ว ก็จะยกตนให้พ้นจากอบายโลกนี้ เรียกว่าพัฒนาจิตขึ้นเป็นมนุสสโลกสู่มนุสสโลกมีจิตใจเป็นมนุษย์ คือเป็นผู้ที่มีใจสูง มีหิริ มีโอตตปปะ มีศรัทธา มีศีลเป็นต้น และเมื่อจิตใจบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไปอีก จิตใจนี้จะยกขึ้นไปสู่เทวโลกสูง

ขึ้นไปอีกก็เป็นมนุสพรหมโลก มีจิตใจเป็นพรหม คือมีจิตใจที่ประเสริฐ
บริสุทธิ์ ประกอบด้วยพรหมวิหารธรรม มีเมตตากรุณาเป็นต้น อย่าง
บริสุทธิ์ผุดผ่อง ก็แปลว่าเหมือนอย่างขึ้นเขา กับชั้นลิฟท์ ขึ้นจนถึงเขา
เกือบจะถึงยอด ครั้นเมื่อถึงยอดแล้ว เหยียบอยู่บนยอดเขา ก็เรียกว่า
พ้นจากภูเขา ถึงยอดเขาแล้ว ยอดเขาอันเป็นส่วนสูงสุดที่บรรลุดัง
นี้แหละเรียกว่าโลกุตระอยู่เหนือโลก พ้นโลก พ้นจากความเป็นพรหม
เป็นเทพ เป็นมนุษย์ เป็นอบายทั้งหมด

เพราะฉะนั้นจึงมีพุทธภาษิตที่ตรัสตอบแก่ผู้ที่มาทูลถามใน
ครั้งหนึ่งว่า ทรงเป็นมนุษย์หรือ พระองค์ตรัสว่าไม่ใช่ เป็นเทพหรือ
เป็นพรหมหรือ ก็ตรัสว่าไม่ใช่ พระองค์ไม่ได้เป็นมนุษย์ ไม่ได้เป็น
เทพ ไม่ได้เป็นพรหม แต่พระองค์เป็นพุทธ เป็นสยัมภู ผู้ตรัสรู้เอง
โดยชอบ พ้นจากภาวะเป็นโลกต่าง ๆ กายมนุษย์ถึงจุดสูงสุดดังกล่าว
นี้แหละ เรียกว่าโลกุตระอยู่เหนือโลก เหมือนอย่างบรรลุดังยอดเขา
ก็คืออยู่เหนือภูเขาอยู่บนยอดภูเขาแล้ว ก็พ้นจากภูเขา

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงทรงเป็นผู้นำในการพัฒนาจิตตั้งแต่เบื้องต้นเบื้องต้น จนถึงบรรลุถึงที่สุดการพัฒนา คือพัฒนาได้อย่างสูงสุด พัฒนาเสร็จพัฒนา

การศึกษาเล่าเรียนปฏิบัติพระพุทธานุศาสนานั้น ได้ทำให้ผู้ปฏิบัติสามารถก้าวขึ้นไปสู่เบื้องสูงโดยลำดับดังนี้ ตามพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสสอนไว้ และการพัฒนาให้สูงขึ้นโดยลำดับดังกล่าวนี้ ก็ไม่ใช่หมายความว่าไม่รู้จักสิ้นสุด มีเวลาที่สิ้นสุดได้ คือ เมื่อพัฒนาขึ้นไปถึงที่สุดแล้วถึงยอดแล้ว ไม่มีขั้นที่จะต้องไต่ขึ้นไปอีก นี่แหละเรียกว่าเป็นการสุดพัฒนา ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า จบกิจที่จะพึงกระทำ ด้วยความเป็นอย่างนี้ คือเพื่อที่จะพัฒนาจิตของตนเองให้ไปให้ถึงที่สุด จบการศึกษา จบการพัฒนาของตนเอง จิตของท่านเองแล้วเช่นเดียวกันทั้งหมด การศึกษาปฏิบัติพระพุทธานุศาสนา เพื่อเป็นการพัฒนาจิตนั้น จึงมีเวลาที่สิ้นสุดได้ จบได้ ดังพระพุทธเจ้าและพระอรหันตสาวกทั้งหลาย

คำสั่งสอนของพระองค์ตรัสสั่งสอนไว้ ก็ทรงสั่งสอนไว้ครบถ้วนพร้อมทั้งอรรถะ เนื้อความ พยานะ คือถ้อยคำบริสุทธิ คือถูกต้อง ไม่มีผิดพลาดแม้แต่น้อย บริบูรณ์ คือ ครบถ้วน ไม่มีบกพร่องแม้แต่น้อย ไม่มีผิดแม้แต่น้อย ไม่มีบกพร่องแม้แต่น้อย อันนี้แหละเรียกว่าบริสุทธิบริบูรณ์ ขึ้น ไปจนถึงขั้นสูงสุด

เพราะฉะนั้นการปฏิบัตินั้น ทุกคนก็ต้องปฏิบัติตั้งแต่ขั้นต้นขึ้นไปเหมือนอย่างขึ้นเขาหรือขึ้นบันไดดังกล่าวนี้ ก็ต้องขึ้นตั้งแต่ขั้นที่หนึ่งขึ้นไป ก้าวขึ้นไปตั้งแต่ก้าวแรกขึ้นไป และเมื่อก้าวขึ้นไปเรื่อย ๆ แล้วการบรรลุถึงขั้นสูง ไม่เป็นการยากเพราะว่าขึ้นไปโดยลำดับ ยากนั้นอยู่ที่ว่า สมมติว่ายังไม่ได้ขึ้นสักขั้นเดียว แหงนหน้าขึ้นดูถึงขั้นสูงสุด

เห็นสูงมากก็ไม่ไหวเสียแล้ว ไม่มีการพยายามที่จะเริ่มขึ้นตั้งแต่ชั้นแรก ยากตรงที่หงนหน้าขึ้นดู แล้วก็นึกว่าจะให้ถึง จะลอยไปให้ถึงยอดทันที ยากอยู่ตรงนี้ ที่ว่ายาก แต่ถ้าได้ศึกษาให้รู้จักพระพุทธศาสนา และปฏิบัติไปโดยลำดับแล้ว การขึ้นถึงชั้นสูงนั้นจึงไม่ยากในเมื่อขึ้นไปโดยลำดับ

และก็ว่าถึงการยึดการปล่อยนั้นก็เหมือนกัน ก็สอนให้ปล่อยหมด คือปล่อยวางทั้งหมดสิ้น ตั้งแต่ที่แรกยังไม่ได้จะให้ยึดทั้งหมดก็ไม่ได้ เหมือนอย่างการขึ้นบันได เมื่อเราหยุด หยุดอยู่บนบันไดขั้นที่หนึ่ง เราก็ต้องยึดบันไดขั้นที่หนึ่งสำหรับเหยียบ และว่าเราจะขึ้นบันไดขั้นที่สองได้นั้น เราจะต้องปล่อยบันไดขั้นที่หนึ่ง ยกเท้าจากบันไดขั้นที่หนึ่ง มาเหยียบบันไดขั้นที่สองแปลว่า ต้องมีการปล่อยขั้นหนึ่ง แล้วมายึดขั้นสอง สำหรับยืน สำหรับเหยียบเพื่อจะขึ้นต่อไป จึงต้องมีการปล่อยและมีการยึด กันเป็นขั้น ๆ ไปอย่างนี้ เมื่อยังมีขั้นที่จะต้องขึ้นต่อไปแล้ว ก็จะต้องมีการปล่อยและการยึดดังกล่าวแล้วไปที่ละขั้น ๆ จะสอนกันให้ปล่อยวางกันทีเดียวหมด ไม่เอาละ อะไรๆ อยู่นานไม่ได้

กิเลสต้นหาในใจของคนเรานั้น ความชั่วในจิตใจของคนเรานั้น เครื่องเศร้าหมองในจิตใจของคนเรานั้น ไม่ใช่ว่าจะหมดไปโดยคิดว่าจะปล่อยจะวาง จะเอาไปโยนทิ้ง ไปทุบทิ้ง ไปทำลายทิ้ง เหมือนอย่างสิ่งของไม่ได้ เพราะเป็นภาวะในจิตใจ ไม่ใช่วัตถุ การจะปล่อย การจะวางต้องอาศัยศีล สมาธิ ปัญญา หรือสติปัญญา และก็ต้องรู้จักที่จะปล่อย รู้จักที่จะยึดไปโดยลำดับ กล่าวง่าย ๆ อีกอย่างหนึ่ง ก็คือว่า จะต้องยึด จะต้องรู้จักปล่อยวางความชั่ว ยึดความดีเอาไว้ และก็จะต้องปล่อยวางคือยึดและปล่อยไปตามขั้นตามลำดับ แม้ความดี

ก็เหมือนกัน จะยึดเอาไว้อีกก็เป็นความไม่ดี ความดีที่เป็นขั้นต่ำๆ นั้น จะต้องปล่อยความดีที่เป็นขั้นต่ำ ก้าวขึ้นสู่ความดีที่เป็นขั้นสูง ขึ้นไปอีกดังนี้ เป็นขั้นของการปฏิบัติที่เป็นไปโดยลำดับ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้

เมื่อเป็นดังนี้แล้ว การปฏิบัติพุทธศาสนาก็ถูกต้องและเป็นประโยชน์ และจะต้องอาศัยให้มีทั้งศีล ทั้งสมาธิ ทั้งปัญญาประกอบกันไป หรือ มรรคทั้งองค์แปดประกอบกันไป จะทั้งข้อใดข้อหนึ่งไม่ได้ ต้องปฏิบัติ และอาศัยซึ่งกันและกันขึ้นไป จึงจะบรรลุถึงผลขึ้นไปโดยลำดับ การปฏิบัติดังนี้ย่อมมีปัญญาเป็นข้อปฏิบัติขั้นยอด เพราะฉะนั้น ไตรสิกขา ก็มีศีล สมาธิ ปัญญา และธรรมาภิบาลวิปัสสนาธุระ อันเป็นยอดขึ้นมา และก็ไม่ใช่หมายความว่า จะทำแต่วิปัสสนาก่อนอย่างเดียว ต้องปฏิบัติในทางด้านสมณะ ปฏิบัติในศีลด้วยให้ครบไตรสิกขา คือให้ครบ มรรคมืองค์แปด และยกเอาปัญญาที่เป็นยอดเรียกว่าวิปัสสนาธุระ เหมือนอย่างมรรคมืองค์แปดยกเอาสัมมาทิฐิขึ้นเป็นหัวหน้า เป็น ข้อที่หนึ่ง และเป็นข้อต่อๆ กันไป

เพราะฉะนั้นเมื่อเราปฏิบัติให้เข้าทางถูกทางแล้ว ย่อมจะได้รับผลของพระพุทธศาสนา จะมีความสำนึกสูงขึ้นในใจตนเองว่า อโห พุทโธ อโห อัมโม อโห สังโฆ โอหนอพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มีจริง ดังนี้ เมื่อปฏิบัติให้เข้าทาง ดังนี้แล้ว ก็จะเป็นไปเพื่อความเจริญ ทั้งศรัทธา ทั้งปัญญา พร้อมทั้งธรรมะข้อนี้ เป็นการพัฒนาจิตใจ ในพระพุทธศาสนาตามที่พระพุทธเจ้าได้ทรงสั่งสอนเอาไว้

เพราะฉะนั้นในสำนักของท่านพระครูเจ้าอาวาส วัดอัมพวันนี้ ท่านได้พลีชีวิตร่างกาย และความสุขทุกอย่าง เพื่อวิปัสสนาธุระ

ดังกล่าว ซึ่งท่านปฏิบัติตนเองท่านด้วย และท่านสั่งสอนผู้อื่นด้วย ให้ปฏิบัติเพื่อให้มีจิตใจเข้าถึงธรรมะในพระพุทธศาสนา ดูกุศลธรรมะในพระพุทธศาสนา เพราะเมื่อปฏิบัติได้เข้าทางดังนี้แล้ว ก็จะได้ธรรมรส เมื่อได้ดูคติพระพุทธศาสนา อันเรียกว่า ธรรมปิติแล้ว ก็ย่อมได้ธรรมรส รสของพระธรรม ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า มหาสมุทรรทั้งล้นนั้น มีความเค็มเป็นรสจืด ธรรมะของพระองค์ที่พระองค์ทรงสั่งสอนทั้งหมด ก็มีวิมุติ คือความหลุดพ้นเป็นรสจืดนั้น

เพราะฉะนั้นผู้ปฏิบัติทุกคน แม้แต่เป็นเบื้องต้น เบื้องต่ำ ในข้อใดข้อหนึ่ง เมื่อได้ดื่มธรรมะของพระพุทธเจ้าแม้แต่เพียงเล็กน้อยแล้ว ก็ย่อมจะต้องได้ธรรมรส คือใจหลุดพ้นจากเครื่องเศร้าหมอง ความชั่วและความทุกข์ มีความปลอดโปร่งใจ สบายใจ เกษมใจ อิ่มเอิบใจ ในธรรมมากน้อยตามควรแก่การปฏิบัติทุกครั้งไป ธรรมปิตินี้ดื่มธรรมกับธรรมรส รสของพระธรรม จึงควบคู่กันไปอย่างนี้ อันจะมีได้จากวิปัสสนาธุระ ดังที่ท่านพระครูเจ้าอาวาส ท่านสั่งสอนในที่นี้

บัดนี้จึงเป็นที่จงใจบุคคลเป็นอันมาก ให้เข้ามารับการอบรม และมาช่วยถวายเป็นสัปปายะต่าง ๆ ให้บริบูรณ์ เป็นสัปปายะทั้งสี่ อาหารสัปปายะ เสนาสนะหรือวิหารสัปปายะ บุคคลสัปปายะ ธรรมสัปปายะ ดังท่านที่มีศรัทธาสรางกูญนี้ ก็เป็นการสร้างให้มีเสนาสนะหรือมีวิหารสัปปายะ เป็นที่รับรองพระเถระทั้งหลาย เพื่อให้มีสัปปายะอันสมบูรณ์ อันเป็นอุปถัมภ์ปัจจัย สามารถให้ผู้ที่มาเป็นพระวิทยากรเป็นอาจารย์สั่งสอน และมาศึกษาปฏิบัติธรรม มีสัปปายะดังกล่าวสามารถที่จะปฏิบัติ สามารถที่จะอบรมสั่งสอน ให้สำเร็จผลได้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

เพราะฉะนั้นจึงขออนุโมทนาอำนวยการ ให้ท่านเจ้าภาพที่สร้าง

กฤษีนี้ ซึ่งมีการถวายมีการเปิดในวันนี้ และขออนุโมทนาแต่ท่านพระครู
เจ้าอาวาส พร้อมทั้งท่านพระเถรานุเถระทั้งหลาย และทุกๆ ท่าน
ที่ได้ช่วยกันอุปการะ ให้การศึกษาเล่าเรียนปฏิบัติธรรมในวัดนี้ เป็นไป
ได้ด้วยดี อย่างที่ปรากฏ

จึงขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย อำนาจบุญกุศล ได้อภิบาล
รักษาทุกๆ ท่าน ให้เจริญ อายุ วรรณะ สุขะ พละ และเจริญใน
ธรรมปฏิบัติ ให้ได้ประสบธรรมปฏิบัติ และธรรมรส ทุกท่านเทอญ

ภาคกฎแห่งกรรม
“วิญญาน”

แม่กาหลง

พระครูภาวนาวาสุภีย์

๑๑พ.ค. ๓๑

อาดตมามาอยู่เข้าพรรษาที่วัด
อัมพวันนี่เริ่มต้นตั้งแต่ พ.ศ.
๒๕๐๐ก่อนหน้านั้นคือเมื่อ พ.ศ.
๒๔๙๙ ก็ไป ๆ มา ๆ ดูแลรักษา
การพอดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสก็
มาอยู่ประจำ สมัยก่อนนั้น มี
พระภิกษุสงฆ์องค์เณรพรรษา
หนึ่งไม่เกิน ๑๕ รูป หรืออย่างมาก
ทีเดียวไม่เกิน ๑๕ รูป เพราะพื้นที่
ที่บ้านวัดอัมพวันนั้นบ้านน้อย
ไม่มากนักประชาชนยากจน มี
อาชีพทางการทำนาทำสวนเล็ก ๆ
น้อย ๆ ไม่มีผู้ที่มีเงินมีทอง
มั่งคั่งสมบูรณ์อันใดนักและวัด

อัมพวันนั้นต่อมาก็มีพระ
สงฆ์เพิ่มขึ้น พรรษาละ ๔๐-๕๐
รูปทุกปีตลอดมา อาตมาคิดว่า
ต่อไปจะก้าวหน้าได้ต้องหา
สัปปายะ บางทีจะมีแขกมาที่วัด
ก็ต้องไปขอบิณฑบาตอาหารคาว
หวานบ้านเหนือบ้านใต้มาเลี้ยง
เขา ก็เป็นการลำบากแก่ประ-
ชาชนในท้องถิ่นนั้น มาคิดดูต้อง
หาสัปปายะทั้ง ๔ ให้ครบ วัดนี้
จึงเจริญก้าวหน้าได้ กิจกรรมของ
คณะสงฆ์สมัยนั้นไม่เจริญ เพราะ
วัดนี้ข้าวของก็มีน้อย เป็นวัด
เก่าแก่สมัยกรุงศรีอยุธยา

เริ่มต้นด้วยอาวาสสัปปายะ
อาหารสัปปายะ ต้องหาบุคคลากร
สัปปายะ ช่วยเหลือกิจกรรมของ
คณะสงฆ์ เช่นกรรมการวัด ทายก
ทายิกา ช่วยกันทำงาน ประการ
ที่สี่ต้องจัดการศึกษาความรู้ใน
พระพุทธศาสนาเพิ่มขึ้นเรียกว่า
ธรรมะสัปปายะ เรียกว่าทั้ง ๔
ประการ นี้ ต้องอาศัยเนืองกัน วัด
จึงเจริญได้ มีแขกหรือมาหาสมภาร

เจ้าวัดหรือมาธุระในวัดก็ต้องไป
ขอข้าวแกงบ้านเหนือบ้านใต้มา
เลี้ยงทุกครั้งก็เป็นการรบกวนชาว
บ้านเขา มาคิดถึงดูว่าเหตุการณ์
วันข้างหน้า วัดอัมพวันจะเจริญ
ก้าวหน้าได้ จะต้องตั้งโรงครัว
อาหารเป็นเรื่องสำคัญ บางทีแขก
มาวัดไม่มีอาหารให้รับประทาน
เพราะเป็นวัดที่อยู่ทุรกันดาร ป่าดง
พงไพร่มากมาย มีทำน้ำเรือแล่น
ไปมาในลำแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นต้น

วัดอัมพวันอยู่ริมแม่น้ำเจ้า
พระยา การสัญจรไปมาก็ต้องใช้
ทางเรือทางเดียว เพราะทางหลัง
วัดออกไปถนนเอเชียยังไม่มี เป็น
ป่าและคลองชลประทานก็ยังไม่
มี ด้วยการส่งน้ำเข้าทุ่งหรือทำเกษตร
หรือทำไร่ไถนาที่ยังไม่เจริญ ที่
อาตมาอยู่วัดอัมพวันนั้นมีน้ำไหล
เข้าทุ่ง ตามหลักโบราณท่านว่า
เดือน ๑๑ น้ำนองเดือน ๑๒ น้ำ
ทรง พอถึงเดือนอ้ายเดือนยี่น้ำ
ก็รีไหลลง ทำนาข้าวหนัก ข้าว
กลาง แบบโบราณ ประเพณีสืบมา

มาตอนหลังก็เจริญขึ้นเป็นลำดับ การตั้งโรงครัวจะทำอย่างไร อาตมาจากวัดพรหมบุรีมามีปัจจัยส่วนตัวมา ๓,๐๐๐ บาท มีเท่านั้นเอง ก็มาคิดทบทวนได้ว่าจะต้องหาบ้านสักหลังหนึ่ง จะซื้อไหมใหม่ แล้วนำมาปลูกจะต้องใช้ทุนทรัพย์มากปัจจัยก็ไม่มีกับเขา จะไปเรียไร บ้านเหนือบ้านใต้ก็จะรู้สึกแร้นแค้น สำหรับบ้านนั้น หาเงินหาทองมาด้วยความยากลำบากจริง ๆ จะไปเรียไรเขามาสร้างโรงครัวซื้อไหมใหม่ที่ไหนเลยจะทำได้ คิดอย่างนี้แล้วก็ตั้งใจว่าจะต้องไปหาซื้อบ้านสักหลังหนึ่ง ที่ราคาย่อมเยาพอจะซื้อได้เท่าที่มีเงินอยู่คือ ๓,๐๐๐ บาท คิดอย่างนี้แล้วตั้งแต่จากวัดพรหมบุรีที่อาตมาสอนกรรมฐาน มาตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๙๕ เริ่มสอนกรรมฐานตามลำดับมา จนถึงยุคปัจจุบันทุกวันนี้

นอกเหนือจากนั้นแล้วอาตมาก็ดำเนินงานแสวงหาตามญาติโยม ถามไปก็ยังไม่มีการจะขาย ก็มีลูก

ศิษย์กรรมฐานจากที่จังหวัดสิงห์บุรี บ้านเตาปูน บ้านบางมอญ บ้านวัดศรีสาคร ก็มีโยมสุม เป็นลูกศิษย์เก่า และมีโยมพิน บำเรอจิต เป็นลูกศิษย์เก่า ที่มาเรียนกรรมฐานจากวัดพรหมบุรีเป็นลูกศิษย์เก่า มาช้านาน ตั้งแต่โยมสุมยังอยู่ในวัยสาว มีลูกเล็กๆ เด็กแดงตลอด มาจนมีอายุมากแล้ว และแม่พิน บำเรอจิต ก็มีสามีชื่อผู้ใหญ่อภิ เป็นผู้ใหญ่บ้าน อยู่ที่บางมอญ วัดสว่างอารมณ์ ถามเขาได้ว่า

“โยมพิน ใครมีบ้านจะขายบ้างในราคาย่อมเยา” โยมพินก็บอกว่า “ขอดูก่อน ถ้ามีที่ไหนดิฉันจะมาราบเรียนให้ทราบ”

ต่อมาแม่พินก็บอกว่ามีบ้านจะขาย นิมนต์ท่านไปดู

เจ้าของอยู่กรุงเทพฯ เป็นบ้านของนายอำเภอเก่า ว่าง ไม่มีใครจะอยู่ บ้านอยู่ข้างบ้าน ดิฉันติดกัน เลยให้แม่พินไปสืบสาวราวเรื่องดู ก็ได้ความออกมาว่า เขาบอกขายราคา ๕,๐๐๐ บาท

คงจะบอกกันมานานแล้วไม่มีคน
ซื้อ บ้านหลังนี้หาคนซื้อยาก เพราะ
เหตุใดไม่ทราบ บ้านเครื่องปรุง
ฝากระดานทรงไทยกลาย ๆ มีฝา
กระดานปะกนแบบโบราณสองหลัง
คู่แฝด มีบันไดขึ้นพร้อม มีรางน้ำ
อยู่กลาง แม่พินว่าอย่างนั้น เจ้า
ของเขาอยู่กรุงเทพฯกัน เขาก็มา
บอกว่า ถ้าเป็นคนอื่นเขาจะขาย
๕,๐๐๐ บาท ถ้าท่านต้องการจะ
เอาไปวัดอัมพวัน ก็ยินดีจะขายให้
ในราคา ๓,๐๐๐ บาท

แม่พินมาส่งข่าว อาตมา

รู้สึกดีใจมาก แหมพอเหมาะ กับ
เงินที่เรามีอยู่ที่ได้ตั้งใจไว้ ก็บอก
ให้แม่พินตกลง ก่อนตกลงนี้แม่พิน
บอกว่า “นิมนต์พระเดชพระคุณไป
ดูก่อน ถ้าชอบใจค่อยซื้อ ไม่ชอบใจ
ก็แล้วไป”

อาตมาก็เดินทางไปดูบ้าน
หลังนี้ โดยอาตมามีรถยนต์อยู่
ลำหนึ่ง ก็ลงรถยนต์ไป นายท้าย
ก็ขับเรือไป ถึงบ้านแม่พิน ผู้ใหญ่
กลับ บำเรอจิต สามิของแม่พิน
ก็พาอาตมาไปดู บอก “หลวงพ่
ไปดูด้วยกัน”

มุมหนึ่งของกุฏิแม่ชีที่มีส่วนประกอบของบ้านแม่กาหลง

ไปถึงเขาก็เปิดกำแพงที่ปิด
กันไว้ บ้านนี้ไม่มีใครอยู่ฝุ่นเต็ม
หยากไย่เต็ม ผู้ใหญ่กลับกับบอก
ให้ขึ้นไปดู อาตมาก็ขึ้นไปดูบ้าน
หลังนี้ มีกำแพงกันเสร็จเรียบร้อย
บ้านก็รกรุงรังเพราะขาดคนอยู่
รักษา ผู้ใหญ่กลับก็ให้ขึ้นไปด้วย
อาตมาขึ้นไปแต่ผู้เดียว ขึ้นไปแล้ว
ผู้ใหญ่เขาก็กลับไป เขาบอกว่า
“ท่านเข้าไปดูแล้ว นิมนต์มาที่บ้าน
เดี๋ยวมาคุยกัน”

อาตมาก็ขึ้นไป เรือนหัว
ทันที เรือนหัวโคลงไปโคลงมา
เหมือนแผ่นดินไหว อาตมาก็มา
คิดดู เอ้! ข้างนอกลมก็ไม่พัดเรือน
ทำไมหัวโนไปหัวมา ขนหัวลุก
อาตมาไม่กลัวผี จะว่าผีก็ไม่ใช่
เอ ไม่เห็นมีใคร ขนหัวลุกหมด
เรือนก็ยังหัวโนอยู่อาตมาก็ไม่กลัว
แต่ก็รีบลงบันไดมาบอกผู้ใหญ่กลับ
บอกว่า เอ้! เรือนหลังนี้พิกล ทำไม
โยนไปโยนมาได้ ผู้ใหญ่กลับก็
แน่นเหลือเกิน บอกว่า หลวงพ่อ
เรือนหลังนี้บางที่มันอยู่เก่า เป็น

บ้านไม่มีใครอยู่ ขึ้นไปกระดาน
อาจโยนไปโยนมาได้ หรือหลวงพ่อก็
จะเป็นลมไปก็ได้

อาตมาก็ขึ้นไปใหม่ ขึ้นไป
แล้วมีความรู้สึกขึ้นมาที่แผ่เมตตา
เอ้ อะไรกันอย่างนี้ เป็นเรื่องน่า
สงสัย แต่ก็ยังไม่ติดใจแต่ประการ
ใด ก็คิดว่ากระดานมันหยอบ
แหบๆ ไม่ได้ดอกตะปู มันอาจจะ
โยนเวลาเราขึ้นไปก็ได้ หรืออาจ
เสาเรือนจะขาดก็ได้ คิดได้หลายนัย
แต่ก็สงสัยไว้ในใจ ที่นี้ก็ตกลงปลง
ใจซื้อตกลงจะต้องรื้อแม่พินก็รับ
อาสาจะจัดการให้ และจะเตรียม
หาอาหารการบริโภคนให้เสร็จ เอา
คนของท่านมาบ้างและจะขอแรง
คนบ้านนั้นรื้อวันเดี๋ยวคงเสร็จ
ก็ตกลงจะรื้อ

ก่อนที่จะรื้อไปนั้น อาตมา
ก็กล่าวคำพูดออกมา

“นี่พี่น้องทุกคนที่อยู่บ้านนี้
เจ้าของบ้านก็ดั้นะที่อยู่ที่นี่นะมา
อยู่ทำไมเล่า ไปอยู่ด้วยกันนะ
ไปอยู่วัดอัมพวันไปเจริญวิปัสสนา

กรรมฐานที่วัดอัมพวันกันดีกว่านะ จะมาหลงอยู่ที่นี้ทำไมอยู่ในอบาย เป็นเปตวิสัยไม่ดีแน่ ช่วยกันหรือ ช่วยปลูกด้วยนะอาตมาจะเอาไป ปลูกเป็นโรงครัว เพื่อทำอาหาร ถวายแด่พระภิกษุสงฆ์องค์เณร และช่วยเลี้ยงพุทธศาสนิกชนที่ มาวัด ให้ได้รับความสะดวกในการบำเพ็ญกุศลของเขาต่อไป” ก็รู้สึกสงบจิตบ้านกึ่งเรือนที่โยนไป โยนมาหยุดทันที ก็เป็นเรื่องประหลาดที่อาตมาประสบมา

ผู้ใหญ่กลับก็หัวเราะ เพราะเขารู้เรื่องดีแต่เขาไม่บอกเราว่ามีอะไรที่บ้านหลังนี้ หากคนมาเช่าก็ไม่ค่อยได้ หากคนซื้อก็ไม่ได้คนจะมาซื้อเขาก็ไม่ต้องการว่าเป็น เพราะอะไรก็ไม่ทราบ ก็ยังกลางแคลงยังสงสัย อาตมาก็บอกว่าไปด้วยกัน ช่วยหรือช่วยปลูกด้วยนะ เสาเป็นเสาไม้จริงเสาไม้แก่น และเรือนหรือเป็นแบบๆ ได้สะดวกดี เป็นเรือนแบบโบราณ ตกลงแล้วอาตมาก็กลับวัดกลับไปจัดแจง

ทางวัด เอาช่างมาวัดดู จัดแจง ขุดหลุมไว้กว้างยาวเท่าไรให้เรียบร้อย และขอแรงเรือลำใหญ่เรือข้าวสมัยเก่า จุข้าวประมาณ ๒๕ เกวียน เพื่อจะไปรื้อเรือนหลังนี้ต่อไป ว่าแล้วก็ถากที่ขุดหลุมไว้ คอยทำเสร็จเรียบร้อย แม่พินก็ช่วยจัดการให้

วันต่อมา ก็ไปแต่เช้ามืด ไปถึงบ้านแม่พินก็ไปฉันทันนั้น แม่พินก็จัดการอาหารการบริโภคให้เรียบร้อย รื้อแต่เช้าเสร็จตอนบ่าย รื้อเรือนเสร็จเรียบร้อยใส่เรือข้าว เอาเรือโยงกลับมาวัด รุ่งขึ้นเช้า เริ่มปลูกเสร็จในวันเดียว มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์เหมือนกัน เพราะเรา ขุดหลุมคอยไว้แล้ว เสากว้างยาวเท่าไรอะไรอย่างนี้ รื้อแล้วก็รื้อกัน อย่างดี ไม่มีเสียหายอะไร ก็ปลูกเสร็จภายในวันเดียว มีญาติโยม พุทธศาสนิกชนวัดอัมพวัน เดียวนี้ยังมีชีวิตอยู่ก็ช่วยกันปลูก ก็เล่าได้ว่าเป็นความจริงปลูกเสร็จในวันเดียว เสร็จเรียบร้อยดีก็ไม่มีใคร

อยู่เลย ปลุกในป่าทางทิศใต้วัด
อัมพวัน เขตวัดทางด้านใต้ อยู่
ระหว่างกอไผ่ กอไผ่มีหลายสิบกอ
สมัยโน้นก็น่ากลัวอยู่ หากคนไปอยู่
ไม่ได้ สำนักชื่อก็ยังไม่เกิดเพราะไม่มี
ใครอยู่เลย

ก็เริ่มต้นด้วยคุณป้าหมาก
ดิบ ภรรยาของท่านอดีตปลัดอำเภอ
เป็นผู้มีพระคุณต่ออาตมามาก
อาตมาเคยไปอาศัยเรียนหนังสือ
พักอยู่บ้านคุณป้า เรียนชั้นมัธยม
ที่จังหวัดสิงห์บุรี คุณป้าก็อุปการะ
มาหุงข้าวหุงปลาให้รับประทาน
อาหารไปโรงเรียนได้อย่างดี

ในเวลากาลต่อมาอาตมา
อุปสมบทแล้ว ก็ไม่เคยเจอคุณป้า
เลย ไปพบเป็นขี้อยู่ที่อำเภออินทร์
บุรี อาตมาก็บอก

“แม่ชีป้าหมากดิบ มาอยู่
ทำไมที่นี้เล่า” คุณป้าตอบว่า

“บวชชี บ้านช่องหมดแล้ว
เขาโกงหมด หมดเนื้อประดาตัว
หมดแล้ว”

นี่อาตมานึกถึงพระคุณที่ได้

หุงข้าวให้อาตมาไปโรงเรียนยังไม
ลืมพระคุณอันนี้ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เป็น
ญาติพี่น้องกัน แต่เป็นผู้มีอุปการะ
คุณ จึงบอกคุณป้าไปอยู่ด้วยกัน
เถอะ อาตมาจะรับเลี้ยงจนกระทั่ง
ชีวิตหาไม่ คุณป้าก็มาอยู่จึงได้อยู่
เรือนที่ปลุกนี้ อาศัยเผ้าบ้าง ไป
เหนื่อมาได้ คุณป้ามีลูกหลานมาก
ก็ไม่ค่อยจะอยู่วัด

ในเวลากาลต่อมา พระสงฆ์
องค์เจ้ามาขึ้น ก็ต้องทำครัวเลี้ยง
หุงข้าววันละกระทะถวายพระที่วัด
อัมพวันตลอดมา ก็ยังไม่ทราบ
ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ถึงเวลาญาติโยม
ก็มาช่วยกันทำครัว ทำครัวแล้ว
ก็กลับบ้าน ไม่มีใครเผ้าหมู กะปิ
หัวหอม กระเทียม ก็เก็บไว้ที่กุฏิ
โรงครัวนี้ ที่ได้ซื้อมา มีภรรยา
การโรงซื้อแม่บุญชู สามี่ชื่อนาย
สงวน ศรีพวงวงศ์ เป็นภารโรง
ร.วัดอัมพวัน ก็ขอแรงเมียภารโรง
มาช่วยทำครัว เลี้ยงพระสงฆ์องค์
เณรที่วัดตลอดมา ญาติบ้านเหนื่อ
บ้านใต้พุทธศาสนิกชนก็มาช่วย

กันที่โรงครัวนี้ เย็นก็กลับบ้านหมด
ไม่มีใครเฝ้า แต่เดชะบุญกุลของ
ไม่หายตลอดมา

วันหนึ่งแม่บุญกุลกลับบ้าน
ก็หอบหอมกระเทียมไปบ้าง หมู
เหลือ ปลาเหลือ จากทำถวายพระ
ก็เอาไป หอมกระเทียมก็เอาไป
อาตมาก็ไม่รู้เรื่อง ไม่มีความเข้าใจ
ในเรื่องนี้ ไม่เคยไปดูโรงครัวเลย

วันหนึ่งเกิดอัศจรรย์ดล
บันดาล ผีเข้าแม่บุญกุล เขาว่าอย่าง
นั้น มาตามหลวงพ่ ผีเข้าเมีย
การโรงตอนประมาณบ่าย ๆ คน
ไปดูกันมากมาย ก็ปรากฏว่าผีชื่อ
แม่กาหลง

มาเข้าแล้วก็บอกว่าพวกที่ไป
ช่วยทำครัวว่า

“น้อยไป พวกเรานี้บาปกรรม
เหลือเกินนะนี้ เราบาปมาแล้วต้อง
เป็นเปรตอยู่ที่บ้านหลังนี้มา เรา
มากับบ้านหลังนี้”

คนเขาก็ตามว่า “เฮ้! มา
ทำไมเล่า ผีเข้ามาอยู่กุฏิหลังนี้
ได้อย่างไร” คนผีเข้าก็บอกว่า

“เออ พวกเอ็งไม่ต้องมายุ่ง
เพราะท่านเชิญเรามาหลวงพ่ วัด
อัมพวันเชิญมา ให้มานั่งเจริญ
วิปัสสนาที่วัดนี้เราก็ดำมา และ
ช่วยท่านดูแลโรงครัวด้วย เราดู
ไม่ได้เลย ดูมาหลายวันแล้ว พวก
เราทำครัวแล้วก็เม้มของวัด เอา
กะปิหอมกระเทียมติดไปบ้าน
เอาปลาติดไปบ้านทุกวัน เราทนดู
อยู่ไม่ได้จึงมาบอกเล่าเจ้า อย่าเอา
ไปนะจะเป็นเปรต เราเคยเป็นเปรต
ในบ้านหลังนี้มาแล้ว เราต้องตาย
แล้ววิญญานก็จะอยู่เป็นเปรต

เพราะเราได้ผลกรรม ของ
เปรตผูกใจ อำนาจของโลภะ โทสะ
โมหะ มันเกิดขึ้นในจิตผูกพัน สามิ
ของเราเจ้าชู้มาก ชอบเที่ยวผู้หญิง
ยิ่งเรือมากหน้าหลายตา ตลอดจน
เหตุการณ์เบื้องหน้าที่เราเฝ้าอยู่ที่
บ้านนี้ เป็นบ้านของนายอำเภ
สามิของเราก็จ้างชู้ตอนที่ข้าพเจ้า
จะตายวิญญานออกจากร่างไป
ข้าพเจ้ามีอำนาจโลภะห้วง โยสมบัติ
ห้วงโยสามิของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า

ตายแล้ววิญญาณจึงต้องอยู่ที่นี้
คือเรือนหลังนี้ ก็เป็นเปรต

แต่เราก็โชคดีเหลือเกิน ท่าน
ไปซื้อบ้านหลังนี้มา ท่านก็บอกกับ
เราว่า อย่ามาอยู่บ้านหลังนี้เลย
อย่ามาเผ่าอยู่นี่เลยเปรตเอ๋ย ท่าน
ก็พูดเองอย่างนั้น แต่เราได้รับทราบ
แต่ท่านก็ไม่ทราบว่ามันอยู่
ใกล้ ๆ ท่าน ที่บ้านหลังนั้นนั่นเอง
เลยเราก็ตามบ้านนี้มา ช่วยท่าน
หรือช่วยปลุกเสร็จ ถ้ามทุกคนดู
นี่เราเป็นเปรต ท่านทั้งหลายอย่า
เป็นเปรตอย่างเราเลย มันนั่งเจริญ
กรรมฐานกันเถิด” เขาว่าอย่างนั้น
ก็ได้ความว่าชื่อ *กาหลง*

อาตมาก็ไม่ทราบเลยว่า
คนที่อยู่หลังนี้ที่ตายไปแล้วชื่อ
แม่กาหลง เพราะยังไม่มีใครบอก
แม่พินก็ไม่เคยบอก ผู้ใหญ่กลับก็
ไม่เคยบอก เลยก็ได้ความก็บันทึก
ไว้

พระท่านนิมนต์ไปพบกับผี
อาตมาบอกไม่ไปหรอก ให้เขาพูด
กันเอง พวกที่มาทำครวักลัวมาก

ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีใครเอาพวกกะปิ
หอมกระเทียมไปเลย เพราะมีผี
เปรตติดบ้านมาและก็มีแม่กาหลง
บอกกับแม่ครวว่า พวกเรานะมา
ทำครวักกันเฉย ๆ น่าจะนั่งสวดมนต์
ไหว้พระเจริญกรรมฐานบ้างไม่มี
เลย ทำแต่ครวอย่างเดียว เจ้าก็
ได้แต่ครวไป กิจกรรมทางพระพุทธ
ศาสนาทางวัดไม่มีเลย นี่ไม่
สามารถจะปิดประตูอบายได้อันนี้
เป็นคำพูดของผีที่มาเข้าแม่บุญชู

เวลากาลก็ล่วงเลยมา วัน
พระ เวลาสอนกรรมฐาน แม่พิน
กับผู้ใหญ่กลับก็เอาเรือโยงมา
พอนั่งกรรมฐานแล้วอาตมาก็ถาม
ขึ้นว่า

“โยมพิน เจ้าของบ้านนี้ชื่อ
*กาหลง*จริงไหม ผีจริงไหม” โยม
พินหัวเราะก๊ากเลย “มีเจ้าค่ะ อยู่
ที่บ้านนั้นเป็นไข้ตาย ภาพขึ้นผุด
กาย แต่ฉันไม่ได้บอกท่านเองแหละ
เดี๋ยวท่านจะไม่ซื้อบ้าน บ้านนี้
เป็นอย่างไร เห็นคนเขาไม่ซื้อกัน”

เวลากาลต่อมา แม่กาหลงก็

แสดงอภินิหารเรื่อย ๆ มีคนมานั่ง
กรรมฐาน แก้ก็นั่งด้วย แสดง
ภาพออกมาเป็นรูปธรรมเป็นรูป
เห็นชัดแล้วพูดได้ด้วย อันนี้มีคน
เห็นกันหลายคน หลายอย่าง แต่
อาตมาจะไม่ขอกล่าว ณ ที่นี้โดย
ละเอียด

ก็มีแม่จาบแม่เขียวบ้านโคก
ลัว่ง ที่เขาทำบุญวัดดาวดิงส์ แม่
จาบทำบุญวัดดาวดิงส์ แม่เขียว
ทำบุญวัดราชประสิทธิ์ มีหลักฐาน
ยืนยัน แม่จาบแม่เขียวก็มาช่วย
งานที่วัดนี้ มานั่งเจริญกรรมฐาน
ก็ให้ไปพักบนศาลา เพราะว่าที่
สำนักแม่ชียังไม่มี ยังไม่ได้ต่อเติม
เสริมสร้างแต่ประการใด ถึงเวลา
มีคนมาปลูกให้ทำกรรมฐานให้
หุงข้าว ตอนนั้นต้องหุงทานเอง
เพราะยังไม่มีสำนักที่จะบริการ
แต่ประการใด

ก็ออกมาเป็นรูปร่างหน้าตา
รูปร่างสวย ผิวเนื้อละเอียดคมขำ
ตามลักษณะนั้นทุกประการ ฝาผี
ขี้แมงวันครบถ้วนทุกประการ พูด

รูปแม่กาหลง

จาเพราะ และมาให้เจริญกรรมฐาน
และสามารถแนะนำกรรมฐานได้
เป็นเรื่องแปลกเพราะแม่เขียวไม่
กลัวผี แม่จาบก็ไม่กลัวผีด้วย บัดนี้
แม่จาบสิ้นชีวิตไปแล้ว แต่แม่เขียว
ยังอยู่ ถ้ามดูได้เหมือนกัน และก็
แสดงอภินิหารหลายอย่าง และจิต
ได้เข้าสู่จุดมุ่งหมายของการเจริญ
กรรมฐาน

อาตมาขอยืนยันว่า ผีก็เจริญ
กรรมฐานได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นคน
คนยังไม่สนใจ แต่ผีสนใจก็เป็นที
ที่น่าอนุโมทนาก็เจริญวิปัสสนา
กรรมฐาน จิตมุ่งมาดปรารถนา

เข้าสู่ภาวะกลับกลายจากเปรต กลายเป็นเทพธิดาได้ ไม่มีการ ปฏิสนธิในครรภ์แต่ประการใด เป็นอภินิหารของโอปปาติกะ ที่ สร้างคุณงามความดี เกิดเป็นเทวดา ก็ได้ เกิดเป็นเทพก็ได้ เป็นได้หลาย อย่างโดยอภินิหารของบุญกุศล ที่ตนได้สร้างมา นี่เป็นเรื่องการ พัฒนาจิตของแม่กาหลง

ฝักไปลามาไหวด้วย วันหนึ่ง แม่กาหลงมาลา มันเป็นเรื่องอัศจรรย์ มาลาว่าอย่างไร บอกว่า “หลวงพ่ोज้าขา ดิฉันขอลาไป บ้านสักสองวัน”

“ลาไปทำไมล่ะกาหลง”

“ญาติตาย”

“เอ๊ะเราเป็นอะไรล่ะ ญาติ ตายไปทำไม เรามาเป็นกายแบบนี้ และวิญญานแบบนี้ไม่น่าจะไปยุ่ง กับเขาเหล่านั้น”

แม่กาหลงตอบว่า “ดิฉันต้อง ไปดูญาติ ต้องไปช่วยเขาสักสอง วัน แล้วจะกลับมา”

อาตมายังนึกขำ ฝีมือก็ดี

อดสาไปช่วยงานได้ มันก็เป็น เรื่องแปลกที่เชื่อยาก ถ้าไม่เห็น ประสบการณ์ด้วยตนเอง

ต่อมา ๒ วัน แม่กาหลงก็ กลับมา ก็กราบอาตมาบอกว่า ดิฉันกลับมาแล้วเจ้าคะ หลวงพ่อ ไปช่วยงานเขาเรียบร้อยแล้ว อาตมายังหัวเราะต่อไป อะไรกัน ผีอะไรช่วยงานได้ ก็ยังไม่แน่ใจ ลงไปว่าจริงหรือไม่

ในวันพระต่อมาก็ถามแม่ พิณว่า นี่โยม ถามจริง ๆ เอะญาติ กาหลงมีไหม เขาบอกมาลาอาตมา ไปช่วยงาน เขาว่าญาติเขาตาย มีจริงหรือไม่ประการใด แม่พิณ ตอบทันทีว่า มีเจ้าคะ หลานแม่ กาหลงเขา ๒ คน พายเรือข้ามฟาก เรือล่มเลยกอดคอกันตายทั้งสอง คน อาตมาบอก เออ! จริงของแม่ กาหลงแล้วจัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว แม่กาหลงก็กลับมา

นี่ท่านทั้งหลายเอ๋ย ชี้ให้เห็น ได้ชัดว่า เขาไม่ได้เป็นปีศาจแต่ ประการใดแล้วตอนนั้น เขาก็มี

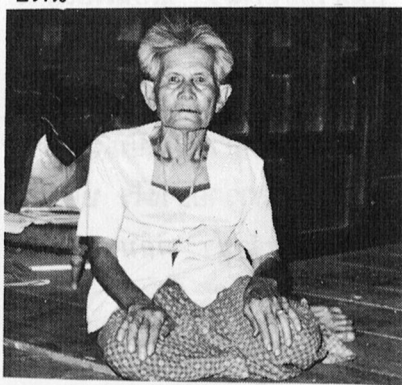
อภินิหารของบุญกุศล

คนเรานี้กลับเป็นเปรตเป็น เทพได้ เป็นเทวดาก็ได้ไม่ต้อง ปฏิสนธิในครรภ์ของมารดา กลับ ภายได้ทันทีโดยวิธีนี้ แม่พินก็ ยืนยันเลยว่าหลานของเขาตาย เรือล่มตายทั้งสองคน ก็เป็นความ จริงขึ้นมา โดยที่แม่กาหลงเป็นผู้ บอกได้อย่างดีด้วย เดียวนี้แม่ กาหลงยังอยู่ที่วัดอัมพวันตลอดมา

ก็รู้สึกว่าการพิสูจน์นี้พิสูจน์ ยาก เพราะคนเราไม่พิสูจน์ด้วย ตนเอง ไม่ได้เจริญกรรมฐานจนลึก ซึ้งในสพระธรรมคำสอนของพระ พุทธเจ้า จึงว่าวิญญานไม่มี ผี ไม่มี อย่างนี้เป็นต้น ถ้าคนไหนไป เจอด้วยตนเองแล้วจะว่าจริง เพราะ เห็นด้วยตนเอง พิสูจน์ด้วยตนเอง ถ้าเราไม่เคยเจอผีเจอวิญญาน เจอเทพ เจอโอปปาติกะประการใด ก็ว่าไม่มีจริงก็ตรงกันอย่างนี้ คน ไหนประสบมา คนไหนพบมาก็ เรียกว่ามีจริง เพราะตนเห็นด้วย ตนเอง และประสบด้วยตนเอง

ทำนองนี้เป็นต้น

จะกล่าวถึงแม่กาหลงก็มี วิธีการและอภินิหารหลายอย่าง ที่วัดอัมพวันตลอดมา มีหลักฐาน มีบุคคลเป็นพยาน และมีที่มา ของแม่กาหลง บ้านแม่เขายังอยู่ ด้วยที่ได้วัดสว่างอารมณ์ มาจน บัดนี้

คุณแม่ของ“แม่กาหลง”

แต่ก็เป็นเรื่องอภินิหารของ วิญญาน เป็นอภินิหารของบุญ กุศลของคนที่มาสร้าง เป็นเปรต แล้วก็ไม่ใช่เป็นเปรตต่อไปเพราะ อำนาจจิต อำนาจของโลภะกลายเป็นเปรต อำนาจโทสะลงนรกไป ตามขั้นตอน อำนาจโมหะมีอยู่

กับท่านผู้ได้รับรองวิญญาณแตก
ดับทำลายขันธ ก็ต้องไปเกิดเป็น
สัตว์เดรัจฉานทันที อันนี้เป็นความ
จริง ตามหลักพระพุทธศาสนาที่
เราเข้ามาพิสูจน์ได้โดยไม่ยากนัก

ส่วนใหญ่ชาวพุทธไม่ค่อย
ชอบพิสูจน์ ไม่ชอบสร้างความดี
กัน จิตเต สงกัณฺโณ ทุกคฺติ ปาติงฺขา
จิตเศร้าหมองไปนรก จิตผ่องใส
ไปสวรรค์ ง่าย ๆ อย่างนี้บางทีจิต
เศร้าหมอง ใจเศร้าหมองคือกิเลส
ก็ได้แก่ โลภะ โทสะ โมหะ

ถ้าหากว่าเป็นหญิงใจเคียด
แค้นกับสามี อาฆาตผูกพยาบาท
ตายไปต้องเป็นผีดิบ จะไปกินเลือด
ของผู้ชายเรียกว่าผีดิบ ตายไป
แล้วไปฝังแล้วไม่เน่า ขนงอกได้
คิ้วงอกได้ เล็บงอกได้ทำนองนี้
ถ้างอกยาวตามกำหนดของมันจะ
ขึ้นออกมา ไปกินเลือดของพวกเขา
ผู้ชาย ผู้หญิงไม่ทำ อย่างนี้เรียก
ว่าผีดิบ พิสูจน์ได้โดยไม่ยากนัก
แต่เราจะทำลายผีดิบก็ต้องเอาไป
เผาเสีย ไม่ใช่ของดิบของดี ไม่ใช่

ว่าคนตายไม่เน่าเล็งงอกได้ ขน
คิ้วงอกได้ ผมงอกได้ ก็เป็นผู้วิเศษ
ไม่ใช่แน่ เรียกว่าผีดิบส่วนใหญ่
จะเป็นกับพวกผู้หญิง ส่วนผู้ชาย
อาตมาไม่เคยพบ เคยพบแล้วใน
ป่าเป็นแต่พวกผู้หญิง เคียดแค้น
กับสามี เวลาจะตาย โกรธ จิต
ลงนรกเป็นผีดิบก่อนอื่นใดทั้งสิ้น
มีความหมายมาก

ขอเจริญพรญาติที่น้องทั้ง
หลาย ได้รับทราบโดยทั่วกันนี้
แหละแม่กาหลงมีเหตุและผลตั้งแต่
ต้นมาจนบัดนี้ เดียวนี้ก็ยังมิหลัก
ฐานอยู่ที่วัดอัมพวัน พิสูจน์ได้โดยไม่
ยากนัก

บางทีพ่อแม่ตาย ปู่ย่าตา
ยายตาย บางคนบอกไม่ฝันเห็น
เลย ไม่มีว้าวเลย อย่างนี้ก็ทำบุญ
กันใหญ่ ข้อเท็จจริงไม่ใช่ถ้าเห็น
พ่อแม่ปู่ย่าตายายที่ตายไปแล้ว
มาเห็นวอบ ๆ แวบ ๆ มาเห็นอยู่
เสมอ นั่นแหละไม่ดีหรอกเป็นเปรต
ประจำบ้าน ด้วยอำนาจโลภะของ
คนที่ตาย ห่วงใยลูกหลาน ห่วงใย

ทรัพย์สมบัติ ตายแล้วอยู่ที่นั่น
ไม่มีทางไปที่อื่นแล้ว เกาะอยู่ที่นั่น

ถ้าหมดห่วงหมดโยไม่มี
อำนาจโลภะผูกใจไว้แต่ประการใด
บุญกุศลลบลับดาลไปสู่สุคติโลก
สวรรค์ เทวสถานได้ทันที แต่ถ้า
จิตยังเกาะเกี่ยวอยู่ ห่วงใยด้วย
อำนาจของโลภะ จะห่วงสามีกี่ตาม
ห่วงภรรยากี่ตาม ห่วงลูกก็ตาม
ห่วงหลานก็ตาม ห่วงทรัพย์สมบัติ
ก็ตาม ตายแล้วต้องเป็นปุโสเมเฝ้า
ทรัพย์ อำนาจของตนที่มีอยู่ในจิต
ใจ อันนี้แน่นอนที่สุด พระพุทธ
เจ้าจึงสอนให้กำหนดเสียตั้งสติ
มีโลภะผูกใจอยู่ที่ไหนก็ตั้งสติไว้

กำหนดการเจริญสติปัฏฐาน
สี่เป็นทางที่ดีที่สุด ไม่มีอะไรดีกว่า
นี้แล้ว อาตมาประสบการณ์กับ
ปัญหาเหล่านี้มามากมาย จิตคน
เราเปลี่ยนได้ ในเมื่อมีสติ ไม่จำ
ต้องกล่าวเฉพาะมนุษย์คนธรรมดา
เท่านั้น วิญญาณแตกดับทำลาย
ชั้นของมันแล้ว ยังไปสร้างความ
ดีของมันได้ เช่นเปรตแม่กาหลง

เป็นต้น

พวกผีเปรต เทวดาก็ตาม
ยังต้องมาฟังธรรมพระพุทธเจ้า
ที่มีความสนใจ เทวดาทั้งหลาย
ก็มาชุมนุมกันฟังธรรมเทศนา
เหมือนพระพุทธเจ้าเทศนาแก้
ปัญหาเทวดาจะนั้น อันนี้ก็มีสิทธิ
มาฟังกันได้ทั้งนั้น ถ้าภูตผีปีศาจ
ราชทูตมีศรัทธา ก็สามารถฟังคำ
สอนพระพุทธเจ้าได้ สามารถสร้าง
ความดีได้ ไม่จำเป็นต้องกลัวว่ามนุษย์
ธรรมดาหรือคนธรรมดา ผีปีศาจ
ราชทูตที่เราแผ่เมตตาไป อุทิศส่วน
กุศลไป ก็รับได้ ก็ด้วยอำนาจบุญ
กุศล เปรตหมดเวรหมดกรรมก็
สร้างกุศลได้ สามารถกุศลล
บลับดาลเกิดเป็นเทพ เกิดเป็นโ
ปาทิกะ หรือผู้ที่มีกายทิพย์ มีทิพย
อำนาจของบุญกุศล เรียกว่ากาย
ทิพย์ ประจักษ์ชัดสำหรับบุคคลผู้
มีความเข้าใจและลึกซึ้งใจติดต่
กันได้โดยทางวิญญาณ ติดต่อกัน
ได้โดยตรงโอปปาติกะ ไม่ใช่เรื่อง
เหลวไหลแต่ประการใด

แต่พระพุทธเจ้าสอนอย่างเดียวคือต้องการให้พ้นทุกข์ต้องการไม่ให้ติดอยู่ ไม่ต้องการให้ช้อยอยู่ เหมือนผีเจ้าเข้าทรงแต่ประการใด ก็เป็นเรื่องจริง ผีเจ้าเข้าทรงเป็นเรื่องจริง แต่พระพุทธเจ้าสอนว่าไม่ควรจะช้อยอยู่ ไม่ควรไปติดอยู่ในผีเจ้าเข้าทรง เสียเวลาทำงาน เสียเวลากิจการอย่าไปเชื่อผีนางงโงงอย่าไปเชื่อผีเจ้าเข้าทรง จงเชื่อเหตุผลแล้วหาที่พึ่ง ไม่ใช่ผีกับเจ้าเป็นที่พึ่งของเรา รัตนตรัยเป็นที่พึ่งทางใจ เป็นที่ยึดเหนี่ยวของเราต่อไป คืออย่างไร หมายความว่า พึ่งตัวเองสอนตัวเองนี้แหละรัตนตรัยเป็นที่พึ่งได้ สามารถเป็นเกราะเพชรป้องกันตัวได้ อันตรายจะไม่เกิดขึ้นถ้าเรามีรัตนตรัยเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางใจ สำคัญเราไม่เชื่อไม่หวังพึ่งรัตนตรัย ไม่เอาผีกับเจ้ามาเป็นที่พึ่งเสียแล้ว ทุกวันนี้มีความหมายมาก แต่ผีที่พึ่ง ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่คนธรรมดา และเราก็ไปเอาผีมา

เป็นที่พึ่ง ผิดต้องพึ่งธรรมะคือคำสอนพระพุทธเจ้า ปฏิบัติธรรมก็เป็นได้สมส่วนระควรกัน แต่ก็มีอีกข้อหนึ่ง ผีก็ช่วยงานได้

ผีช่วยงานได้ช่วยอย่างไร
วันหนึ่งจำวันที่ไม่ได้ มีข้าราชการเจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดิน มาตรวจเงินแผ่นดินตามจังหวัดอำเภอต่าง ๆ มาพักวัดอัมพวันอาตมาเชิญชวนเขาให้พักวัดอัมพวัน เข้ารับประทานอะไรก่อนแล้วไปตรวจราชการตามหน้าที่ แล้วกลับมาพักที่วัดตอนเย็นไม่จำเป็นต้องพักโรงแรม กลางคืนก็สนทนาธรรมให้คติกรรมฐานก็ดีกว่าไปพักโรงแรม

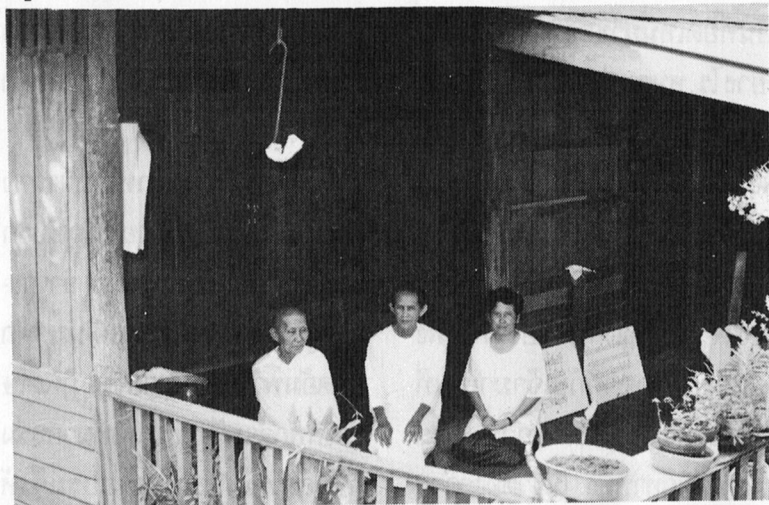
โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดินก็มา มีชายเป็นผู้ขับรถนอกเหนือจากนั้นเป็นหญิง ข้าราชการผู้หญิงตรวจเงินแผ่นดินมาพักที่วัดอัมพวัน อาตมาก็จัดกุฏิพิเศษเป็นที่พักสำหรับวิทยากรที่มาอบรมที่วัดอัมพวัน ว่การอบรมก็ให้พักที่กุฏินั้น เช้าออกตรวจเงินกลับ

พอถึงวันนั้นเป็นวันธรรมสวนะ เป็นวันพระ อาตมาจะต้องเข้าไป ในโรงอุโบสถสอนกรรมฐานทุกวัน พระไม่ขาดและลงปาฏิโมกข์ตาม บัณฑิตของทางพระพุทธศาสนา พอถึง เจ้าหน้าที่เขากลับมาเย็นใกล้จะ มืด อาตมายังอยู่ในโรงอุโบสถ มีดคำคิดว่าเด็กของเรายังอยู่ เด็ก ที่ทำครัวทำอาหารเลี้ยงแขกทั่วไป พอถึงเขาเกิดมีอะไรกันที่สิงห์บุรี มีดนตรีหรือมีอะไรจำไม่ได้ไม่ทราบ เด็กก็หนีไปเที่ยวหมด ไม่มีใคร อยู่เลย เจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดิน

ก็มาพัก ก็นึกว่ารับประทานอาหาร เด็กเราควรจะหาให้ต้อนรับเขา บริการอย่างดี

อาตมาออกจากโบสถ์ออกไป ก็มาดูแลเด็กของเราไม่มีใครอยู่เลย อีกคนหนึ่งบอกว่าหลวงพ่อกำลังจะไปคุมหรรสพหมดแล้วทางจังหวัด สิงห์เขามีนงานกัน ก็ไม่ทราบว่ามี งานอะไร อาตมาก็บ่นเขาบอกว่า ญาติพี่น้องเรามาพักแรมกันที่วัด คงจะอดอาหาร จะมีใครทำเลี้ยง เขาหรือเปล่าไม่ทราบ

แต่ข้าราชการเจ้าหน้าที่ที่

ฝาเรือนบ้านแม่กาหลงที่กุฎีแม่ชีวัดอัมพวัน

พักวัดก็กลับบอกว่า “หลวงพ่อก
ไม่ต้องห่วงเขาเลยอย่างดีเลย
อาหารอร่อยมากวันนี้ละ” เจ้า
หน้าที่บางคนยังไม่เคยมา ที่มา
ใหม่ก็มารวมกัน ไม่ทราบห้องน้ำ
อยู่ที่ไหน ก็มีคนบริการเปิดไฟ
เปิดห้องน้ำให้เสร็จ รู้สึกว่าเขาตั้งใจ
ว่าทางลูกศิษย์วัดอัมพวันบริการดี
เหลือเกิน ตลอดกระทั่งอาหาร
คาวหวาน น้ำร้อนน้ำชากาแฟ
บอก “หลวงพ่อกไม่ต้องห่วง เขา
เลี้ยงหนูเรียบร้อยแล้ว” เจ้าหน้าที่
ตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้หญิงเขา
บอก บริการดีตลอดไม่ต้องห่วง
แต่แล้วสอบถามดูเด็กไม่อยู่สักคน
เดียว ไม่รู้ว่าใครบริการ

อาตมาถามข้าราชการที่มา
พัก “ขอเจริญพรใครมาเลี้ยงคุณ
มีอะไรบ้าง เขาบอกยาเล็กยาใหญ่
แหมอาหารอร่อยมีกาแฟ โอวัลติน
มีหลายอย่างเจ้าคะ” เอ๊ะอาตมา
ก็นึกสงสัยว่าเด็กเราไม่อยู่ใคร
มาเลี้ยง ถามเขาว่า “ใครมาเลี้ยง
คุณหรือ” เขาก็ตอบว่า “รูปร่าง

สวย เป็นผู้หญิงผมยาว ลักษณะ
ดำขำเอาอาหารให้ดิฉันรับประทาน
กันและมีกาแฟเรียบร้อย เขาก็ยิ้ม
ตลอดรายการ เขาบอกไม่ต้องห่วง
ยินดีต้อนรับเพราะเป็นแขกของ
หลวงพ่อกที่วัดนี้ มาไม่ให้อดอยาก
ปากแห้ง ขาดตกบกพร่องประการ
ใดให้อย่างด้วย” เขาก็กลับพูด
อย่างนี้ ก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร

อาตมาออกจากโบสถ์ก็ตึก
แล้ว เป็นเวลา ๔ ทุ่มเศษ ก็รอ
เด็กกลับมาจะถามดู จะไล่เรียงดู
จะทำโทษว่าไปไหนไม่ลา มาไม่
ไหว รอจนตึกถึงตี ๑ แท้ที่จริง
เด็กเข้าข้างๆ ทางหน้าวัด เราหลง
ดูทางหลังวัดว่ารถมาอย่างไร เลย
เด็กก็เข้าหน้าวัดนอนเสียเรียบร้อย
เราก็บ่นคินยังรุ่ง แพ้เด็กเด็กมีเขาวน
ฉลาดสูงกว่า ก็เข้ามาข้างๆ เสีย
ที่บ่นไปนั้นมันก็ไม่เข้าท่า

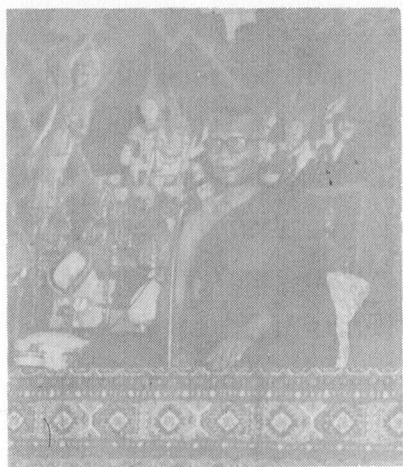
ตอนเช้าเจ้าหน้าที่ที่พักรวม
ก็สงสัย ว่าหลวงพ่อบ่นทำไม เรา
ก็รับประทานอิ่มแล้ว ทำไมบ่นเด็ก
ว่าไม่ดูแลก็สงสัย ตอนเช้าก็ขอ

เด็กมาดูว่ามีใครบ้าง จะเป็นคน
นั้นหรือไม่ประการใด ตอนเช้าก็
มาดู เจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดิน
บอก เอ๊ะ! ไม่มีเลย ที่บริการเมื่อ
วานไม่ใช่พวกนี้เลยนะ บอกพวก
ไหน มีเท่านี้เอง มี ๔-๕ คนเท่านั้น
เขาบอกเป็นคนสวย ผมยาว คิ้วโก่ง
ดำขำ และยิ้มตลอดเวลา และบอก
เชิญรับประทานให้อิ่มนะคะดิฉัน
บริการช่วยเหลือห่มผ้า พ้นท้องที่มาพัก
ที่นี่ไม่ต้องตกใจ มีอะไรเรียกร้อง
ได้เจ้าค่ะ อันนี้ก็เป็นเรื่องแปลก
น่าอัศจรรย์

หลังจากนั้นเวลากาลผ่าน
มา เจ้าหน้าที่ที่มาพัก ไม่เคยมา
อีกเลยจนทุกวันนี้ หายหน้าไป
เลยก็ไม่ทราบเพราะเหตุใด เขาก็
ส่ายหน้าไปตาม ๆ กัน บอกเอ๊ะ!
ไม่ใช่ลูกศิษย์หลวงพ่อเลยนะ ขอ
ตัวแล้ว ไม่มีใครแม้แต่คนเดียว
ไม่มีเหมือนเลย แล้วเขาก็ลากลับ
ไปตั้งแต่วันนั้นจนบัดนี้ไม่เคยกลับ
มาอีกเลย ก็โดนกันหลายรายอย่าง
นี้นะ

อันนี้จะคันเดาเอาเห็นจะไม่
ยาก ส่วนใหญ่แม่กาหลงไปบริการ
หลายแห่ง นี่แหละชี้ให้เห็นได้ชัด
และเขาก็เล่าอีกอย่างหนึ่ง ก่อนจะ
มาบริการได้กลิ่นหอมดอกไม้ หอม
ดอกมะลิ คล้ายดอกกุหลาบ อะไร
ทำนองนี้ แล้วก็ไล่ปล่อยออกมา
อันนี้เห็นกันหลายราย

อาตมาขอจบรายการไว้แต่
เพียงนี้ ขอความสุขสวัสดิ์ดังมีแก่
ท่านโดยทั่วหน้ากัน

วิญญานรายงานตัว

พระครูภาวนาวิสุทธิ

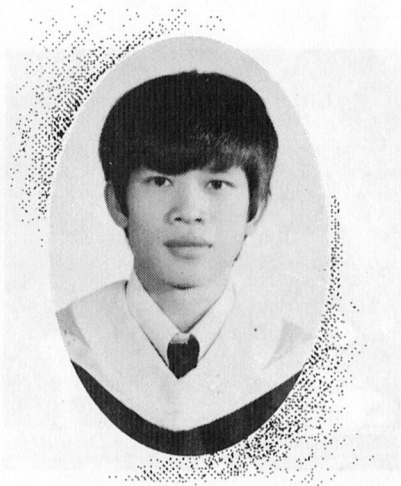
อาตมามีเรื่องวิญญานจะ
เล่าให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่อง
วิญญานมารายงานตัวเพื่อเจริญ
กรรมฐานที่วัดอัมพวัน เมื่อปีพ.ศ.
๒๕๒๕-๒๕๒๖ เขาชื่อ วิญ-
ญานของนายวิโรจน์ ปัญจบุรี

จำเป็นจะต้องกล่าวประวัติ
ของนายวิโรจน์สักนิดหน่อย

นายวิโรจน์ ปัญจบุรี เกิดเมื่อ
วันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๓
บ้านเลขที่ ๕๑/๑ ถ.ประดิษฐ์

ด.เวียง อ.เมือง จ.พะเยา บุตร
 นายวิรัตน์ นางมอนแก้ว บัญบุรี
 มีพี่น้องร่วมท้องกัน ๔ คน นาย
 วิโรจน์เป็นคนที่สอง มีการศึกษา
 ดี เรียนดีตลอดมา คือจบสายสา-
 มัญจากโรงเรียนพะเยาพิทยาคม
 พ.ศ. ๒๕๒๐ ศึกษาต่อที่วิทยาลัย
 ครูเชียงราย ได้รับประกาศนียบัตร
 วิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพล
 ศึกษา เมื่อพ.ศ. ๒๕๒๔ และได้
 รับปริญญาครุศาสตร์บัณฑิต สาขา
 วิชาเอกพลศึกษา เมื่อวันที่ ๒
 มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๖

เมื่อเดือนตุลาคมปี ๒๕๒๔
 ระหว่างที่นายวิโรจน์เป็นนักศึกษา
 วิทยาลัยครูเชียงราย ได้รับคัดเลือก
 เป็นผู้แทนนักศึกษาเข้ามาเข้า
 ค่ายพัฒนาจิตใจ ที่วัดอัมพวัน
 อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี จัดโดย
 สภายูวพุทธิกสมาคมแห่งชาติ มี
 ผู้แทนนักศึกษาจากสถาบันอุดม
 ศึกษาทั่วประเทศมาเข้าค่าย ๗ วัน
 มาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน นาย
 วิโรจน์ปฏิบัติได้ดีมาก เหล้าไม่ดื่ม

บุหรีไม่สูบ เป็นคนไม่ข้องแะกับ
 อบายมุขเลย

นายวิโรจน์มีแฟนคนหนึ่งเป็นคน
 จังหวัดเดียวกัน เขารักกันมาก
 เมื่อเรียนจบแล้ว วิโรจน์สอบบรรจุ
 ได้เป็นอาจารย์ที่วิทยาลัยครูเชียง-
 ราย แฟนของวิโรจน์สำเร็จปวช.
 เรียนต่อ ปวส. แล้วลาออกไปทำ-
 งานที่อำเภอหนึ่งในจังหวัดพะเยา

ต่อมาปี ๒๕๒๖ เขามีโครง
 การอบรมกันที่วัดอัมพวันอีกครั้ง
 หนึ่งคราวนี้อธิบติสมพร เทพลีธา
 ประธานสภายูวพุทธฯ ผู้จัดการ
 อบรมได้เชิญ รัฐมนตรี ร.ต.ท.ชาญ
 มนูญธรรมมาเป็นประธานในพิธีเปิด

จะนำเครื่องบินมาลงที่นี่ อาจารย์
สมเดช มุงเมือง ซึ่งเคยมาเข้าค่าย
พัฒนาจิตใจที่วัดอัมพวันสมัยเป็น
นักศึกษาปศุศ.สูง ต่อมาเรียนสำเร็จ
ปริญญาโทเป็นอาจารย์วิทยาลัย
ครูเชียงราย อาจารย์สมเดชชวน
นายวิโรจน์ว่า“ไปไหม” วิโรจน์
บอกว่า“ไปแน่”เพราะเจริญสติ
ปฏิฐานสี่แล้วมันซาบซึ้งใจเหลือ

เกิน อาจารย์สมเดชบอกให้นาย
วิโรจน์ไปเป็นวิทยากรและช่วย
ควบคุมนักศึกษาที่วัดอัมพวัน นาย
วิโรจน์บอกยินดีมาก

วิโรจน์ได้ไปชวนแฟนคือ
กัลยาให้มาอบรมด้วยแต่กัลยา

ปฏิเสธบอกว่า“คุณไปก่อนเถอะ
เอาไว้แก่คราวคุณย่า-คุณยายเสีย
ก่อน”กัลยาไม่สนใจไป

วิโรจน์ก็เตรียมกระเป๋ ๒ ลูก
มีเป้, กระติกน้ำร้อน-น้ำเย็นพร้อม
พอดีจะต้องไปเล่นกีฬาแล้วถึงจะ
มาเขาก็เตรียมกระเป๋ ๒ ใบเรียบร้อย
ตั้งใจมั่น จะไปแน่ มีศรัทธา ๑๐๐%
จะมาอบรมที่วัดอัมพวัน วันที่ ๒๑
ต.ค.๒๕๒๖ ๕ วัน ๕ คืนจะนำ
นักศึกษามาประมาณ ๑๐๐-๒๐๐
คน

๑๖ ตุลาคม ๒๕๒๖ ก่อน
ถึงกำหนดจะไปวัดอัมพวัน ๕ วัน
วิโรจน์ขี่จักรยานยนต์ไปรับแฟน
ให้แฟนซ้อนท้ายมาเดชะกฏแห่ง
กรรมดลบันดาลรถชนทันที วิโรจน์
ตายคาที่ แฟนก็ไปตายที่โรงพยาบาล
วิโรจน์ตายหัวและใส่ทะลัก
มอเตอร์ไซด์พัง แฟนตายวันรุ่งขึ้น
คือ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๒๖ ญาติตั้ง
ศพที่วัดในหมู่บ้านแยกกันของใคร
ของมันไม่ได้ตั้งรวมกัน

วิญญาณแยกออกจากร่าง

พอตายแล้วนายวิโรจน์เล่าว่า เขาตั้งสติของเขาดี เขาออกมายืนพิจารณาสังขารของเขาว่าหัวและไส้ออกไปแล้ว และเขาก็มายืน เขามีสติครบ นี่ไม่ใช่ว่าศพตาย แล้ววิญญาณจะอยู่ตรงนั้นนะเดี๋ยวนาติโยมจะเข้าใจผิด และเวลาที่ใส่หีบโลงเข้าแล้ว วิญญาณคงอยู่ในโลงศพ ไม่ใช่ เขายืนยันเลย เขาก็ตามไปยังที่ตั้งศพของเขา อาบน้ำศพเขาก็ยืนดู หัวและก้นดูสังขารของเขา อาบน้ำศพตามประเพณีเขาก็รู้หมด และก็เอาศพใส่หีบตั้งบำเพ็ญกุศล พระก็เริ่มสวดบำเพ็ญกุศล มีสวดพระอภิธรรม

อาตมาก็ถามว่า “พอตั้งศพแล้ววิญญาณไม่อยู่ตรงนั้นหรือ” เขาก็บอกว่า “ไม่อยู่” บางทีเราก็เคาะโลงบอกว่า “แม่ออกมาพระจะสวด” “แม่ทานอาหารเสีย” ก็เคาะกันไป ดีเหมือนกัน กตัญญูรู้พระคุณ แต่ที่จริงแล้ววิญญาณ

ออกมาหาได้อยู่ที่เรือนร่างไม่หรอความจริงเป็นอย่างนี้

ในที่สุดพอตั้งศพเรียบร้อยแล้ว วิญญาณนายวิโรจน์ก็มาถึงทันที วิญญาณนายวิโรจน์มาถึงวัดอัมพวัน ญาติโยมโปรดฟังจิตเต สงกิลิฏเจ ทุกคติ ปาฏิกขาจิตเศร้าหมอง แล้วทุกคติเป็นที่หวังได้

จิตเต อสงกิลิฏเจ สุกติ ปาฏิกขาจิตไม่เศร้าหมองแล้ว สุกติเป็นที่หวังได้

จิตนี้จะไปไม่ติดไฟแดง ไม่มีเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวาถึงเลย อย่างโยมนั่งหลับตานึกถึงบ้านถึงเลย นึกถึงที่นอนเราถึงเลย นึกถึงครัวก็

ถึงเลย เหมือนอย่างโยมนั่งพักอยู่
ที่นี่ จะไปที่หอฉันรับประทานอา-
หาร มันจะเลี้ยวตรงนี้หยุดตรง
โน้นไม่ได้ มันจะถึงเลย นั่งเก้าอี้
ตรงไหน ก็ถึงตรงนั้น มันเป็นแบบ
นั้นจริง ๆ

ในที่สุดเขาก็มาถึงวัดอัมพวัน
ในวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๒๖ นั้น
เอง พอดีที่นี้มีอบรมนักศึกษาศึกษา
ลัยครูเทพสตรี และปิดการอบรมใน
วันนั้น ที่หอประชุมมีเก้าอี้อบรม
ทั้งวิชาการ มีปฏิบัติกรรมฐานน้อย
ยังไม่ได้ปฏิบัติกันเคร่งครัดอะไร
สมัยนั้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๖ ปฏิบัติ
ยังไม่เคร่งครัด ก็มีโต๊ะเก้าอี้พอ
วิทยาลัยครูเทพสตรีอบรมเสร็จ
ออกไปแล้ว ก็ทำความสะอาดกัน
ตอนนั้นมีพระภิกษุ-ปริญาโท
หนึ่งรูป ปริญาตรีหนึ่งรูปมาบวช
๑๕ วัน ไม่ได้สนใจมาเจริญกรรม-
ฐาน ต้องการมาบวชพักผ่อนดู
หนังสือ จะไปอเมริกา จะไปต่อ
ปริญาเอก ไม่ได้มานั่งกรรมฐาน
อาตมาก็บอกว่า “นี่คุณต้อง

การจะไปเรียนหนังสือต่อควรนั่ง
กรรมฐานเสีย จะได้ไปเรียนสำเร็จ
มีปัญญาดี”

“โอ๊ยผมไม่สนใจหรอก ผม
จะดูหนังสือ จะต้องเดินทางไป
อเมริกา” องค์ปริญาตรีก็เหมือน
กัน แต่เขาก็ขยันดี มาช่วยกวาด
ตอนนั้นยังไม่มีพรม ที่มีพรมปู
เพราะคุณแม่สิริ กรินชัยพาพวก
โยมมา ในรายการยุวพุทธิกสมา-
คมฯ เลยก็มีพรมปูให้หนึ่ง ก็ได้
อาณิสสงฆ์ขึ้น ถิ่นนั่งกวาดโน่นกวาด
นี่ ที่พรมไม่มีก็ใช้เสื่อปูเอา และเอา
เก้าอี้ตั้ง เมื่อเอาเสื่อออกฝุ่นเยอะ
เยอะ ก็ทำความสะอาดกัน บัดกวาด
อะไรทำนองนี้ อาตมานั่งบนเก้าอี้
พระปริญาโท ปริญาตรีก็มา
ช่วยกวาดอยู่ใกล้ ๆ

ตอนเย็นมากแล้ว พวกที่เล็ก
อบรมกลับกันไปแล้ว สักประเดี๋ยว
มาแล้ววิโรจน์ถือกระบะเป่ามา ๒
ลูก เป่าก็วางอยู่มาราบอาตมา

อาตมาก็ถาม“เฮ้! มาอย่างไร
กันนี้” เขาบอก “มาอบรม” “มา

อบรมอะไรยังไม่ถึงเวลาอีกตั้งหลายวัน เริ่มวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๒๖ นี่เพิ่งวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๒๖ มาอย่างไร” เขาก็รายงานตัวเลย

“กระผมวิโรจน์ครับ หลวงพ่อจำได้ไหม”

“อ้อ! จำได้คล้ายคลึงคลา”

“ก็ผมมาอบรมไงเล่า ผมนั่งเจริญสติปัฏฐานสี่ นั่งน้อย แต่ผมก็กลับไปนั่งที่บ้าน ผมสนใจมากครับ จะมาตอนนั้นผมก็บอก บอกกับอ.สมเดช มุงเมืองไว้ บอกต้องมาแน่ ถึงยังงี้ก็มาและผมก็อุตส่าห์ไปชวนแฟน เขาก็เล่าถึงน.ส.กัลยาให้ฟังว่า เขาไม่มาหรอกครับ ผมก็ต้องมาคนเดียวแล้วเขาก็เล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า

เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๒๖ ผมขับมอเตอร์ไซด์เอาแฟนซ้อนท้าย ไปถูกรถชนและตายแล้ว... อาตมาขอแทรกตรงนี้ ที่บอกว่าตายอยู่กลางถนนรถชน แล้ววิญ-

ญาณอยู่ตรงนั้นไม่จริงเสมอไป คนที่จะอยู่เฝ้าตามถนนหนทางคือพวกสัมภเวสี ไม่มีสติ คนที่ไม่ได้ฝึกอะไรไว้ ตายที่ไหนแล้วมักจะหาที่อยู่ไม่ได้ ไม่ได้สร้างบุญกุศลไว้ เรียกว่าสัมภเวสี ตัวยตายด้วยอำนาจโลภะเป็นเปรต อสุรกาย ถ้าตายด้วยอำนาจโทสะ ส่วนมากเป็นโยมผู้หญิงเคียดแค้นกับสามีเรื่องชู้สาวเป็นผิดบิ ไปเที่ยวกินเหลืดผู้ชาย สำหรับอสุรกายตายด้วยอำนาจโลภะ มันจึงจะเป็นสัมภเวสี มันจึงจะเฝ้าที่

ยกตัวอย่างค่ายบางระจัน นายจัน หนวดเขี้ยว ขุนสรรค์ พันเรื่อง เป็นต้น อย่าลืมนะที่ค่ายบางระจัน ตายด้วยอำนาจโทสะ กำลังรบพุ่งชิงชัย กำลังมีอำนาจโทสะต่อต้านกันเลยล้มหายตายเสียมากมาย เมื่อสมัยก่อนนั้น ใครจะไปเอาไม้แดงที่วัดโพธิ์เก้านั้นไม่ได้นะ และนำสระหลวงพ่อบาจารย์ธรรมโชติใครจะไปตักไม่ได้ เอาไปใส่กา การะเบิดเลย

และอีกดอกจันเก้าตราใครไปเอา
ต้องเอาไปคืน อาตมาก็เคยไปเอา
แต่ไม่คืน เพราะอาตมาพูดกันรู้
เรื่อง จำไว้ แต่นี่จะไม่เล่าเรื่อง
ดอกจันเก้าตรา

อาจารย์ธรรมโชติ ไม่ได้
เป็นอาจารย์อยู่ที่วัดโพธิ์เก่านั้น
เป็นพระอยู่วัดเขาขึ้น อำเภอดม-
บางนางบวช ทางบางระจันไป
นิมนต์ให้มา มาอยู่วัดโพธิ์เก่านั้น
มาช่วย ไม่ใช่คนบ้านนั้น สมภาร
ชื่ออาจารย์คง วัดโพธิ์เก่านั้น
อาตมารู้ประวัติ เลยกี่ว่าอาจารย์
ธรรมโชติเป็นเจ้าของวัดโพธิ์เก่านั้น
ที่จริงไม่ใช่ อาจารย์ธรรมโชติท่าน
เก่งทางฉาน ท่านเก่งหลายอย่าง
อะไรทำนองนี้ โยมจำไว้ตายด้วย
อำนาจโทสะ จึงต้องเฝ้าอยู่ตรง
นั้นนะ เฝ้าเขียน ดุด้วยนะ ดุแยก
เขี้ยวยิงฟันด้วย ใครไปเอาของ
ไม่ได้ ตายเลย แต่เดี๋ยวนี้ทำไม
ไม่เขียน

ในเวลากาลต่อมาพระเจ้า
อยู่หัวเสด็จ สร้างค่ายขึ้นมาแล้ว

ถวายพระราชกุศล ในหลวงเสด็จ
มาทั้งสี่พระองค์ มีการสร้างตัก-
นิมิต ถวายพระราชกุศล เลยวิญ-
ญาณก็ไปเกิดแล้วจะไปเขียนได้
อย่างไร ทำไมวิญญาณไม่เขียน
ก็ไปเกิดหมดแล้ว

อาจารย์วิโรจน์บอกตรงกัน
เลย บอกหลวงพ่อบุญไม่ใช่สัมภเวสี
นี่คุยกับผีเห็นกันหลายคนนะ ไม่ใช่
โรคประสาท พระเห็นกันหมด
กำลังทำความสะอาด เป็นที่น่า
สังเกตว่า รู้ว่าเขาเป็นวิญญาณ
อย่างไร ฟังต่อไป

ตอนที่มานั่งคุกเข่า อาตมา
ไม่รู้หรือกว่าเข้ามาตอนไหน เพราะ
พระมัวกวาดกัน มาถึงมานั่งแล้ว
เข้ามาทางหน้าหอประชุม มากราบ
เบญจางคประดิษฐ์ ๓ หน้า นั่งแล้ว
รายงานตัวเลย บอก“กระผมมา
จากเชียงรายครับ หลวงพ่อจำ
ได้ไหมวิโรจน์ครับ” ก็ใครจะไป
จำได้ นักศึกษาตั้งเป็นร้อย ๆ จำ
ไม่ได้หรือ บอก“จำได้คล้ายคล้าย
คล้ายคลา”

“ผมเป็นลูกศิษย์หลวงพ่
โง่งมา นั่งเจริญสติปัฏฐานสี่ยังไม่ครบ”

“ทำไมถึงมาก่อนกำหนดวัน
เขาส่ง” เขาจะเข้าวันที่ ๒๑ ตุลาคม
นี่มา นี่เพิ่งวันที่ ๑๖ ตุลาคมเท่านั้น
เอง”

“ผมได้ตายแล้ว!” พระนั่งเลย
เอาไม้กวาดวางพอได้ยินเสียง
“ผมได้ตายแล้ว” ก็นั่งกัน กิดู เอ!
ผิดก็ไม่ใช่ ทำไมไม่ใช่ผี โยมอย่า
เข้าใจผิดนะ ถ้าตาโบ้แล้วมีมือ
ใหญ่ๆ นะเป็นผีโทรทัศน์ ผีลิก
จำไว้ ผีลิกมันออกมาอย่างนี้ เขา
ทำให้เราดู ถ้าผีจริงต้องมาอย่างนี้
เดี๋ยวจะเข้าใจผิด มาอยู่ในวัดนี้ไม่
ต้องกลัวผีตาโบ้ อาตมาก็ยังไม่รู้
ว่าใครเป็นผีมันเหมือนกัน ตาโบ้
แล้วทำผมยาวๆ มือใหญ่ๆ นั่นผี
ลิก ใส่หน้ากาก แขนอนที่ สุดเลย
ถามได้ความรู้อีกเยอะ และพระก็
นั่งฟังกัน มีพยานหลักฐานอยู่ครบ
พระปริยญาโท ปริยญาตรีเริ่ม
สนใจแล้ว

อาตมาถามว่า “คุณมาอย่าง
ไร”

“หลวงพ่อดรับ ผมกราบเรียน
ถวายว่า ผมตั้งใจ มั่นใจเลย ผม
มาครั้งแรกเมื่อปีที่แล้ว ผมเจริญ
กรรมฐาน ผมก็ซึ้งใจแล้ว แต่ยังไม่
ได้ขึ้นตอนครบ ตอนนีผมมา
๗ วัน ๗ คืน อาจารย์สมเดชจะ
ให้ผมเป็นวิทยากรควบคุมนักศึกษา
และเอาใจใส่เป็นกรณีพิเศษอีกด้วย
และผมก็พอได้ถูกรถชนตาย ใน
วันนี้แล้ว ผมก็รีบมาก่อน กระเป๋า
ที่ผมมานี้ไง ผมเอามาหมด” มี
ที่ใส่ข้าวร้อน น้ำแข็ง เป๋คล้ายทหาร

อาตมาก็ถามว่า “เอาศพตั้ง
ไว้อย่างไร แฟนคุณอยู่ที่ไหน”
เขาบอกว่า “อยู่อีกวัดหนึ่ง คนละ
ตำบล คนละที่ ไม่ได้ตั้งรวมกัน”

“น่าจะอยู่ที่หิบบสพ ทำไมถึง
มาอยู่อย่างนี้”

เขาบอกว่า “ไม่จริง หลวงพ่
ไม่จริง อย่าเชื่อว่าอยู่ที่หิบบสพ เวลา
จะสวดก็บอก เวลาจะกินข้าวก็บอก
ไม่ใช่ทั้งนั้นแหละ”

“ถ้าอย่างนั้น สวดพระอภิธรรม สวดสังคหะ ใครจะฟังละคุณ คุณไม่อยู่ฟัง”

เขابอกว่า “หลวงพ่อกับ สวดให้ญาติที่มีชีวิตอยู่ฟัง ผม ไม่ต้องไปฟังหรอก”

พวกเราจำไว้ เพื่อจะไปอย่างนั้นบ้าง จะอยู่ฟังหรือเปล่า อันนี้ เรื่องจริง

อาตมาก็ชักไซร์ไล่เสียง ไม่น่าจะสนเท่ห์อะไรแล้ว ก็มันเป็นกฎแห่งกรรมอันสำคัญ อาตมารู้เรื่องก่อนแล้ว จึงได้เล่าเรื่องให้อ.สมเดชเขาฟังไว้ก่อน มันมีความหมาย เดี่ยวจะอ่านจดหมายให้ฟังอีก มีรูปถ่ายด้วย

เขาก็รายงานมาว่า “หลวงพ่อกับ จิตวิญญานนี้มันถึงเลยนะ ครับ” แล้วเขาก็อธิบาย พระปริญาโทนั่งฟังปากหวิวเลย “ผมต้องมาเจริญวิปัสสนาแน่ เพราะผม ตั้งใจแล้วครับหลวงพ่อกับ เพราะ เวลาในโลกมนุษย์มีค่าเหลือเกิน”

พระปริญาโทฟัง นั่งนึก

พิไธเฮีย เรามาบวชเราก็ไม่ได้ขอกกรรมฐาน ผีมันยังมาเจริญกรรมฐาน เลยวันนั้นพระปริญาโท ปริญาตรี เลยได้อบรมพร้อมกันไปด้วย นับว่ามีประโยชน์เหลือเกิน

อาตมาบอก “สวดพระอภิธรรมน่าจะได้ฟัง จะได้กุศล”

เขابอก “หลวงพ่อกับไม่จริง สวดให้ญาติพี่น้องฟังสวดให้คนเป็นฟัง แต่วิญญานนั้นไปสู่สถานแน่นอน คิดดีก็ไปทางดี คิดไม่ดีก็ไปทางไม่ดี แต่กระผมคิดมาก่อนนานแล้วว่ามาเป็นวิทยากรที่นี่ และตั้งใจว่าจะมาปฏิบัติต่อ เพราะคราวที่แล้วปฏิบัติเต็มที่เพียง ๒ คืนเท่านั้น นอกเหนือจากนั้น วิทยากรมาผสมมากมาย การปฏิบัติก็น้อยลงไป แต่ผมก็ซึ่งใจแล้ว” เขาว่าอย่างนี้

“หลวงพ่อกับ กระผมอ่อนใจเหลือเกิน หลวงพ่อกับที่พักให้ผมหน่อย พักที่ไหน” “หลวงพ่อกับมีอะไรเรียกใช้ได้” ขอบวารณา

ด้วยนะ พระนั่งเป็นแถวเลย

“ไปดูเถอะนะ กุฏิข้างโบสถ์
ล่องไปทางใต้เลย ที่ไหนว่างก็ไป”
พระพูดขึ้นว่า “หลวงพ่อย่าให้พัก
กุฏิผมนะ” ก็ยังไม่แน่ว่าใช่หรือไม่
แต่พระปริญาตรีบอกว่า “ผมไม่
เชื่อเลย อาจจะเป็นคนติดยาเสพติด
อาจหลอกลวงเรา แล้วขอพักและ
จะมาลักของเรา” ท่านก็คิดของ
ท่านโกลดี และก็ลองดูก่อน

เขาบอกว่า “ผมขอพักครับ
อ่อนใจเหลือเกิน หลวงพ่อครับ
หลวงพ่อราบไหมครับนักศึกษา
จะมาถึงที่นี่เมื่อไร” อาตมาเอา
เอกสารมาดู บอกว่า “ห้าโมงเย็น
เขาจะมาทานอาหารเย็นที่นี่”

“หลวงพ่อเชื่อผมไหม ต้อง
มาดึก อย่างน้อยต้อง ๕ ทุ่มทีเดียว
หรือ ๓ ทุ่มอาจจะมาไม่ถึง”

“เพราะอะไร”

“เชื่อผมเถอะครับ เขาจะไป
ดูเขื่อน จังหวัดตาก พานักศึกษา
ไปเป็นร้อยๆ คน กว่าจะมาถึง
ต้องมีดึกครับ ขอหลวงพ่อกุณา

ได้บอกแม่ครัวด้วย บอกอย่าเพิ่ง
ทำเลย ทำมืดๆเถอะ กับข้าว
ร้อนๆ ดี เขาจะได้ทานอร่อยๆ”
ผิยังรู้ดีกว่าเรา “ถ้าทำตอน ๕
โมง ข้าวปลาบูดหมด หลวงพ่อ
เชื่อผมเถอะ จะมาดึก เขาจะดูเขื่อน
จังหวัดตากก่อน”

เขาบอกต่อว่า “เชื่อผมอย่าง
เดียวหลวงพ่อ ผมแน่อนกว่า
หลวงพ่อ ผมอ่อนใจจัง ผมขอพัก
หลวงพ่อกจะให้พักที่ไหน” เขาอ่อน
ใจมาตั้งแต่รถชน

โยมจำไว้ รถชนแล้วออกมา
ยืน เขาก็สติของเขา

เขาบอก “หลวงพ่อครับ ถ้า
ผมไม่มาฝึกไว้บ้าง ผมคงเลเพ
ลาดพาดไปไหนแล้ว ผมตั้งใจ
เตรียมกระเป๋า เตรียมเครื่องใช้
ไม้สอยครบ ในระยะ ๕ วันที่มา
อบรม พอสมควรแล้ว ที่ผมมาก่อน
เนื่องจากรถชนพร้อมกับกัลยา
แพนของผม ที่ได้ทำงานธุรการที่
อำเภอแล้ว กระผมก็สอบบรรจุครู
ได้แล้วที่วิทยาลัยครูเชียงใหม่ครับ

ผมขอพัก หลวงพ่อเรียกผมใช้ได้
นะครับ จะให้ทำอะไรกับอภะครับ”

“เฮ้! ขึ้นพักตามใจชอบเถอะ
ก็ชั้กุฎิไป”

เขาก็กราบ ๓ หน กราบเสร็จ
แล้ว ก็เอาเป้สพายเดินออกไป
พระปริยญาโทนอนเลย อาตมาก็
ต้องนอนบ้าง ดุชิ เดินลอยไปบน
พรหมเลย เหนือพรหม ๑ นิ้ว ไม่ถึงพื้น
ที่น่าสังเกตคือ ตาคว่า แวดตาไม่
มี สิ่งเกิดง่าย ๆ ตาไม่มองตาเรา
ยิ้มแห้ง ก็มองพื้นเรื่อยเลย พอ
เดินออกไปแล้วพระเกรียวเลย ออก
ไปก็ไปหาตรงวิหารหลวงพ่อโต

วิหารหลวงพ่อโต เมื่อก่อน
ยังไม่ได้สร้าง เป็นศาลเทวดาที่
ต้นพิบูลโคนเสร็จแล้วมาชวนแม่ชี
สวดมนต์ ต้นสัตบรรณอยู่ตรงนี้
ยาว ๒๐ วา หลวงสมานวนกิจ
อดีตอธิบดีกรมป่าไม้ มาที่นี้บอก
“หลวงพ่อดันนี่ อายุ ๔๐๐ ปี” ยาว
๒๐ วา อาตมาเห็นว่าต้นพิบูล
โคนล้มไปแล้ว เทวดาหนีไปแล้ว
เดี่ยวเทวดาที่ต้นนี้นี่อีกก็จะโคน

ทับโบสถ์พังหมด โบสถ์ไม่พังก็ลง
กุฏิอาตมา ไม่กุฏิอาตมาก็หอประ
ชุมพัง เลยก็ต้องโคนเสีย โคนแล้ว
เป็นยังงี้ โคนแล้วชาวบ้านก็ขอไม่
ไป มีเสียงไปร้องครางที่บ้านเขา
ต้องเอาไม้มาคั้น เป็นที่รู้ทั่วไปของ
บ้านนี้ เทวดาไปเที่ยวร้องเลยก็
ต้องปลุกศาลไว้ให้ อันนี้เรื่องจริง
ที่มีมาแล้ว มาเดี๋ยวนี้ก็สร้างเป็น
วิหารให้สมเด็จพระญาณสังวร ปรม
รังสี ท่าพรหมน้ำมนต์

ผลสุดท้าย พระก็วิ่งตาม
ออกไป เปิดกุฏิดูหมดเลย แม่ชี
แตกตื่นไปเปิดดูหมดก็ไม่มี ไม่มี
กระเป๋า พระปริยญาตรี โท บอก
หลวงพ่อรับกรรมฐานทำยังงี้ ผี
ยังมา ผมมาอยู่ตั้งหลายวันแล้วยัง
ไม่เอาเหนือเอาได้ ผมก็สู้ผีไม่ได้
ต้องแข่งกับผี เลยก็รับกรรมฐาน
ปฏิบัติ พอพวกเขียงรายมากก็ทำต่อ

ต่อมาถึงวันที่นักศึกษา มา วันที่
๒๑ ตุลาคม ๒๕๒๖ พอ ๑๘
นาฬิกาไฟฟ้าดับหมดเลยที่อื่นไม่
ดับ ดับที่วัดอัมพวันทีเดียว และ

ตอนนั้นสุนัขในวัดนี้ไม่มีเลย ไม่รู้มาจากไหน หอนคินยันรุ่งเลย อาตมาก็ให้พระเอาเทียนไปจุดตามห้องน้ำห้องส้วม ไขเทียนไข เพราะไฟฟ้าไม่ติด ไม่รู้จะทำอย่างไร นักศึกษามาถึงดึกกว่ากำหนด การ เสียรถแปด ๆ ๆ ๆ ตรงตามผีบอกเลย เราทาสู้ผีไม่ได้ เมื่อเข้ามาถึงก็บอกอาบน้าก่อนเดี๋ยวก่อนทานข้าว เขابอก “หิวจังเลย” ถ้าหิวก็กินก่อนเข้า!

เลยก็รับประทานอาหารก่อนเสร็จแล้วก็ปฐมนิเทศ เพราะว่าพรุ่งนี้ ร.ต.ท.ชาญ มนูญธรรมจะมาตอนนั้นอธิบดีสมพร เทพสิทธิา เป็นประธานสภายาวพุทธฯ มีคุณอำนวย อินทรภูติ มีหลายท่าน พวกนั้นรู้หมด เขาจะมากัน พอตีตอนเช้ารับโทรเลขจากจังหวัดแจ้งความให้ทราบว่าร.ต.ท.ชาญ มนูญธรรมมาไม่ได้ น้ำท่วมกรุงเทพฯ ต้องไปช่วยราษฎร อธิบดีสมพร เทพสิทธิา จึงเป็นประธานแทน

พอทานอาหารเสร็จ อาบน้

เสร็จอาตมาเรียกคณะอาจารย์มา มีอาจารย์สมเดช มุงเมือง และอาจารย์หญิงอีก 3 คน พระปริญาโทก็อ่านบันทึกที่ได้บันทึกไว้ให้ฟัง คณะอาจารย์น้ำदार่วงเลยจริงตามนี้ทุกประการ

อาจารย์สมเดชบอก “หลวงพ่อครับ พอเปิดอบรมแล้วผมขอฝากนักศึกษาไว้ ผมจะไปงานฉาปนกิจศพของวิโรจน์ในวันที่ 23 ตุลาคม 2526 เลยก็ให้เอาบันทึกไปพิมพ์แจกวันในงานศพนั้นด้วย เรารู้เรื่องขึ้นมาทันทีเลย ไม่ใช่ว่าเขาเล่าให้ฟังก่อนแล้วเราไปเล่าตามเขา มันก็เกิดมหัศจรรย์ขึ้นมาอย่างนี้

นี่แหละญาติโยมทั้งหลาย
โปรดถามวิทยาลัยครูเชียงราย
นี่อาตมาก็บอกเขาไปก่อน บอก
ไม่ตายตรงโน้นจะไปตายที่เขื่อน
ทำให้คณะอบรมมาอบรมไม่ได้
ถ้ามาจนน้ำตาย เลยรชนตายเสีย
มันสะดวกดี และเขาได้มาก่อน
มาคอยอยู่ที่นี้ ก็มีประโยชน์ดี

เล่าเรื่องวิญญานรายงานตัว
เนื่องจากว่า นายวิโรจน์เขาได้
ศึกษาและปฏิบัติธรรมแล้ว สติ
เขาจึงดี อาตมาก็ถามเขาที่เขา
นี้ว่า “ปวดมากไหม” เขาบอกว่า
“หลวงพ่อ แวบเดียวผมไม่รู้เรื่อง
เลย และผมก็มายืนอยู่อย่างนี้แหละ
ครับ และไปพูดกับเขา ๆ ก็ไม่พูด
ด้วย เขาไม่เห็น” อย่าลืมนะคนละ
ภพคนละชาติ อยู่ที่ไหนละ อยู่ที่
เรานี่แหละ ที่ว่าง ๆ นั่งกันเต็ม
หมดแหละจะรู้หรือมันคนละภพ
ไม่ใช่สวรรค์อยู่บนฟ้า นรกอยู่ใต้
ดิน อาตมาตรวจแล้ว ขุดลงไปแล้ว
มีแต่ไส้เดือนกับกิ้งกือ และถ้าหาก
ว่าสวรรค์อยู่บนฟ้า เมื่อขึ้นเครื่อง

บินไปต่างประเทศ อาตมาพยายาม
ดูเมื่อไปเมืองจีน ดูทางหน้าต่าง
ถ้าสวรรค์อยู่บนฟ้าเมื่อเครื่องบิน
จะตกก็เรื่องเล็ก เราก็อาศัยเทวดา
นอนสักคืนจะเป็นอะไรไป มันก็ไม่มี
นี่ มันมองไม่เห็นนะ

เพราะฉะนั้นนรกสวรรค์ก็
อยู่รวมกับพวกเรานี้แหละ เราไม่
ทราบนะ ญาติโยมโปรดจำไว้ด้วย

การเจริญวิปัสสนากรรมฐาน
นี้ไม่เฉพาะแต่มนุษย์ ผีก็เจริญได้
ยกตัวอย่างแม่มกอลง มาเจริญ
กรรมฐานที่วัด เตี้ยวนี้ยังอยู่ด้วย
นะ เขานึกจากคำว่า “เปรต” เป็น
“เทพ” ได้ เป็น “เทพธิดา” ได้ทันที
ไม่มีการปฏิสนธิ อยู่ที่วัดนี้

นี่เรื่องวิญญานรายงานตัว
ทำให้มีพยานหลักฐาน อาตมา
มีรูปถ่ายดูด้วย ได้ผลเลย ได้สำเร็จ
ญาณ 16 เลย ทำไม่ถึงรู้ว่าสำเร็จ
ญาณ 16 เขาได้แสดงออกมาอย่าง
ไร ญาติโยมจำไว้ให้ได้ คนที่ได้
โสฬสญาณ ญาณ 16 นี้ จะต้อง
เป็นรูปนี้เลย จะต้อง...กรรมฐาน

ต้องได้จุดนี้

และไม่ใช่ว่ามนุษย์เราจะ
มาเจริญกรรมฐานเท่านั้น วิญญาน
ทั้งหลายก็มาเจริญกรรมฐานได้
เทพยดาเจ้าทั้งหลายก็มาเจริญ
กรรมฐานได้

บันทึก เพื่อให้เรื่องวิญญานราย
งานตัว เป็นรายงานการค้นคว้า
เรื่องวิญญานที่สมบูรณ์ จึงนำ
จดหมายและบันทึกของบุคคลที่
สัมผัสกับเหตุการณ์อันอัศจรรย์
นี้มาประมวลไว้เป็นหลักฐาน

จดหมายจากอาจารย์

สมเดช มุงเมือง

ถึงหลวงพ่อบุญครูภาวนาวินัย

วิทยาลัยครูเชียงใหม่

อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ๕๗๐๐๐

๘ ตุลาคม ๒๕๓๐

กราบนมัสการ หลวงพ่อที่เคารพอย่างสูง

กระผมมีความยินดีที่หลวงพ่อกุณาให้กระผมรับใช้เกี่ยวกับ
การเรียบเรียงประวัติของลูกศิษย์ที่เสียชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องที่กระผมยัง
จำได้ดี เนื่องจากมีอัศจรรย์หลายเรื่องอย่างที่ได้กล่าวไว้ เรื่อง
ราวเกิดขึ้นดังนี้

กระผมกำหนดจะจัดให้มีการอบรมพัฒนาจิตใจของผู้นำนัก-
ศึกษาวิทยาลัยครูเชียงใหม่ ในนามของยุวพุทธิกสมาคมแห่งชาติ
ระหว่างวันที่ ๒๑-๒๕ ตุลาคม ๒๕๓๐ รายละเอียดปรากฏตามเอก-
สารประกอบการอบรมที่ส่งมาด้วย

การอบรมครั้งนี้กระผมได้เชิญนายวิโรจน์ ปัญจบุรี มาเป็นวิทยากรควบคุมดูแลค่ายพัฒนาจิตใจ เนื่องจากนายวิโรจน์เคยมาอบรมที่วัดอัมพวันแล้วเมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๒๕ และสำเร็จการศึกษาปริญญาตรีสาขาพลศึกษาจากวิทยาลัยครูเชียงใหม่ในปีนั้น สอบเข้ารับราชการครูได้แต่ยังไม่เรียกบรรจุ วิโรจน์เลื่อมใสศรัทธาหลวงพ่อบ่อยอย่างยิ่ง เมื่อพบกับกระผมทุกครั้งจะกล่าวถึงหลวงพ่อบ่อยเสมอ

เมื่อผมเชิญเขามาช่วยงานอบรมดังกล่าว เขาก็มีความยินดีมากที่จะได้มาร่วมงานและได้มานมัสการหลวงพ่อบ่อย ดังจดหมายที่เขาเขียนถึงผมก่อนสิ้นชีวิต

กำหนดเดินทางจากวิทยาลัยครูเชียงราย วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๒๖ แต่วิโรจน์กับแฟนสาวเสียชีวิตถูกรถชนเมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๒๖ คืนที่ออกเดินทางจึงพานักศึกษาและเคารพศพที่บ้านในเขตเทศบาลเมืองพะเยา (แฟนสาวของวิโรจน์ชื่อนางสาวกัลยา พูลสวัสดิ์ ก็เสียชีวิตในวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๒๖ ตั้งศพที่บ้านในเขตเทศบาลเมืองพะเยา)

การเดินทางในวันนั้นมีฝนตกหนักช่วงก่อนถึงจังหวัดสิงห์บุรี พอมาถึงที่วัดเวลาประมาณสองทุ่ม ไฟฟ้าที่วัดดับมืด นักศึกษาที่เดินทางมาต่างก็ใจเสียไปตาม ๆ กัน เมื่อกระผมมากราบนมัสการหลวงพ่อบ่อยและกราบเรียนเรื่องวิโรจน์กับแฟนสาวเสียชีวิต หลวงพ่อบ่อยได้บอกว่า วิโรจน์ได้มาล่วงหน้าแล้ว มาที่กุฏิ อุบาสก อุบาสิกาที่อยู่ ณ ที่นั้นต่างก็เห็น เป็นเรื่องอัศจรรย์เรื่องแรก

เมื่อกระผมกลับไปเผาศพของทั้งสองคนในวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๒๖ เจ้าภาพได้ฝากเงินมาถวายวัดอัมพวัน ๕๐๐ บาท เหตุการณ์อัศจรรย์เกิดขึ้นอีกในคืนวันที่ ๒๔ ตุลาคม เวลาประมาณเที่ยงคืน

ขณะที่หลวงพ่อกำลังกล่าวปัจฉิมนิเทศปิดการอบรมและอนุโมทนา
แก่กุศลแก่กุศลพิธีปัจฉิมเจ้ากรรมนายเวรและผู้มีพระคุณ ขณะนั้นก็มีเสียง
หมาหอน คาดว่าจะห่างจากวัดมาก และเสียงหอนของหมาก็ดังขึ้น
เรื่อย ๆ ใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ในที่สุดหมาก็หอนรอบอาคารหอประชุม
หลวงพ่อกล่าวว่า “บัดนี้กุศลพิธีปัจฉิมทั้งหลายได้มารับส่วนบุญส่วนกุศล
แล้ว เขามาอยู่รอบ ๆ หอประชุม วิโรจน์ก็มาด้วย เขายืนอยู่ข้างหลัง
ประตู” เสียงหมาหอนดังมาก ไม่มีใครกล้าหันไปดูทั้งที่ประตูหรือ
หน้าต่าง เมื่อหลวงพ่อพูดว่า “บัดนี้กุศลพิธีปัจฉิมเขากลับไปกันหมดแล้ว”
บัดนั้นเสียงหมาหอนก็เงียบลงทันทีราวกับปิดเครื่องเสียง บรรยากาศ
จึงมีแต่ความเงียบ เหตุการณ์อัศจรรย์เช่นนี้กระผมไม่เคยพบมาก่อน
จึงจำได้ดี

พูดถึงอุบัติเหตุที่ทำให้วิโรจน์กับกัลยาต้องเสียชีวิตในคืนวันที่
๑๖ ตุลาคม ๒๕๒๖ หลังจากที่ทั้งสองคนไปดูการแข่งขันบาสเก็ตบอล
ที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง แล้วก็ขี่มอเตอร์ไซด์ไปตามถนนซูเปอร์ไฮเวย์ ซึ่ง
ถนนสายนี้มีอยู่ช่วงหนึ่งเป็นป่าละเมาะเปลี่ยวและเป็นเนินเขาวิโรจน์
เคยบอกน้อง ๆ ว่า กลางคืนอย่าผ่านบริเวณนี้ ไม่ปลอดภัย แต่วิโรจน์
กับกัลยาต้องมาเสียชีวิตบริเวณนี้เนื่องจากถูกรถยนต์เป็นรถปิคอัพชน
ด้านหลัง คนขับรถปิคอัพเมาสุรา พวกนี้ก็ดื่มเพื่อฉลองสอบไล่เสร็จ
เป็นอาจารย์วิทยาลัยเทคนิคพะเยา แต่ไปเรียนในโครงการอบรมครู
ประจำการที่วิทยาลัยครูเชียงราย คนขับไม่ใช่เจ้าของรถ เจ้าของรถ
เป็นลูกศิษย์ของกระผมเหมือนกัน บ้านอยู่อำเภอแม่ใจบ้านเดียวกับ
กระผม เรื่องรถปิคอัพคันนี้ก็แปลก คุณพ่อของลูกศิษย์ที่เป็นเจ้าของ
รถปิคอัพคันนี้ถูกฆ่าตายแล้วเผาพร้อมกับรถคันนี้ในเดือนเมษายน
๒๕๒๘ คุณแม่กินยาฆ่าตัวตายเนื่องจากกลัวความผิดที่จะพาดพิง

มาถึง อันนี้เป็นเรื่องของเจ้าของรถปิคอัพคันที่ชนวิโรจน์และกัลยาตาย
รถคันนี้ก็ถูกเผาทิ้งไปแล้ว เป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้สาวไม่เกี่ยวกับการตาย
ของวิโรจน์กับกัลยา แต่ก็ไม่ทราบว่ามีกรรมที่เกี่ยวเนื่องกันหรือไม่

การตายของวิโรจน์กับกัลยา หลวงพ่อเคยบอกผมในวันที่
เดินทางถึงวัดอัมพวัน (๒๑ ตุลาคม ๒๕๒๖) ว่าที่จริงแล้ววิโรจน์
กับกัลยาต้องตายในวันนี้คือวันเดินทาง การตายอาจจะจมน้ำที่จังหวัด
ตาก ซึ่งวันนั้นกระผมได้พานักศึกษาแวะชมเขื่อนภูมิพลด้วย และจะต้อง
ยุ่งอยู่กับเรื่องศพ การอบรมที่จะเปิดวันรุ่งขึ้นก็จะมีปัญหา แต่ด้วยเหตุ
ที่วิโรจน์กับกัลยาเป็นคนดีไม่ทำความเดือดร้อนให้กับใคร รวมทั้ง
กระผมด้วย ทั้งสองคนจึงเสียชีวิตก่อนการเดินทาง อันนี้เป็นการบอก
เล่าของหลวงพ่อบริเวณนั้น

กระผมได้เล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นค่อนข้างยาวแต่ก็คิดว่า
จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียบเรียงของหลวงพ่อกและเป็นอนุสาวรีย์แก่
อนุชนรุ่นหลังต่อไป รายละเอียดอื่น ๆ ปรากฏในหนังสือทั้งสองเล่ม
ที่กระผมส่งมาพร้อมกันนี้

จึงกราบนมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูง ขอรบกวนอาราธ-
นาคุณพระศรีรัตนตรัย ได้โปรดดลบันดาลให้หลวงพ่อมิพลาณาภัย
สมบูรณ์เป็นที่พึงของสรรพสัตว์ทั้งหลายตลอดไป

นมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูงยิ่ง

(นายสมเดช มุงเมือง)

จดหมายจากวิโรจน์ถึงอาจารย์สมเดช มุงเมือง

๙๑/๑ ประตูป้าย

๑๒ ต.ค. ๒๖

อาจารย์สมเดชที่เคารพรัก

ผมขอขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างมากที่ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น ซึ่งครั้งแรกผมคิดว่าการกลับมาวิทยาลัยอีกครั้งหลังจากที่จบไปแล้ว คงจะทำให้หลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนแปลง แต่การมาเที่ยวของผมครั้งที่ผ่านมา ผมมีความรู้สึกที่ผมยังเป็นส่วนหนึ่งของวิทยาลัยครูเชียงใหม่ ความผูกพันหลายสิ่งหลายอย่างที่ผมมีต่อวิทยาลัยครูเชียงใหม่ยังฝังแน่นในใจผม และผมหวังไว้ว่าวันสถาปนาปีต่อ ๆ ไป ผมจะมาอีก และคงได้รับความอบอุ่นในฐานะศิษย์เก่าของที่นี่อีก (หวังเป็นอย่างยิ่ง)

สำหรับเรื่องไปสิงห์บุรี ผมอยากไปมาก ขณะนี้ผมยังไม่ได้ขอฟ่อ คิดว่าใกล้จะไปอีกนิดผมจะขอท่านดู ขณะนี้ผมก็พยายามเร่งอ่านหนังสือสอบม.ส.ให้ทัน ถ้าท่านท่านคงไม่ขัดข้อง ผมจะต้องกลับมาสอบวันที่ ๒๙-๓๐ ตุลาคม ผมคิดว่าไปชุดนี้ คือ เส่ง ที่อุ้ม มาโนช ขวัญยืน นพพล อาจารย์และผมคงม่วนแน่นอนแต่ละคนเหลือร้ายทั้งนั้น ผมอยากไปที่สุดเลย

ผมจะนัดหมายอาจารย์มาอีกทีนะครับ เรื่องกำหนดการไปซึ่งยังไม่แน่วขอฟ่อก่อน

ฝากความระลึกนึกถึงมายังเส่ง ขวัญยืนด้วยครับ

ด้วยความรักและคิดถึง

วิโรจน์ ปัญญบุรี

ลึกลับชีวิต ความรัก และวาระสุดท้ายของชีวิต*

จากการสังเกตการดำเนินชีวิตของวิโรจน์ ในช่วงที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัยครูเชียงราย และหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว วิโรจน์มีลึกลับชีวิตที่เรียบง่าย แจ่มใส ร่าเริงอยู่เสมอ ไม่เคยมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจใดๆ ไม่เคยเสพลingsเพลติดให้โทษและของมีนเมา ไม่ลุ่มหลงอบายมุข ไม่เคยทำให้พ่อแม่เดือดร้อนเป็นทุกข์ เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี เป็นกัลยาณมิตรต่อทุกคนที่คบหา มีความกตัญญูตวาทิตต่อพ่อแม่ รักพี่น้อง เคารพนอบน้อม สุภาพต่อครูบาอาจารย์ มีนิสัยรักเด็ก รักความก้าวหน้า ใฝ่รู้ มีบุคลิกภาพเหมาะสมกับความเป็นครูอย่างยิ่ง

ในด้านความรัก

วิโรจน์เคยเล่าให้ฟังว่า รักและสนิทสนมกับกัลยา พูลสวัสดิ์ มาตั้งแต่ครั้งยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา แม่แยกย้ายกันไปเรียนที่ต่างจังหวัด ทั้งคู่ก็ยังมีความสัมพันธ์กันด้วยดีมาตลอด จนวาระสุดท้ายทั้งคู่จบชีวิตพร้อมกับด้วยประสบอุบัติเหตุ ยังความโศกเศร้าเสียใจอย่างสุดซึ้งแก่พ่อแม่ พี่น้อง ครูอาจารย์ เพื่อนฝูงและญาติสนิท ใครจะคิดว่าวิโรจน์ผู้เป็นกัลยาณมิตรจะจากโลกนี้ไปรวดเร็วอย่างนี้

*จากหนังสืออนุสรณ์งานฌาปนกิจศพ วิโรจน์-กัลยา เชียงราย ๒๓ ตุลาคม ๒๕๒๖

ภาพนิมิต ที่ สวนสามพราน

พระครูภาวนาวิสุทธิ

ธ. บ.ค. ๓๐

๑. นิมิตที่แสดงออกเป็น
อนิจจัง ทุกขัง อนัตตาให้เราเห็น
เป็นภาพลวง

๒. ภาพแสดงธรรม ปริศนา
ธรรม จะเห็นนิมิตรูปสวยงาม
หรือจะเป็นภูเขาลำเนาไพร ใน
เรื่องญาณวิถีกก็ตาม แต่ถ้าเรามี
สติครบ ผ่านโสฬสญาณไปได้
แล้ว หรือรวบรวมสติไว้มาก ถ้า
เรามีจิตสงบในตอนใด สติเราดี
ครบ ญาณ คือ ญาณ ความรู้เกิด
ปัญญาารอบรู้ในเหตุผล เกิดขึ้น

อาตมาจะชี้แจงเกี่ยวกับภาพ
นิมิตแก่ญาติโยม ผู้ใคร่ธรรม
สัมาปฏิบัติในที่ประชุมนี้ ว่า
ภาพนิมิตนี้มีความจริงอย่างไร
คำว่า ภาพนิมิต มี ๒ ประ-
การ

ในดวงหทัยแล้วจะเห็นนิมิตเรื่อง
จริงเกิดขึ้นได้

อย่างคำว่า เห็นหนอ ๆ ๆ
นี่นะ มีประโยชน์มาก อย่าคิด
ว่าเป็นเรื่องเหลวไหล จะเห็นอะไร
ก็ตั้งสติไว้ จนกว่าเราจะได้มิตติ
ของชีวิตว่า เป็นปัจจัยตั้งแล้ว มี
ความรู้ในปัญญาแล้ว เราเห็น
อะไรปัญญาจะบอกเอง

แต่การฝึกเบื้องต้นนี้ต้องฝึก
กันเรื่อยไป ถึงญาติโยมกลับไป
บ้าน ไปยังเคหะสถาน หรือจะ
ประกอบกิจการงานของโยมก็ไม่
ต้องใช้เวลาวาง ใช้งานนั้นแหละ
เป็นกรรมฐาน รูป เสียง กลิ่น รส
โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ ชั้น ๕
รูปนามเป็นอารมณ์ ทุกขณะจิตที่
มันคิดอะไร มันจะเกิดขึ้นเป็นการ
สะสมนี้มีประโยชน์มาก

ถ้าเราไปเห็นไม่ได้สนใจดู
นะ ไม่ได้เห็นหนอ ไม่สนใจดู ไม่
สนใจฟัง, และเราก็ดูเรื่อย ๆ ไป
เหมือนคนธรรมดา การทำงานนี้
มันก็เรื่องธรรมดา ๆ ถ้าเราสำรวจ

จิตใช้สติเสียหน่อย ไม่ต้องไปเพ่ง
เรากำหนดธรรมดานี้เอง เห็นหนอ
นี่ โยมเดินมาอย่างนี้เป็นต้น ถ้า
สติเราดีรวบรวมไว้ได้ สมาธิดี
ในการเห็น รับรองมีนิมิตเลย
นิมิตอย่างไร นิมิตแปลว่าเครื่อง
หมาย

บางทีเราทำงานทั้งมือทั้ง
เท้า ขอบพระทานโทษ มันก็ต้อง
หยิบเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา คือ
รูปหยิบก็ต้องกำหนด อยากหยิบ
หนอ คำว่า “อยาก” คือเจตสิก
อันสำคัญ มีความหมาย ถ้าเรา
กำหนดจนเชี่ยวชาญชำนาญแล้ว
พอจะยกมือมันจะบอกเลยนะ
“อยาก” มันเกิดเองอัตโนมัติ
“หยิบหนอ” หยิบอะไร “หยิบ
แก้วน้ำชา” และ “มาหนอ ๆ ตีม
หนอ-กลืนหนอ” โอ้โฮ “ร้อน
หนอ ๆ” มันก็บอกไปตามสภาวะ
ของมัน มันเป็นธรรมชาติของมัน
น้ำมันก็เย็นไปตามน้ำ ไฟก็ร้อน
ไปตามไฟ โดยธรรมชาติ นี่ราคา
แพง

จะเล่าถึงภาพนิมิตของนาย
ชาญศิลป์ ยุวบูรณ์ บุตรชายคุณ
ชำนาญ กับ คุณหญิง วลี ยุวบูรณ์
ซึ่งปรากฏชัดแก่อาตมาที่สวน
สามพราน แต่อาตมาไม่ได้เล่าให้
เขาฟัง ไม่กล้าเล่าในวันนั้น อาตมา
รู้แล้วเพราะอะไร ขอให้ญาติโยม
โปรดทราบ ที่ว่าตัดปลีโพธังวล
ไม่ไปสนใจกับใครนะถูกแล้ว สติ
จะได้มารวบรวมอยู่ที่จิตเรา ก็ดู
ชีวิตของเราอย่างนี้ กฎแห่งกรรม
จะบอกทุกระยะ เขาบอกเราทุกคน
เลย แต่เราไม่สนใจตัวเองนะ โยม
ไปสนใจข้างนอก กำลังยุ่งอยู่กับ
งานเขียนหนังสือบ้าง หยิบโน่น
หยิบนี่บ้าง ไม่ได้กำหนดเลย ตัว
เราจะเกิดอะไรในชั่วโง่งนี้ไม่รู้ขอ
ฝากไว้ด้วย ถ้าโยมมานั่งเงียบๆ
สงบ มันจะเกิดขึ้นทันที ถ้าเราได้อัดโนมัตติ เราสะสมหน่วยกิตใช้
ชีวิตผู้มีสติตลอดเวลาแล้ว กำลัง
ทำงานสติจะบอกทุกระยะ อย่างทำ
-อย่าหยิบ-ไม่ควร-ควร สติจะ
บอก-บอกละเอียดด้วยนะ แหม!

มีประโยชน์เหลือเกิน แต่เรามอง
ไม่เห็นกันขณะนี้ ขอให้ทำโดย
ต่อเนื่อง

บางคนบอกหลวงพ่ोज้าขา
“ดิฉันไม่มีเวลาว่างปฏิบัติ” บอก
“ไปทำอะไร” “ทำงาน” “งานนั้น
แหละปฏิบัติละ” หยิบอะไรก็
กำหนดซิ เราต้องใช้ทุกวันนี้
เราต้องใช้ทุกวัน กรรณฐานที่หู
“เสียงหนอ” ถ้ามีคนมาพูดให้เรา
ฟังมาก ๆ หลายรส หลายเรื่อง
นั้นแหละกรรณฐาน ตั้งสติไว้
“เสียงหนอ ๆ” เดี่ยวจะรู้อะไร
แปลก ๆ นี่มันอยู่ตรงนั้นะ

ภาพนิมิตแห่งกุศล นิมิต
แปลว่าเครื่องหมาย นิสัยแปลว่า
แบบอย่าง อาตมาจะพูดเรื่อง
“ภาพนิมิต” เครื่องหมายของคน
นั้น ที่เราสนใจกับเขา เหมือน
อย่างเราอยู่รวมกัน เราไม่สนใจ
กันก็ไม่เกิดประโยชน์ มันก็ไม่รู้
เรื่องกัน ก็คนบ้านใกล้ชิดติดกัน
ไม่สนใจกันไม่รู้เรื่องหรือ กบ้าน
ติดกันแท้ ๆ ยังไม่สนใจกัน นี่

แบบนี้ เหมือนเราไม่สนใจกับตัว
ของเรา จะรู้เรื่องตัวของเราหรือ
เรามัวไปสนใจเรื่องคนอื่นเขา

พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้
ให้วัดตัวเรา วัดกาย วัดวาจา
วัดใจ ทุกขณะจิต อย่างที่เดิน
จงกรมนี้เป็นแบบฝึกหัดเพื่อให้ได้
อาวุธคือปัญญา อาวุธสำคัญมาก
คือปัญญาเท่านั้น

เราไปสนใจกับงาน เราเลย
ไม่รู้ตัวเราไม่ได้สนใจกับตัวเรา
เลย ถ้าเรามีสติครบนะ ทำงานก็
กำหนดไปด้วยเขียนหนังสือก็ใช้
สติเขียน หนังสือก็จะดีด้วย แล้ว
จะเกิดปัญญาในการเขียน นี่
กรรมฐาน อันนี้เป็นแบบฝึกหัด
ให้เกิดวาระจิต และจะได้มีสติไป
ปฏิบัติงาน ในเมื่อโยมปฏิบัติงาน
จะมีประสบการณ์ทันที เหมือน
โยมมาเรียนวิชาแพทย์ที่หอประชุม
นี้ แล้วออกไปก็ต้องปฏิบัติงาน
ต้องรักษา จะได้ว่าโรคเป็น
อย่างไร รู้ตอนประสบการณ์นะ
ถ้าไม่มีประสบการณ์ ญาติโยม

จะไม่รู้จะไรนะ

อันนี้ภาพนิมิตสำคัญมาก
บางทีโยมเกิดสนใจกับตัวโยมขึ้น
มา ทำงานด้วย สนใจกำหนดไป
ด้วย รับรองรู้เลย จะบอกกฎแห่ง
กรรมทุกระยะ

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ นิมิต เช่น
เห็นหนอ ถ้าเราเกิดสนใจเขา เขา
จะต้องสนใจกับเรา เดี่ยวเราจะ
รู้นิมิตคนนี้เป็นอย่างไร เครื่อง
หมายคนนี้เป็นอย่างไร เห็นหนอ ๆ
นิมิตบอกแล้ว “ตาย” ลองดูนะ
เกิดได้ นี่เรามีสติดีดูแล้วรู้สภาวะ
มันจะเกิดขึ้นทันที

เช่นคุณนายละม้ายเป็นต้น อ่านหนังสือ
ไม่ออกเลย ขว้างหนอ ข้างหนอ ทำ
ไม่ได้ เปลี่ยนข้างเป็นขวาไปหมด พองหนอ
ยุบหนอ ก็ทำไม่ได้ ทำยังงี้ก็สอนไม่ได้ เลย
ก็สอนแนะกันใหม่ เอาอารมณ์ใหม่ สวดพุทธ
คุณเท่าอายุเออะ ให้เกินกว่าหนึ่ง พอสติถึงขั้น
เดินจงกรมได้เองเลย ที่เคยสอนแล้วทำไม่ได้
กลับทำให้หมดเลย พองหนอยุบหนอ คล่อง
แล้ว ก็เป็นไปได้ เพราะสวดพุทธคุณเท่าอายุ
เกินหนึ่งเข้าสติ และสามารถรู้วาระจิต และ
เขาสนใจกับสามของเขา สนใจไปสนใจมา

รู้เลย จะไปบ้านใคร เอาเงินไปให้ผู้หญิงที่
ไหน บอกได้ใครย้อนกลับมาบอก คือสติตัว
เดียวนี้เกิดประโยชน์อย่างนี้ ขอให้ทำจริง ๆ นะ-
ได้ผลแน่

เล่าเรื่องเหตุการณ์ในครั้ง
นั้นให้ฟังว่า สมัยก่อนนานมาแล้ว
เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นเวลา ๑๘
ปีมาแล้ว เรื่องภาพนิมิตที่สวน
สามพราน

ที่สวนสามพรานโน้น คุณ
หญิงวลี กับ คุณชำนาญ
ยุวบูรณ์ พร้อมด้วยนายอำเภอ
พระนครตอนนั้น นายเกษ ดิถุภัส
กับคุณนายชั้นทอง มาอาราธนา
อาตมาให้ไปแสดงธรรมที่สวน
สามพราน ในวันที่ ๓ มกราคม
๒๕๑๘ เวลาสองทุ่ม เรื่องความ
สามัคคี ให้เจ้าหน้าที่สวนสามพราน
ฟัง เพราะไม่ค่อยจะสามัคคีกัน
งานการก็เหลวแหละไม่สามัคคี
อาราธนาหลวงพ่อบุญเรืองสามัคคี
ให้จงได้ อาตมาก็รับนิมนต์ และ
ขออาราธนาว่าให้ไปอยู่สักสอง
คืน พาลูกศิษย์ไปเที่ยวที่สวน

สามพรานด้วย

อาตมาก็ชวนลูกศิษย์ไปเยอะ
เยอะ เอารถปิคอัพบรรทุกกันไป
๒ คัน เตรียมมุ้งที่นอนไปค้าง
เสร็จ ในวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๑๘
จะกลับในวันที่ ๔ มกราคม
๒๕๑๘ ตอนบ่าย จะค้างสักคืน
เดียว

อาตมาก็เดินทางไปถึงสวน
สามพรานในวันที่ ๓ มกราคม
๒๕๑๘ ประมาณบ่าย ๔ โมง
เมื่อถึงแล้ว คุณหญิง วลี มาต้อนรับ
ให้ลูกศิษย์พักเรือนทรงไทย
แฝดสองหลัง อาตมาพักหลังหนึ่ง
ห้องน้ำมีบริการพร้อม ลูกศิษย์
เตรียมขนของขึ้นจากรถไว้ที่บ้าน
ทรงไทย และกางมุ้งกันเรียบร้อย
แล้ว

อีกสักครู่หนึ่งประมาณ ๕
โมงเย็น คุณชำนาญ ยุวบูรณ์ กับ
คุณหญิง วลี พร้อมด้วยคุณทองเจือ
เป็นน้องสาวของคุณหญิง พร้อม
กับบุตรธิดา ได้มาคุยกับอาตมา
ที่บ้านทรงไทยหลังนั้น โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งลูกชายของคุณชำนาน
ยุวบูรณ์ ชื่อ นายชาญศิลป์ ยุว-
บูรณ์ ที่เรียกตามชื่อเล่นว่า “เปาะ”
มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อนาย โจ ชื่อจริง
ว่า ธนิต ยุวบูรณ์ นายเปาะเพิ่ง
กลับมาจากต่างประเทศ

เมื่อก่อนนี้เขาไปเรียนหนังสือ
ที่กรุงวอชิงตัน เพิ่งกลับมาเยี่ยม
บ้าน เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม
๒๕๑๗ ซึ่งเป็นเวลาปิดภาคเรียน
และในโอกาสที่พี่ชายชื่อ เปาะ
จะเข้าสู่พิธีมงคลสมรสในวันที่
๕ มกราคม ๒๕๑๘ พอดีในวัน
ที่ ๓ มกราคม ๒๕๑๘ อาตมา
ไปแสดงธรรมที่สวนสามพราน
เขาก็มาคุยกัน ล้อมวงหมดเลยนะ
ก็มีคุณชำนาน ยุวบูรณ์ คุณ
หญิงวลี คุณทองเจือ พร้อมด้วย
คุณโจ คุณเปาะ คุณเปาะก็เล่าว่า
จะมาแต่งงานพี่ชายชื่อ เปาะ ก็
รออยู่ แล้วจะไปเรียนต่อที่เมือง
นอกต่อไป

เปาะได้ไปเรียนที่ประเทศ
อังกฤษเมื่ออายุ ๑๑ ปี เป็นคน

เรียนเก่งมาก นิสัยดี บุคลิกลักษณะ
โหงวเฮ้งดีมาก ดีทุกอย่าง เมื่อ
คุยไปคุยมา ลูกศิษย์อาตมาก็พัก
กันเรียบริบหรี่ ก็ออกเดินเที่ยวสวน
สามพรานกัน

อาตมาก็นั่งคุยและถามนาย
ชาญศิลป์ เขาก็เล่าประวัติไป
เรียนต่างประเทศ

“ผมไม่เคยไปทำบุญเลย
เพราะไปเรียนหนังสือตั้งแต่เล็กๆ”
ตั้งแต่ชั้นอนุบาล อยู่โรงเรียนฝรั่ง
ตลอด ศาสนาอื่น ไม่ใช่ศาสนา
พุทธ

ดูท่าที่มารยาทและโหงวเฮ้ง
ที่หน้าว่ามีการศึกษาสูง คนนี้มี
ดวงการศึกษาสูง ต้องได้ปริญญา
เอกเหมือนพ่อของเขาแน่นอน ก็
นึกไว้ในใจ ดูไปเรื่อยๆ เห็น
หนอๆๆ ประมาณ ๑๘ นาฬิกา
ตรง มิดแล้วก็ยังคุยถึงเรื่องการ
ศึกษา อาตมาก็คุยถึงแนวการ
ศึกษาเล่าสู่ให้เขาฟัง เขาเกิด
ซึ่งใจ เกิดติดใจ เกิดพอใจ และ
ชอบใจ ถามว่า

“หลวงพ่อกับฉันนี่เทศน์เรื่องอะไร”

“เทศน์เรื่องความสามัคคี คุณแม่นิมนต์อาตมาเทศน์เรื่องสามัคคีนี้”

“แห่ม! ผมไม่เคยคุยกับพระเลยนะครับ ผมไปเรียนต่างประเทศ อยู่โรงเรียนฝรั่งตลอด นิสัยผมไม่ติดฝรั่งหรอก แต่ผมก็ไม่เคย

ไปฟังเทศน์ที่ไหน ยังไม่เคยฟังมาแต่ก่อนเลย เป็นครั้งแรกวันนี้จะต้องขอฟัง”

อาตมาก็ดูโฉมหน้า เห็นหน้า ๆ ๆ จิตมันก็แววขึ้นศีรษะอาตมา เกิดเป็นแสงที่หน้าเขา นี่เห็นหน้า ๆ เพราะสติเราดีขึ้นแล้ว เกิดนิมิตภาพซ้อนขึ้นมาว่าศีรษะเขาหายไปไหน เห็นหน้า เดี่ยว

ศีระหยาไป เดียวศีระมาติด
เอะรูปร่างไม่ให้นายเปาะ กลาย
เป็นหน้าใหม่ พอเห็นหนอ ๆ ภาพ
หายไปเลย

สักประเดี๋ยวปรากฏรูปร่าง
สวยมาก ผิดปกติทันที เอ๊ะยังงี้
ภาพซ้อนภาพ หรือประสาทเราจะ
ไม่ตี ก็ตั้งสติไว้ สติเราเป็นอย่างไร
ทำไมเห็นอย่างนี้ ไม่เคยเห็น ตั้ง
แต่มีมาไม่เป็นอย่างนี้ เห็นหนอ ๆ
เดี่ยวมีภาพซ้อนภาพขึ้นมาทันที
บนศีระ ก็มาพูดกับคุณหญิง
วลีทันที ไส้ขลุ่ย ถือพระขรรค์
มากันเยอะ มีพานดอกไม้ ฐูป
เทียน คล้าย ๆ เทียนแพที่เรา
ทำกัน พูดว่า

“คุณหญิง ๆ วันนี้มาขอลูก
คินนะ ลูกของเรากลับมาแล้ว
หมดเวลา เราจะขอคิน ขอคิน
เวลาตี ๑ คินวันนี้”

อาตมา เห็นหนอ ๆ ก็ดูหน้า
เคยเห็นหน้าที่ไหน ตาคณนี้ หน้า
สีทอง ดาสีฟ้า ประกายวับจับตา
เรา และพูดมาอีกครั้งว่า

“คุณหญิง ลูกของเรานะ มี
บุญวาสนา ก็มาช่วยส่งเสริมเจ้า
พอสมควรแก่เวลา ๒๐ กาลฝน
แล้ว” ท่านพูดอย่างนี้

“เราจะมารับของเราไปใน
วันนี้ เวลาตี ๑” และชี้มาอีกคนที่
เป็นร้อยตำรวจโท “เจ้าคนนี้เอา
ไว้ก่อน เอาไปทิ้งหลัง” ว่าแล้วมีทัน
ข้าก็มานมัสการอาตมาและยิ้ม
หายวับไปกับตา

ภาพซ้อนของชาญศิลป์ กลับ
แวบหายไปเป็นคนเดิม ผมโป่ง
ผมยาวเหมือนผู้หญิง แต่คุณหญิง
ก็มัวคุยกับอาตมา สงสัยไม่ได้ยิน
คุณหญิงไม่ได้สนใจกับเทวดา
ถึงจะเป็นภาพเทวดาหรือไม่ก็ยังไม่ทราบ นี่เล่านิมิต ให้ทราบดังนี้

อาตมาก็ย้อนกลับมาในใจ
ว่า ชาญศิลป์ จะต้องตายจาก
โลกนี้ เวลาตี ๑ คินนี้แน่นอน
ที่สุด นี่เห็นหนอ ๆ และเกิดสนใจ
นิมิตเครื่องหมาย แต่เขาไม่ใช่
เป็นคนมาจากนรก คนมีบุญ
วาสนาสูง

เหมือนอย่างหลวงบุเรศบำรุงการ
มานอนที่วัดอัมพวัน เทวคามาขอรับ ผัน ๓
คืนติด ๆ กัน อาตมายังทำนุทธการที่
ห้องในวัด ไครขอขมาลาบห้องนี้ไม่ได้ ยังมี
คิดตัวอักษรไว้ เทวคามาขอรับคล้ายกัน
บอกว่า “คุณหลวงไปด้วยกันเถอะ คราวนี้
นะ ไปคราวหน้าไม่มีเกียรติ” คุณหลวง
มาปรึกษาอาตมา อาตมาก็คิดว่าตรงกันแล้ว
ยังต้องไปภายใน ๑ เดือน เขามาเชิญ
นี้คล้ายกันกับพ่อไชย กรินชัย ที่
นครราชสีมา อันเดียวกันเลย อาตมาคุยและ
ให้ขนมเปี๊ยะไปวันนั้น โอนี้ เห็นใหม่นี้!

คนมีบุญวาสนา

อาตมาก็บันทึกในใจไว้ว่า
อ้อ ลูกคุณหญิงวลี เป็นคนมีบุญ
วาสนา และให้มาอยู่กับคุณหญิง
๒๐ ปี แล้วมารับคืนกลับมาส่ง
เสริมให้ครอบครัวยุวบูรณ์เจริญ
รุ่งเรืองตลอดมา หมดเวลาแล้ว
ต้องเอาลูกกลับคืน

อาตมาเห็นนี่จะเป็นความ
จริงประการใด แต่คุณหญิงก็อยู่นั้น
อาตมาว่าคุณหญิงคงไม่ได้ยิน มา
ยินอยู่บนศีรษะลอยอยู่บนเช่นนี้
เป็นภาพนิมิตและเป็นความจริง
ไม่ได้หลอกลวง เป็นอนิจจัง ทุกขัง

อนัตตา แน่นอน อาตมากำหนด
อย่างไรก็เป็นอย่างนั้น และได้
ยินเสียงประหลาดดังอย่างนั้น

และวันนี้เป็นโชคดีของนาย
ชาญศิลป์กับนายธนิต ยุวบูรณ์
ที่จะได้ฟังเทศน์ อาตมาเห็นภาพ
นิมิตหาย เป็นภาพนายชาญศิลป์
ก็คุ้ยถามปัญหาว่า หลวงพ่อครับ
พุทธศาสนา มีความสำคัญอย่างไร
อาตมาก็เล่าสู่กันฟังพอหมดเวลา
เพราะหนึ่งทุ่มครึ่งแล้ว และจะ
ต้องเดินทางไปหอประชุม ชาญ-
ศิลป์ กราบแล้วพูดว่า

“หลวงพ่อครับ ผมไม่เคย
คุยกับใครได้ซึ่งใจอย่างนี้” น้ำตา
หล่อเข้าเลย แต่คุ้ยหลายเรื่องนะ
ที่คุ้ยนี้เล่าสั้น ๆ

“ผมเรียนคริสต์ตลอดมา
เรียนฝรั่งตลอดครับ ผมไม่เคย
ได้รับฟังคำพ่อแม่เลย และไม่เคย
เข้าวัด เพิ่งจะฟังเทศน์หลวงพ่อ
เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย” ส่วน
นายธนิต นั้นเฉย ๆ

ได้เวลา ๒ ทุ่มแล้ว พี่น้อง

ทุกคนก็เข้าหอประชุมหมด คนงานก็เข้าฟังหมด ที่หอประชุมเต็มเขามาเรียกแล้ว อาตมาเดินออกไป ก็บอกกับคุณชำนานู ยวบูรณ์ว่า

“ออกไปก่อน เตี่ยวอาตมาเข้าห้องน้ำแล้วจะตามไป ท่านลงไปก่อน”

คุณชำนานู เดินทางไปแล้ว พอดี นายอำเภอ เกษ ดิถุักษ์ กับคุณนายชั้นทอง ตอนนั้นดำรงตำแหน่งเป็นนายอำเภอพระนคร ก็เตรียมมาพร้อม อาตมาก็เข้าห้องน้ำ เขาก็ออกกันไปหมดแล้ว

อาตมาก็ประชุมลูกศิษย์เรียกรวมเลย บอกให้คนหนึ่งไปตามลูกศิษย์อาตมา มาที่ มาพร้อมกันเดี๋ยวนี้

“หลวงพ่อมืออะไรหรือครับ”

“เฉยๆ ให้เขาไปกันเสียก่อน” พอไปแล้วก็บอกกับลูกศิษย์ว่า “ถ้าอาตมาเข้าหอประชุมนะ มีเจ้าหน้าที่เฝ้าบ้านทรงไทยอยู่นอกเขา เตรียมเก็บของให้หมดขึ้นรถ

กลับวันนี้ ไม่ค้าง”

“อ้าว! หลวงพ่อ ผมจะดูข้างคูโน้น คูนี้หน้อย ยังไม่ได้ดูเลย”

“เตรียม อยู่ไม่ได้ ที่วัดมีงาน”

“แหม! หลวงพ่อ ผมยังไม่ทันเที่ยวเลย”

“เฉยๆ เอะน่า เชื่อหลวงพ่อไว้หน่อยนะ ถ้าเทศน์จบ เตรียมรถจอดหน้าหอประชุมนะ”

พอบอกแล้ว อาตมาก็เดินไปหอประชุม ไปถึงหอประชุมเรียกนายอำเภอ เกษ ดิถุักษ์ มาพบเป็นส่วนตัว แล้วบอกว่า

“ท่านนายอำเภอ อัดเทปที่เทศน์ไว้ แล้วเอากลับมาถ่ายภาพที่กำลังฟังเทศน์ ในวันนี้ให้จงได้

“ครับกระผม” ว่าแล้วก็ขับรถไปตามช่างภาพมา และบอกคุณนายชั้นทอง ศรีภรรยา ผู้เป็นมือขวาของคุณหญิงวลี ไปเอาเทปมาอัดเรียบร้อยทุกประการ

พอได้เวลาสองทุ่มตรง อาตมาก็ขึ้นธรรมาสน์ อาราธนาศีล

พร้อมกันที่สวนสามพราน แล้ว
อาราธนาธรรม สีลาแบบแสดง
ธรรมไม่ได้บรรยาย คุณหญิงก็
บอกว่าให้เทศน์เรื่อง สามัคคี
สัก ๑ ชั่วโมงก็พอ ให้สามัคคี
ให้รักกันหน่อยก็พอ ก็ตั้งใจอย่าง
นั้น

พอดีคุณเปาะ ขาญศิลป์

ฟังเต็มที่ ไม่มีกระดุกกระดิกตลอด
๑ ชั่วโมง ฟังเทศน์ตลอดและ
บอก “คุณป้าครับ ผมเป็นเจ้าของ
ภาพเอง” คุณขำนาญตกใจ
เอ๊ะเจ้านี่ไม่เคยฟังเทศน์ ไม่เคย
กระตือรือล้นนี้ และบอกกับคุณ
หญิงว่า

“คุณแม่ครับ ผมขอประเคน

ยุวบูรณ์ นั่งฟังข้างหน้าเลยคุณ
ป้า คุณแม่ฟังหน้า พี่น้องทุกคน
นั่งฟังที่สวนสามพราน คุณเปาะ

เอง”

คุณหญิงบอก “หนูไม่ต้อง
ประเคนหรอก เดี่ยวป้าประเคน

เอง”

“ผมขอไม่ได้เหรอ ผมขอเป็นเจ้าภาพในวันนี้”

แต่คุณป้ากับคุณหญิงไม่ทราบว่าเขาบริจาจาคะไร เขาเดินถือเอาขันไปรอบหอประชุมสวนสามพราน พวกสวนสามพรานเห็นเด็กคนนี้ไม่เคยฟังเทศน์เลยควักเงินทำบุญกันเป็นหมื่น ขาญศิลป์ทำบุญออกนำคนเดียวเลย ๕๐๐ บาท

พอเขาเอาขันมาประเคนบอกว่า “หลวงพ่อกับ ชื่นใจมากไม่มีวันไหนชื่นใจเหมือนวันนี้เลยนะครับ ผมฟังโดยตลอด”

แต่คุณหญิงแปลกใจ นิมนต์เทศน์เรื่องสามัคคี กลับไปเทศน์เรื่องอะไรก็ไม่รู้ ก็เทศน์เรื่องตั้งแต่ว่าพ่อแม่เลี้ยงลูก จนกว่าจะมีหลักฐานมีงานทำ ลำบากลำบากกันเกินไป เทศน์ผิดเรื่องหน่อย ก็ให้เหมาะสมกับงานศพทำนองนี้

ชี้ให้เห็นได้ชัดแล้ว นี้นิมิตเครื่องหมาย บอกให้เรารู้ด้วยกัน

ทุกคน แต่เราไม่สนใจกับนิมิตนี้ในตัวของเรา จึงไม่รู้เรื่องของเราอาตมาก็เห็นหนออย่างนี้ คุณกันไปเรื่อย ๆ สัมผัสไปเรื่อย ๆ สัมผัส ๆ ๆ ๆ ตลอดเกิดจิต เกิดปัญญาเหมือนหุ้สัมผัสกับเสียง ตาสัมผัสกับรูปฉะนั้น กายสัมผัสร้อนหนาว อ่อนแข็ง อย่างนี้ โยมโปรดจำไว้ตั้งใจทำเรื่อย ๆ ไปเถอะ มีประโยชน์เหลือเกินนะ

ขาญศิลป์ ยุวบูรณ์ เป็นคนเรียนเก่งมาก เป็นคนกตัญญู เขาตั้งใจในการฟังเทศน์ ตอนตายนี้ตรงตามนิมิตเลย อายุ ๒๐ ปี ๓ เดือน กับ ๒๗ วัน ตรงตามที่เทวดาบอก เขาบอก “ได้ ๒๐ กาลฝน” เทวดาพูดเป็น ๒๐ กาลฝน เขาไม่ได้บอก ๒๐ ปี

ในวันนั้น หลังการแสดงธรรมที่หอประชุมสวนสามพรานแล้ว เวลา ๔ ทุ่มก็แยกย้ายกันไป คุณโจกับคุณเปาะก็ขับรถไปอาตมาพอเทศน์จบออกมา รถจอดคอยอยู่แล้วหน้าหอประชุม

อาตมาก็ขอเจริญพรลา คุณข้าณาย
กับคุณหญิงบอก

“อ้าว! หลวงพ่อค้ำนี้แหละ
พรุ่งนี้ถวายสังฆทาน จะถวาย
ของ อาหารเตรียมแล้ว สั่งแม่ครัว
แล้วทำอย่างดี หลวงพ่อทำไมจะ
หนีเล่า”

“ขอร้อง อาตมานึกได้ที่วัด
มีงาน” อยู่ได้ยังงี้ละ ตี ๑ จะ
เป็นอย่างนี้แล้ว เขาจะไปทาง
ไหนกันหมด เราก็แพ้วนะซี นี่
เรื่องราวเป็นอย่างนี้

เลยก็บอกว่า “อาตมาขอ
ลา” ถึงวัดตี ๑ พอตี พอถึงแล้ว
รีบแพ่เมตตา นั่งสวดมนต์ภาวนา
เจริญวิปัสสนา แผลส่วนกุศลให้
คุณใจกับคุณเปาะต่อไป อาตมา
ถึงได้รู้ตายตอนนั้น และอยู่ที่วัด
ก็รู้ รู้ได้อย่างไร สติบอกว่าเขา
ขับรถไปชนคน และชนเสาไฟฟ้า
ไฟลุกไหม้ คุณเปาะ ขาญศิลป์
ตายและเอาไปโรงพยาบาล คุณ
ใจ คือ คุณธนิต ยุวบูรณ์ สมอง
เปิดหมดเลย ไม่มีเหลือเลยต้อง

เอาพลาสติกมาครอบ แล้วไป
นอนแพ้วอยู่ที่โรงพยาบาล หาย
ใจแม่บ๊วๆ แล้วศพของคุณเปาะ
ขาญศิลป์ ยุวบูรณ์ ได้นำเอา
ไปไว้วัดธาตุทอง

อาตมาอยู่ที่วัดรู้แล้ว พรุ่งนี้
จะไปวัดธาตุทองแน่ ไปอาบน้ำ
ศพกันต่อไป อาตมาไปไม่ทันเขา
มิดแล้ว และเข้าไปกราบท่าน
เจ้าคุณธรรมรัตนากร สมัยโน้น
ภายหลังได้เป็น “พระธรรมปัญญา
บดี” ท่านเคยเลี้ยงคุณข้าณายมา
เป็นเจ้าอาวาสวัดมหาธาตุ ท่าน
บอก

“ขอจับมือ เก่งมาก ดีมาก
ท่านพระครูดีมาก ท่านพระครู
ไปเทศน์ผมดีใจมาก คนที่ตาย
เขาได้ฟังเทศน์”

ท่านข้าณาย กับคุณหญิง
ก็สลดใจมากมายนะ แต่ก็ดีใจที่ลูก
ได้ฟังเทศน์ แล้วก็สังหรณ์ใจว่า
ทำไมท่านไม่เทศน์เรื่องสามัคคี
เทศน์เสร็จแล้วก็ลากลับ และ
ท่านมองแขนไปตรงโน้นตรงนี้

อาตมาเห็นคุณหญิงคุณนาย
ร้องไห้กันมากมาย ส่วนท่าน
ชานาญบอกกับอาตมาว่า

“หลวงพ่อกับ เจ้าโจนี่
ยังลูกผีลูกคน แพทย์ยังไม่รับ
รอง เพราะสมองระเบิด ต้องเอา
พลาสติกหุ้มไว้หมด”

อาตมาบอก “ไม่เป็นไร ให้
งานศพขานุศิรป์ ผ่านไปก่อน”

อาตมาให้นายอำเภอกษ
ัตถุ์ อัดเทป ถ่ายภาพ ก็ได้มี
โอกาสถอดเทปในวันรุ่งขึ้น และ
ภาพถ่ายก็รับล้างเลย นำมาพิมพ์
เป็นรูปเล่ม แจกงานศพ ๑๕ มกรา-
คม ๒๕๑๘ พิมพ์เป็นภาษา
อังกฤษ ๑ ชุด ภาษาไทย ๑ ชุด
ภาษาอังกฤษให้เพื่อนเขาที่ต่าง
ประเทศ ไม่พอแจกเลย

อาตมาได้ไปเยี่ยมที่บ้าน
หลังจากทำศพเรียบร้อยแล้วก็บอก
อยากให้คุณโจ รอดไหม ถ้าอยาก
ให้รอด ขอบินทบาต ๒ ข้อ จะ
เชื่ออาตมาหรือไม่เชื่อก็ตามใจ
แต่ก็ต้องเชื่อเราเพราะเหตุการณ์

มันเป็นจริงเช่นดังกล่าวมา อาตมา
ขอเจริญพรท่านชานาญดังนี้

๑. ขอยุติการเมือง ท่าน
อย่าเล่นต่อไป เชื้ออาตมานะ

๒. สองคนตายายสวดพุทธ
คุณ เจริญกรรมฐาน อย่างต่ำ
สวดเท่าอายุ พาหุงมหากา(รุมโก)
อุทิศส่วนกุศลให้ลูกคือเจ้าโจ เจ้า
เปาะไม่เป็นไรแล้ว เขาไปสบาย
แล้ว เขารับคืนลูกเขาไปแล้ว ไม่
ต้องห่วงนะ อย่าเสียใจเลย

คุณหญิงกล่าวว่า “โอ!
หลวงพ่ोज้าขง โจคนนี้นะฉัน
ห่วง เรียนเก่ง จิตใจดี อาริอารอบ
พี่น้องเหลือเกิน เสียตายจิตใจเขา
เป็นกุศล รับงานอะไรเขาต้องทำให้
เสร็จ แล้วเรียนเก่งด้วย”

“เรียนเก่งซิ ลูกเทวดาไม่เก่ง
อย่างไร ต้องเก่ง คุณหญิงอย่าเสีย
ใจ เอาอย่างพี่ขอบินทบาตแล้วกัน”

ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว สอง
คนตายายก็นั่งสวดมนต์กันใหญ่-
ติปิโส ภควา... เมื่อก่อนไม่
ได้สวด สวดเล็ก ๆ น้อย ๆ

คุณขำนาญถามว่า “เพราะเหตุใดครับ ถึงไม่ให้ผมเล่นการเมือง” “คิดเอาเอง” อาตมาพูดสั้นๆ “ท่านเป็นถึงดอกเตอร์” ทั้งสองคนก็ทราบยอมรับตั้งแต่นั้นไป ผมจะสวดพุทธคุณ ธรรมคุณสังฆคุณ พาหุงมหากาฯ และย่อนสวดพุทธคุณเท่าอายุเกินกว่าหนึ่งและต่อไปนี้ผมจะไม่เล่นการเมืองอีกต่อไป

อีกวันหนึ่งอาตมาไปเยี่ยม นายใจ อยู่ในห้องคนไข้ มีนางพยาบาลนางหนึ่งอยู่ใกล้ๆ อาตมาก็มองดู เห็นหนอๆ แล้วก็รู้ว่าพยาบาลนี้ไม่เข้าได้แต่งงานกันแล้วแต่จริง ๆ เลย เห็นไหมนี่เห็นหนอนี้ มีประโยชน์อย่างนั้นจะอย่าไปเห็นที่ไม่เข้าเรื่องเข้านะ

คุณขำนาญเล่าเรื่องการเมือง เรื่องที่ทำมาแล้วให้อาตมาฟังยังงี้เลยคุณโยม ใส่แจ่วเลย แต่ไม่ทำไม่เอา บอกไม่ให้ทำ

อาตมาไปเยี่ยมที่บ้าน มากันเป็นแถวเลย เตียวพรรคโน้นมา

พรรคนี้มา “ได้ทำครับช่วยเป็นหัวหน้าพรรคหน่อย”

คุณขำนาญ มองดูอาตมา อาตมาเลยยิ้ม และบอก “ตามใจท่านซิ”

ท่านก็บอกว่า “ขอเรียนพวกเราทุกคน ขอดำต่อไปนี้เราจะไม่เล่นการเมืองแล้ว ขอให้ลูกเราอดปลอดภัยเถิด”

ในที่สุดไม่เอาจริง ๆ ไปถามท่านขำนาญดู ดูซิคุณขำนาญเล่นการเมืองไหมตั้งแต่นั้นมา

สองคนตายายก็นั่งเจริญกรรมฐาน เข้าวัดเข้าวา หนักเข้าคุณใจก็ดีขึ้น เป็นเรื่องแปลกมาก นายแพทย์บอกไม่น่าหาย แต่แขนไม่ดีหน่อยเท่านั้นเอง เลยหนักเข้าก็ยังเอาพลาสติกใส่อยู่เดี๋ยวนีเป็นปกติแล้ว ผลสุดท้ายก็ได้แต่งงานกับพยาบาล มีบุตร๒ คน อาตมายังไม่ได้พบอีกเลย

คุณขำนาญก็ขอพิจารณา “หลวงพ่อดองการอะไร นิมนต์ที่บ้านนี้” อาตมาก็กล่าวว่า “สาธุ

อนุโมทามิ” ขอบพระคุณท่านมาก
ไม่รับกวน ไม่แจกฏีกาด้วย ไม่ใช่
พระแจกฎีกา เขาก็เชื่อถืออาตมา
มาตามลำดับ

เมื่อสองวันมานี้ นายธนศักดิ์
ยุวบูรณ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี
อายุ ๔๔ อย่าง ท่านไปเที่ยว
ทัศนศึกษาในเขตสิงห์บุรีไปช่วย
ราษฎร พวกราษฎร พวกข้าราชการ
เขาบอกว่า

“เจ้าประคุณ เจ้าเมืองหนุ่ม
จังเลย เพิ่ง ๔๐ กว่าเท่านั้นเอง
หรือนี่”

คุณธนศักดิ์ ยุวบูรณ์ พูดว่า
“คุณป้า คุณน้า คุณอา ท่านทั้ง
หลายเอ๋ย พ่อกระผมเป็นผู้ว่าหนุ่ม
กว่าผม ผมเป็นผู้ว่าเมื่ออายุ
มากกว่าพ่อ” อาตมาถึงทราบ คุณ
ชำนาญเป็นผู้ว่า อายุไม่ถึง ๔๐

เพื่อให้เรื่อง “ภาพนิมิตที่สวนสามพราน” ของท่านพระครู
ภาวนาวิสุทธิ เป็นรายงานเรื่องวิญญานที่เพียบพร้อมด้วยหลักฐาน
และสักขีพยานมากที่สุด คณะผู้จัดทำจึงขอนำหลักฐานเอกสารจาก
หนังสือแจกในงานศพของนายชาญศิลป์ ยุวบูรณ์ เฉพาะเรื่องสำคัญ
บางเรื่อง มาลงพิมพ์ประกอบเรื่องไว้ท้ายนี้ด้วย

ดูเหมือนจะ ๓๘ พวกราษฎรเขา
มาแล้วให้อาตมาฟัง

ในที่สุด คุณโจ ธนิต ยุวบูรณ์
หายวันหายคืนด้วยอำนาจบารมี
ของพ่อแม่ สองคนตายาย สวดแผ่
เมตตา สวดพุทธคุณ ธรรมคุณสังฆ-
คุณ เจริญวิปัสสนากรรมฐาน
ตอนหลังก็ดีขึ้นมาหมด ไปนั่ง
วิปัสสนากับคุณแม่สิริ กรินชัยเมื่อ
พ.ศ. ๒๕๒๖

ท่านผู้ว่าฯ บอกว่า “หลวง
พ่อครับ ตั้งแต่คุณพ่อ คุณแม่เจริญ
กรรมฐาน สวนสามพรานก็ดีขึ้น
มา อย่างอื่นที่มันขัดข้องหาย
ไปหมดเลยครับ”

ขอฝากภาพนิมิตที่
สวนสามพรานนี้ไว้เป็นนิ-
ทัศน์อุทาหรณ์ เพื่อการศึกษา
สืบไป

ต่อไปนี้เป็นข้อความ

จากหนังสืออนุสรณ์งานศพ

นายชาญศิลป์ ยูบูรณ์ ซึ่ง

ขอคัดมาประกอบเรื่องภาพนิมิตที่สวนสามพราน

เพียงบางตอนคือ.....

ดำนาน

ในการพิมพ์หนังสือเพื่อแจกในวันฉาปนกิจศพ นายชาญศิลป์ ยูบูรณ์ นี้เจ้าภาพได้เลือกพิมพ์ คำเทศน์ของพระครูภาวนาวิสุทธิ์ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี เหตุที่เลือกพิมพ์คำเทศน์นี้ก็เนื่องจาก ทางสวนสามพราน ได้นิมนต์พระคุณเจ้าองค์นี้มาแสดงพระธรรมเทศนาให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ และคนงานในสวนฯ เมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๑๘ เริ่มแต่เวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเต็ม แต่เพื่อความสะดวกของท่านที่ไม่มีเวลาอ่านคำเทศน์ตัวจริงเราจึงขอให้ ดร.ทวีร์สมัย ธนาคม ย่อให้รวบรัดลงในท้ายเล่ม ผู้ถึงแก่กรรมได้ร่วมฟังพระธรรมเทศนาโดยตลอด และเมื่อจบแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่ และคนงานได้บริจาคปัจจัยสมทบกับทางสวนฯ ร่วมทำบุญด้วย หลังจากเทศน์แล้ว ผู้ถึงแก่กรรมได้บอกกับพี่สาวว่า พระท่านเทศน์ดีเหลือเกิน ก่อนถึงแก่กรรมเล็กน้อย ยังได้พูดกับเพื่อนว่า “วันนี้สบายใจจัง และได้ทำบุญพระเทศน์ไป ๕๐๐ บาท ทางครอบครัวจึงทราบว่ นายชาญศิลป์ ยูบูรณ์ ได้บริจาคเงินของตนเองร่วมทำการกุศลกับพนักงานเจ้าหน้าที่และคนงาน ทางเจ้าภาพเห็นว่านายชาญศิลป์ ยูบูรณ์ มีศรัทธาเลื่อมใสในคำเทศน์นี้ จึงได้นำมาพิมพ์ไว้เป็นอนุสรณ์แก่ผู้ถึงแก่กรรม

ประวัติ

นายชาญศิลป์ ขวบูรณ์ (เปาะ) เกิดเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๔๙๗ ณ โรงพยาบาลศิริราช อ.บางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร เป็นบุตรของนายชำนาญ และ คุณหญิงวลี ขวบูรณ์

เปาะเป็นเด็กดีที่น่ารักของครอบครัวมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ในฐานะที่เป็นลูกชายเล็ก และมีอายุอ่อนกว่าพี่ๆ มากสักหน่อย จึงทำให้รู้สึกว่าเปาะเป็นเด็กเล็กๆ อยู่เสมอ ซึ่งเปาะเองก็พอใจ ต่อเมื่อเปาะอยู่กับป้าน้องสาวคนเดียว เปาะจึงเป็นพี่ชายที่น้องกลัวและเกรงมากที่สุดทั้งที่วัยก็ใกล้เคียงกันมาก เมื่อเล็กเปาะเริ่มเรียนอนุบาลที่โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย เพราะเนื่องจากพี่สาวเป็นนักเรียนวัฒนาฯ อยู่แล้วจึงตามพี่สาวไปเรียนด้วยจนจบชั้นที่เด็กผู้ชายจะเรียนได้คือชั้นประถมปีที่ ๒ จากนั้นจึงไปต่อที่โรงเรียนศรีวิกรม์ จบชั้นประถมปีที่ ๔ และได้ไปเรียนต่อที่โรงเรียน Aymestrey, Worcester และที่ Rendcomb College, Gloucester ประเทศอังกฤษ ตั้งแต่ปี ๒๕๐๘ จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๖ จึงได้กลับมาประเทศไทย และคิดว่าจะไปเรียนต่อชั้นมหาวิทยาลัยที่สหรัฐอเมริกา แต่เมื่อมาถึงบ้านแล้ว เนื่องจากกิจการของครอบครัวซึ่งต้องอาศัยการพูดภาษาและการบริการเป็นส่วนสำคัญ และเปาะก็เข้ารับหน้าที่นี้โดยเต็มใจ และทำได้เป็นอย่างดีที่สุด ซึ่งทำให้พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง ปลื้มใจในตัวเปาะมาก เปาะได้ทำงานให้กับครอบครัวทั้งในและนอกประเทศ ถึงหนึ่งปีเต็มๆ จึงได้กลับไปเรียนต่อที่ American University ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ในสาขา Political Science ซึ่งตรงกับอุปนิสัยและใจคอของเปาะมาก เมื่อเดือน

สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ นี้เอง และได้กลับมาเยี่ยมบ้านเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นเวลาปิดภาคเรียนและเป็นโอกาสที่ พี่ชาย (แป๊ะ) จะเข้าสู่พิธีสมรสในวันที่ ๕ มกราคมด้วย และตั้งใจว่าจะกลับไปเรียนต่อในวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๑๘ เปาะเป็นเด็กน่ารัก มาตั้งแต่ยังเล็ก มิใช่แต่เฉพาะในครอบครัวเท่านั้น ทั้งญาติและพี่น้อง และเพื่อนฝูงของพี่ๆ ก็รักและเอ็นดูเปาะแทบทุกคน เปาะเป็นคนรักสวย รักงาม ชอบแต่งตัวดีและพูดเพราะอยู่เสมอ ซึ่งคุณหญิงผู้เป็น มารดาเรียกอยู่เสมอว่าเป็น “น้ำเย็นของแม่” เมื่อพ่อ แม่ พี่ๆ และ ญาติ จะพูดจาตักเตือนทักท้วงบางอย่าง เปาะก็ยิ้มรับไม่เคยแสดง กิริยาโต้ตอบใดๆ ใครจะใช้สอยไหว่วานเปาะก็ไม่รังเกียจ ถ้าทำได้ ก็ทำให้ด้วยความเต็มใจ เปาะเป็นอย่างนี้เสมอมาตั้งแต่เล็กจนโต จนเมื่อเปาะกลับมาคราวนี้รู้สึกว่เปาะเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาก รักโรงเรียน และการเรียน ชอบพูดคุยเป็นเรื่องเป็นราวและมีความคิดอ่านมากขึ้น และคิดว่าจะไม่กลับบ้านในเวลาหยุดภาคฤดูร้อน เพื่อจะรีบเรียน ให้จบในระยะ ๓ ปีครึ่ง

จนวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๑๘ ที่สวนสามพรานได้นิมนต์พระครู กาวนาวิสุทธิ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี มาเทศน์ให้ เจ้าพนักงานของสวนฯ ฟัง เปาะก็ได้มีโอกาสร่วมฟังด้วย พร้อมกับครอบครัวโดยสงบตั้งแต่ต้น เวลาประมาณสองทุ่ม จนจบซึ่งเป็น เวลาประมาณ ๔ ทุ่มเศษ จึงได้แยกกันกลับเข้ากรุงเทพ โดยเปาะ แยกกลับมาก่อนพร้อมด้วยพี่ชายโจ (ธนิต ยุวบูรณ์) จนเวลา ๓ นาฬิกา จึงได้ทราบข่าวว่า เปาะได้ถึงแก่กรรมแล้วที่โรงพยาบาลตำรวจ นับ อายุได้ ๒๐ ปี ๓ เดือน กับ ๒๗ วัน

คำเทศนา ของ พระครูภาวนาวิสุทธิ โดยย่อ

คุณชำนาญ และคุณหญิงวลี ยุวบูรณ์ รู้จักกับท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี โดยนายเกษ ดิถุภักซ์ ซึ่งเคยเป็นนายอำเภอพรหมบุรี เป็นผู้แนะนำ ท่านพระครูมาชมสวนสามพราน และติดใจความงามความสะอาดมีระเบียบเรียบร้อยของสวนสามพรานมาก จึงมาดูเป็นครั้งที่ ๒ ก่อนหน้าที่คุณชำนาญ ยุวบูรณ์ จะนิมนต์ท่านมาเทศน์ให้เจ้าหน้าที่และคณงานของสวนฟุ้งที่สวนสามพราน เมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๑๘ ในโอกาสวันขึ้นปีใหม่

ท่านพระครูสรสริฎเจ้าภาพ ในฐานะที่เป็นผู้มีความคิดริเริ่มจัดทำสวนสามพรานขึ้น และได้บริหารงานขึ้นนี้จนสำเร็จลงด้วยความประทับใจในสวนสามพรานของท่านเป็นปกติวิสัยของมนุษย์ทุกรูปทุกนามที่อยากสวย อยากดี ความงามก็เป็นความดีอย่างหนึ่ง

ฉะนั้น เมื่อท่านได้ความคิดจากสวนสามพรานจึงนำไปพัฒนา
วัดอัมพวันทำให้วัดเป็นสวนสามพรานย่อยขึ้น ความจริงความงาม
ความมีระเบียบ ความสะอาด ในวัดเป็นตัวประกอบสำคัญของ
บรรยากาศความสงบในวัดไม่ควรจะขาดในวัดใด

พรปีใหม่สำหรับผู้ฟังเทศน์ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ทุกคน
อยากอายุยืน อยากสวย อยากมีสุขภาพดี มีความเจริญ แต่ผู้ที่ได้รับ
พรนี้จะต้องมีของดีรับ คือต้องเป็นคนมีความเคารพบนอบ และ
ต้องบูชาคน ๓ ประเภท คือ ชาตวุฒิ วัยวุฒิ คุณวุฒิ คือผู้ที่เกิดมาดี
อยู่มาเป็นเวลานานและมีคุณสมบัติ ความเคารพแสดงออกได้ทางกาย
ทางวาจา ทางใจ คือมีจิตบนอบยำเกรง ทั้งต่อหน้าและลับหลัง
นอกจากนี้จะต้องมีความกตัญญู กตเวที รู้พระคุณและสนองพระคุณ
ของผู้มีคุณ

การเคารพจะต้องประกอบด้วยหลัก ๕ ประการ คือ สักการะ
เคารพ บูชา นับถือ และเชื่อฟัง สักการะหมายถึงจุดธูปเทียนหรือ
เอาใจใส่ เคารพนอกจากหมายถึงไหว้ คำนับ ยังหมายถึงมั่นคงต่อ

ผู้มีคุณ ถือในคำนับถือหมายถึง ยึดเหนี่ยวหลักข้อปฏิบัติของบุคคล
ที่ดีไว้เป็นแบบอย่าง เช่นเอาอย่างผู้ที่ทำงานดี เรียบร้อย งานมีผล
สำเร็จผ่านพ้นไปด้วยดีตามความมุ่งหมาย เมื่อเรานับถือคนเช่นนี้
เราก็จะนำหลักการปฏิบัติของเขามาใช้

การเชื่อฟังหมายถึง การปฏิบัติตามคำสั่งของผู้มีพระคุณ เรา
จะได้รับพรอันประเสริฐได้นั้นต้องเป็นผู้รู้พระคุณ ผู้มีพระคุณจำแนก
ออกเป็น ๔ ประเภท คือ คน สัตว์ ขาดิग्ghi (มาตุภูมิ) เครื่องอุปกรณ์
หรือเครื่องใช้ไม่สอย

คนต้องพึ่งพาอาศัยกัน แม้แต่อวัยวะต่าง ๆ ในตัวคนก็ต้องทำงาน
ด้วย เช่นเวลาหิบบดองใช้ทั้งห้านิ้วจึงจะหยิบได้ กายกับจิตก็ต้อง
ทำงานด้วยกัน คนทุกคนมีคุณค่า มีสิทธิมนุษยชนเหมือนกัน ต่างกัน
ตรงที่บางคนมีบารมี บางคนไม่มีบารมี คือ ไม่มีความเพียร ความ
เพียรช่วยให้งานการสำเร็จลงได้ สัตว์ก็มีหัวใจ มีเจ้าของทำประโยชน์
ให้คน บ้านเมืองของเรามีคุณต่อเรา เพราะช่วยให้เรามีการทำงานทำ
เราจึงมีความสุข ข้าวของเครื่องใช้ก็ให้ความสะดวกสบาย ถ้าเสียก็
ไม่มีใช้ ทั้งหมดนี้นับว่ามีคุณแก่เรา

นอกจากรู้พระคุณสิ่งอื่นแล้ว เราจะต้องมีชีวิตอยู่อย่างมีความ
หวัง อย่างทำงานอย่างสักแต่จะทำให้เสร็จ ๆ ไป ผลงานทั้งดีและเลว
ตกอยู่ที่ตัวเรา ฉะนั้น จะต้องทำอย่างสุดความสามารถให้คนเห็นฝีมือ
ประโยชน์จากงานที่เราทำนั้น คือทุนของเรา ทุนมิได้หมายถึงทรัพย์สิน
อย่างเดียว หมายถึงชื่อเสียง ตลอดจนความรัก ถ้าไม่มีชื่อเสียงว่า
ทำงานดี ก็จะไม่มีการหาให้งานทำ และต้องมีความรักจึงจะไปทำงาน
ร่วมอยู่ร่วมกับคนอื่นได้อย่างสะดวกสบาย ทุนทั้งสามอย่างนี้จะต้อง
สร้างสมไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชื่อเสียงจะสร้างชื่อได้ต้องมีสัจจะ มี

วจาสาส์นย์ ชื่อสาส์นย์ต่อหน้าที

พระพุทธเจ้าสอนให้คนขยันหมั่นเพียร บางคนชอบแต่จะพักผ่อน
อย่าลืมนึกว่ามีดยิ่งลับยิ่งคม สมอยิ่งไต่ยิ่งคล่อง ส่วนการพักนั้นยิ่งพัก
จะยิ่งทำให้ปัญญาทึบ คนยังทำงานยิ่งจะอายุยืน งานที่ทำจะยิ่งช่วย
ให้สติปัญญาแตกฉาน หลักที่ควรจำคือ “ขยันเอาการ งานสะอาด
ฉลาดรอบคอบ ชอบระวัง ตั้งใจตรง ทรงศีลธรรม นำถูกทาง ปลุกสติ
ดำรงชอบ” ถ้าทำได้ทั้งเก้าข้อนี้จะก้าวไปสู่ความเจริญและประสบ
ผลสำเร็จ จะได้งานได้การเป็นกำไรของชีวิต

ความเจริญของคนมาจากการบูชาผู้มีอุปการคุณต่อตน ทำงาน
เหมือนกันทั้งต่อหน้าและลับหลังนายจ้าง กิจการของสวนสามพราน
จึงจะเจริญ กิจการเจริญ ผู้ทำกิจการก็จะสบายด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย
ขอให้ทุกคนใช้เวลาดำเนินชีวิตไปสู่ความสำเร็จ ทำได้ดังนี้ เมื่อใด
เมื่อนั้น เราก็จะได้รับพร ๔ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ

กิตติความตาย คือ นิยายชีวิต

เรื่อง คนตายไปแล้วจะไปเกิดหรือไม่ นั้น มีความเข้าใจกันไปหลายกระแส บางท่านก็เข้าใจว่าร่างกายของคนเรา นั้น ประกอบขึ้นด้วยรูปหรือวัตถุ เมื่อคนตาย ร่างกายก็พังจมดินไป ไม่สามารถจะไปเกิดอีกได้

ในบรรดาผู้ที่เข้าใจว่าตายแล้วจะต้องไปเกิดอีก ก็มีความเข้าใจแตกแยกออกไปมาก เช่น ผู้ตายจะต้องไปอยู่ในสวรรค์หรือนรก ก็แล้วแต่ผลของการกระทำของตน และสวรรค์หรือนรกนั้น ได้มีผู้สร้างขึ้น สำหรับลงโทษหรือให้รางวัลตลอดนิรันดร์ โดยไม่กลับมาเป็นมนุษย์อีก

บางท่านเข้าใจว่าคนที่ตายจะต้องไปเกิดเป็นคนเท่านั้น ไปเกิดเป็นสัตว์ไม่ได้ แต่บางท่านว่าไปเกิดเป็นคนหรือสัตว์ก็ได้ บางคนว่าจิตหรือวิญญาณ หรือเจตภูมิตัวนี้เป็นอมตะ เมื่อร่างกายของคนแตกดับไปแล้ว วิญญาณก็จะออกจากร่าง ล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่

บางคนที่ศึกษาวิชาการทางโลกทางวิทยาศาสตร์มากมาย ก็เข้าใจว่า ถ้าบุคคลใดมีลูกเต๋าสีบออกไปเรื่อย ๆ ก็จะไปเกิดได้อีกคือสีบต่อไปเรื่อย ๆ ตามหลักของชีววิทยา เพราะลูกทุก ๆ คนนั้นก็สีบต่อมาจากเซลล์ของพ่อแม่นั่นเอง เมื่อสีบต่อไปหลาย ๆ ชั่วแล้วชีวิตเดิมก็จะปรากฏขึ้นมาอีก

แต่บางคนกลับมีความเห็นว่า ร่างกายนั้นประกอบไปด้วยรูปหรือวัตถุ ความรู้สึกนึกคิดนั้นเป็นหน้าที่ของมันสมองซึ่งได้วิวัฒนาการทีละน้อย ๆ มาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ จนมีอำนาจการนึกคิด และรู้สึกได้ แต่เมื่อตายแล้วก็เป็นอันหมดเรื่องกันไม่สามารถที่จะไปเกิดได้อีกเลย

เรื่องนี้เป็นเรื่องมากคนก็มากความคิดเห็น แม้เจ้าของลัทธิศาสนาใหญ่ ๆ หลายท่านก็มีความคิดเห็นไม่ตรงกัน เพราะเรื่องคนเกิดหรือคนตาย เราเห็น

ได้ง่าย ๆ แต่เรื่องตายแล้วไปเกิดได้หรือไม่เป็นเรื่องลึกลับ เป็นปัญหาโลกแตกมาจนบัดนี้

สำหรับคำสอนของพระพุทธศาสนานั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนว่าคนตายแล้วไปเกิดอีกได้ และจะไปเกิดเป็นมนุษย์หรือสัตว์อีกก็ได้ แต่อย่างไรก็ดี พระองค์มิได้สอนไว้เฉย ๆ หรือลอย ๆ ว่า คนตายแล้วไปเกิดได้เท่านั้น หากแต่ให้รายละเอียดในเรื่องนี้ไว้เป็นขั้นเป็นตอนอย่างน่าพิสดาร ถึงวิธีที่ไปเกิดได้อย่างไร มีอะไรบ้าง ไปอย่างไร เกิดอย่างไร พระองค์สอนไว้อย่างเป็นขั้น ๆ แล้วแต่วุฒิของบุคคล ผู้ใดสนใจศึกษา มีพื้นฐานดี ก็สามารถเข้าใจได้ละเอียดขึ้น

แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า คนตายแล้วไปเกิดได้ก็ดี แต่ความคิดเห็นของศาสนาอีกหลายศาสนานั้น ก็ตรงกันเป็นหลักใหญ่ ๆ ของพระพุทธศาสนาที่ว่า “เกิดอีก” เท่านั้น เช่น

ศาสนาพราหมณ์ถือว่า คนตาย แล้วจิตหรือวิญญาณก็ล่องลอย ออกจากร่างไปปฏิสนธิใหม่ เหตุนี้ จิตหรือวิญญาณก็เป็นอมตะ ไม่มี วันตายเมื่อจากคนนี้ก็ไปสู่คนนั้น เมื่อจากคนนั้นก็ไปสู่คนอื่น ๆ ต่อไปตามลำดับ เหมือนคนอาศัย อยู่ในบ้าน เมื่อบ้านพังลงแล้ว จะอาศัยอยู่ไม่ได้ ก็ต้องเดินทาง ไปหาบ้านอยู่ใหม่ต่อไป

แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า สอนไว้ตรงกันข้าม พระองค์สอน ว่าจิตหรือวิญญาณนั้นมิได้เป็น อมตะ ไม่มีวันตาย หากแต่เกิดดับ สืบต่อไปไม่ขาดสาย และจิตใจ ก็ล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่ไม่ได้ เลย จะเทียบคนย้ายจากบ้าน ที่จะพึ่งหาได้ไหม

ยิ่งกว่านั้นความเข้าใจที่ว่า การที่ไปเกิดได้ก็ไปแต่จิตหรือ วิญญาณเท่านั้น ก็เป็นความ เข้าใจผิด เพราะยังมีรูปอีกชนิด หนึ่ง เรียกว่ากัมมขรูป ก็อรูปร อันเกิดแต่กรรมก็ร่วมในการ

ปฏิสนธิด้วย สำหรับในข้อนี้ เป็นอีกข้อหนึ่งที่ท่านจะได้เห็น ความพิสดารน่าอัศจรรย์ ในพระ พุทธศาสนา เพราะไม่ว่าใครหรือ ศาสดาองค์ไหนที่ว่าคนตายแล้ว ไปเกิดได้ ก็จะต้องไปแต่จิตหรือ วิญญาณเท่านั้น ทั้งนี้ทั้งนั้นมิได้ แสดงการตาย การเกิดให้ชัดเจน อย่างไม่

แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า สอนว่า นอกจากจิตไม่ใช่ล่องลอย ไปแล้ว รูปบางชนิดก็ไปเกิดได้ ส่วนจะไปได้อย่างไร รูปอะไรบ้าง มีเหตุผลหลักฐานข้อเท็จจริง อย่างไรนั้น ขอได้โปรดอ่านต่อไป

การที่เข้าใจว่า คนตายแล้ว ไปเกิดได้นั้น จะต้องมีความเข้าใจ ในเรื่องจิต เรื่องรูป เรื่องกรรม และความตายว่าเหตุใดจึงตาย ความตายมีกี่อย่าง ขณะใกล้ตาย มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง มีความรู้สึก อย่างไร และจิตใจทำงานกัน อย่างไร ฯลฯ ให้เข้าใจดีเสียก่อน ดังนั้นท่านก็จะเห็นได้ว่า เรื่องตาย

เรื่องเกิดนี้ จะกล่าวกันง่าย ๆ
และให้เข้าใจดีด้วยนั้น ย่อมเป็น
ไปไม่ได้เลย

ก่อนอื่นอาตมาขอย้อนไปถึง
เรื่องจิตอีกครั้งหนึ่ง ตามที่ได้
กล่าวมาแล้วเป็นตอน ๆ ว่า จิต
นั้นเป็นธรรมชาติที่รู้อารมณ์
รู้นึกคิด จดจำ จิตนั้นเป็นธรรม-
ชาติที่มีความเกิดดับ สืบต่อกัน
เสมอเป็นนิมิ มิได้หยุดนิ่ง และ
จิตนั้นเป็นนามธรรมที่ไม่สามารถ
มองเห็นหรือจับต้องได้ แต่ก็มี
อำนาจในการสั่งสมสันดาน
หรือสามารถเก็บเอาอารมณ์
ต่าง ๆ ไว้ในจิต แล้วก็แสดงออก
ซึ่งอารมณ์นั้นได้

เมื่อแยกการทำงานของจิต
ออกจะได้เป็นสองชนิด คือ

๑. การงานที่จิตกระทำ
ได้แก่การที่จิตขึ้นวิธึรับอารมณ์
ต่าง ๆ จากทางทวารหรือประตู
ทั้ง ๖ คือรับอารมณ์จากทางตา
หู จมูก ลิ้น กาย และใจ เช่น
เห็น ได้ยิน คิด เป็นต้น

๒. จิตเป็นภวังค์ ได้แก่
จิตมิได้ขึ้นวิธึรับอารมณ์ต่าง ๆ
จากทางทวารหรือประตูทั้ง ๖
จากทางตา หู จมูก ลิ้น กาย
และใจเลย แต่จิตก็ทำงานอยู่
ตลอดเวลา คือ เกิด-ดับ และมี
อารมณ์ติดมาตั้งแต่ปฏิสนธิ

การที่อาตมาแยกการทำงานของ
จิตออกเป็น ๒ ชนิด เช่นนี้
เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า ในขณะที่
รับอารมณ์ตามทวารทั้ง ๖ นั้น
จิตก็ทำงานและจิตที่เป็นภวังค์
มิได้ขึ้นวิธึรับอารมณ์ จิตก็ทำงาน
เหมือนกัน

ข้อ ๑ การขึ้นวิธึรับอารมณ์
ของจิตนั้น จิตจะรับอารมณ์
หรือเกิดอารมณ์ขึ้นได้ก็ต้อง
อาศัย มีผัสสะ คือการตกกระทบ
แล้วถ้าไม่มีผัสสะจิตก็ไม่สามารถ
รับอารมณ์ได้ เช่น เสียงมิได้
กระทบหู แล้วก็จะไม่ได้ยิน รูปมิได้
กระทบตาแล้วก็จะไม่เห็น และ
อารมณ์หรือเรื่องที่จะเป็นตัวยื่น
ให้คิด ไม่กระทบกับจิตแล้วก็จะ

คิดนึกไม่ได้เลย

ข้อ ๒ ภวังคจิต คำว่า ภวังค์หรือจิตตกภวังค์นี้มีพูดกัน อยู่เสมอโดยทั่วไป แต่ความเข้าใจ ของคนเป็นส่วนใหญ่นั้นเข้าใจว่า ภวังค์หมายถึงจิตมีความสงบ คือนั่งอยู่เฉย ๆ หรือนั่งใจลอย แต่ตามหลักของปรมัตถธรรม นั้นตรงกันข้าม

คำว่า “ภวังค์” หมายถึง องค์แห่งภพ หมายถึงจิตตั้งแต่ ปฏิสนธิจนถึงจุดคือตาย ขณะใด ที่จิตมีได้ยกขึ้นสู่อารมณ์ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ แล้วขณะนั้น จิตก็เป็นภวังค์ ภวังคจิตที่เห็น ได้ง่าย ๆ ก็คือ คนกำลังหลับสนิท ขณะหลับสนิท จะไม่รู้สีกตัวเลย ขณะใดจิตมีความรู้สึกขึ้นใน อารมณ์จากทวารทั้ง ๖ แล้ว ขณะนั้นจิตก็พ้นไปจากเป็นภวังค์ ความจริงขณะที่เราเห็นหรือได้ยิน หรือคิดนั้น จิตขึ้นวิธึรับอารมณ์ แล้ว ก็มีภวังคจิตคั่น สลับอยู่ ตลอดไป ทั้งนี้เป็นไปโดยรวดเร็ว

มาก ดังนั้นเราจึงไม่รู้สีก

การที่อาตมาแสดงจิตที่ ขึ้นวิธึรับอารมณ์และภวังคจิต นั้น ก็เพื่อจะนำท่านเข้าไปสู่ เรื่องของความตายว่า คนที่ กำลังจะตาย จิตกำลังทำงาน อะไรอยู่ เปรียบเหมือนเทพ บันทึกเสียงนั่นเอง ได้แก่บุญ กุศลของคนเราที่ได้กระทำไว้

อาตมาจะบรรยายเรื่อง ความตาย ของคุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ ซึ่งถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๑๖

คุณนายผ่องศรี เป็นศรี ภรรยา ท่านนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ ขณะดำรงตำแหน่ง เป็นนายอำเภอท่าม่วง จังหวัด ลพบุรีนั้น สามภรรยาคุณนี้ประกอบ แต่บุญกุศล ประชาชนตลอดจน กระทั่งพระเถร เณร ชี รักนับถือ ท่านมาก เฉพาะในระหว่างครอบครัวรู้สึกมีความสุขมาก เนื่อง จากปฏิบัติดีต่อกันเป็นเพื่อนสุข เพื่อนทุกชั้นกันมาตลอด

ทั้งสองคนนี้ งานไหน งาน
นั้น วัดไหนวัดนั้น ไปช่วยทุกวัด
ทุกงานไม่เลือกหน้า เฉพาะคุณ
นายเป็นแม่ครัวตามงานวัดได้เลย
ไม่มีถือว่าเป็นคุณนายแล้วจะไม่
ทำอะไร ทำเอาเป็นเอาตาย ช่วย
อย่างจริงจังจนเป็นลม อาตมา
เห็นหลายงาน เคยไปร่วมบำเพ็ญ
กุศลวัดอัมพวันแทบทุกครั้ง แทบ
ทุกงาน ถูกรับพรชาก็เชิญชวน
ประชาชนหล่อเทียนพรรษา ไป
ถวายตามวัดวาอารามต่าง ๆ
ทุกปีเป็นประจำ

และก่อนที่คุณนายผ่องศรี
จะเข้าวัดอัมพวัน ก็เป็นโรคเนื้อ
งอกในมดลูก ซึ่งหมอบอกว่าเป็น
โรคมะเร็ง จะต้องรับการผ่าตัด
อายุจะไม่ยืนต่อไปนั้น อาตมา
ก็ให้ยาขนานหนึ่งคือน้ำมันมนต์
ให้คุณนายผ่องศรีไปทานก่อน

หลังจากนั้นไม่นานคุณนาย
ได้ไปให้หมอฉายเอ็กซเรย์อีกครั้ง
หนึ่ง คราวนี้หมอบอกไม่ต้อง
ผ่าตัดแล้ว เพราะก้อนเนื้อร้าย
หายวับไปกับตา คุณนายก็มีอายุ
ยืนต่อมาตามลำดับ มาถึงวัด

ก็ช่วยหุงน้ำมัน ช่วยโศกยาไส
น้ำมัน และชวนประชาชนมา
กระทุ้งรากโบสถ์ โบสถ์นั้นสร้าง
ปีหลังที่ผ่านมา ในกลางปี ๒๕๑๑
ก็เริ่มทำการกระทุ้งรากโบสถ์
ถึงปี ๒๕๑๒ ๑ ปี ๑๖ วัน
และสร้างมาก็หยุดบ้างถึง ๑ ปี
๖ เดือน โบสถ์ก็ได้สำเร็จตาม
เป้าหมาย อุโบสถของวัดอัมพวัน
ในสมัย พล.ต.ต.สามารถ วาย
มานนท์ เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด
ลพบุรี พ.ต.อ.ประจันต์ พรหมณ์
พันธุ์ เป็นผู้กำกับการตำรวจลพบุรี
พร้อมด้วย พ.อ.(พิเศษ) สวัสดิ์
เล็กชม เสนาธิการ จังหวัดทหารบก
ลพบุรี ได้มาช่วยตลอด ตาม
รายการที่จารึกไว้ในอุโบสถนี้

คุณนายก็หายจาก
โรคมะเร็ง ด้วยน้ำมันมนต์ของ
วัดอัมพวัน หายแล้วก็ยังช่วยงาน
ต่อไป จนโบสถ์เสร็จเรียบร้อย
ท่านนายอำเภอพิริยะ และคุณนาย
ก็ย้ายจากอำเภอท่าม่วง จังหวัด
ลพบุรี ไปดำรงตำแหน่งนายอำเภอ

เมือง จังหวัดชัยนาทสืบไป

อาตมาเคยให้พร คุณนาย
มาแล้วหลายครั้ง ขอให้คุณนาย
อายุยืนถึง ๑๐๐ ปี ในเวลาต่อมา
คุณนายได้มาขอคืนพร เพราะ
ได้ไปเห็นชาวบ้านชาวเมือง ภรรยา
เป็นอัมพาต สามีต้องมาเช็ดกัน
ซักผ้าซักผ่อนให้ ลูกเฝ้าต้องลำบาก
ลำบากถึงสองสามปี

“ดิฉันขอคืนพร ถ้าดิฉัน
จะตายขอให้ตายทันที ขอให้
บุญกุศลส่งผลดิฉันสืบไป”

คุณนายก็ขอรับพรใหม่
“ดิฉันไม่เอาพรเก่า ขอให้ท่าน
ให้พรใหม่ ตรวจน้ำที่ไร ขอ
อธิษฐานให้ตายอย่างง่าย ๆ
อย่าตายยากอย่างที่เขตายกันเคย
อย่าให้ลูกให้หัวเขาต้องลำบาก
ซักผ้าซักผ่อนเราเลยล่ะ ดิฉัน
อธิษฐานอย่างนี้ตลอดเวลา ขอ
ให้ท่านประสาทพรให้ไปอย่าง
สบายก็แล้วกัน”

คุณนายก็เคยซื้อผ้าขาวเนื้อ
ดี ๆ ถวายแม่ชี วัดอัมพวัน ตลอด

รายการก็ทำบุญตักบาตรเป็นประจำ

ต้นเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ท่านนายอำเภอและคุณนายผ่องศรี ได้ไปวัดอัมพวัน ขอนิมนต์อาดมาไปในงาน วันเกิดของนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖

“เมื่อปีที่แล้ว ท่านไม่ได้ไปงานของดิฉัน คราวนี้ท่านต้องไปงานของดิฉันให้ได้ ต้องไปให้ได้ นะคะ”

คุณนายผ่องศรีถามต่อว่า “ปีนี้เป็นอย่างไรไม่ทราบเจ้าคะ รู้สึกไม่สบายใจตลอดทั้งปี เป็นเพราะอะไรเจ้าคะ จะเป็นเรื่องที่หรือเรื่องปลุกบ้านไม่ดีอย่างไร”

อาดมาสอบดูแล้ว ก็จะเป็นด้วย นิमितแห่งการจากโลกของคุณนาย “ความตายจะมาถึง” ก็เป็นได้ตามหลักกรรม แต่ไม่ได้ตอบกับคุณนายว่าอะไร คิดว่าคุณนายต้องตายปีนี้แน่ จึงเพียงแต่แนะนำให้ตั้งใจสวดมนต์

ภาวนา ทำบุญตักบาตรดีแล้ว ไม่เป็นไรนะคุณนายต่อไปก็จะสบายดี

ในวันเดียวกันนั้นท่านทั้งสองก็ขอยาต้มบำรุงประสาท บำรุงหัวใจ ๓ หม้อ ซึ่งอาดมามียาต้มบำรุงประสาท ได้ตำรามาจากกรมหลวงชุมพร เพื่อจะนำไปให้แก่ นายทวี แรงขำ อาดมาก็จัดให้เรียบร้อย

หลังจากนั้น วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๑๖ อาดมากลับจากกิจนิมนต์ถึงวัดเวลา ๒๐ นาฬิกา สรงน้ำแล้วก็ทำกิจ เสร็จแล้วก็เข้าจำวัดไม่ค่อยหลับตื่นลงมาล้างล้าง ขณะนั้นเวลาประมาณ ๒๒.๑๗ น. ก็เห็นคุณนายขับรถเข้ามา คุณนายมาคนเดียว

คุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ นุ่งขาวห่มขาว ผ้าขาวสะอาด วาววับใส่เสื้อแขนพองยาว (แขนหมูแฮม) คอเสื้อคล้ายคอปกเสื้อของทหารเรือ ผ้านุ่งทับจีบทับหน้า มีกระเป๋าทึบมา ๑ ลูก คลาน

คุกเข้าถือพานดอกไม้เข้ามาราบ
นมัสการแบบเบญจางคประดิษฐ์
แล้วประเคนพาน

อาตมาถามว่า “นายอำเภ
ไม่มาหรือ” “คุณนายเคยมาคู่กัน
วันนี้ทำไมมาคนเดียว”

คุณนายตอบว่า “ไม่ได้มา
ค่ะ ดิฉันมาคนเดียว”

อาตมาถามต่อไปว่า “คุณ
นายจะบวชชีทำไมไม่โกนผมเล่า”

คุณนายตอบว่า “ไม่สำคัญ
ที่ทรงผมเจ้าค่ะ สำคัญที่ใจปฏิบัติ
เจ้าค่ะ”

คุณนายผ่องศรีพูดว่า “ดิฉัน
มานี้ มีเหตุผล ๒ ประการ

๑. ที่ดิฉันกับคุณมานิมนต์
ท่านไว้ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ.
๒๕๑๖ สวดมนต์ จันเพล สวด
ธรรมจักร ในวันเกิดนายอำเภ
ดิฉันไม่ได้อยู่แล้วนะเจ้าค่ะ ขอ
กราบนมัสการลาไปบำเพ็ญกุศล
แล้ว”

“อ้าว! คุณนายจะไปไหนเล่า”

“ดิฉันจะไปบำเพ็ญกุศลเจ้าค่ะ

ดิฉันหมดทุกข์แล้วค่ะ ท่านจะต้อง
ถามคุณดูก่อนว่าจะทำบุญหรือ
เปล่า ดิฉันแม่ครัวไม่อยู่แล้ว ขอ
ท่านจงไปถามก่อนนะเจ้าค่ะ เดี่ยว
ท่านก็จะไปเสียเวลา ดิฉันเป็น
ผู้นิมนต์ท่าน ดิฉันต้องมาเรียน
ให้ท่านทราบ เพราะเป็นห่วงเรื่อง
นิมนต์นี้ค่ะ”

“และ ๒. เรียนให้ท่าน
ทราบอีกคือเรื่องยา ดิฉันเป็น
ห่วงยาที่ไปให้คุณทวี แรงขำ กับ
ภรรยา เขารับยาถูกดีเจ้าค่ะ และ
หายแล้วเจ้าค่ะ ดิฉัน लेकरแล้ว
เจ้าค่ะ ดิฉันไม่ต้องรับแล้วเจ้าค่ะ
ดิฉันหายหมดแล้วเจ้าค่ะ ขอกราบ
ลาเจ้าค่ะ

และเล่าเหตุการณ์ให้อาตมา
ฟังอีก ๒ เรื่อง หลังจากเล่าแล้ว
ก็รีบกราบลาตัวน

“ดิฉันต้องรีบไปให้ทันเวลา
นะเจ้าค่ะ เพื่อจะไปบำเพ็ญกุศล
และจะไปหาลูกชายตามสัญญา”
(ลูกชายเป็นนายอำเภอยู่ที่ อ.บ้าน
ไย่ง จ.ลำพูน) แล้วกราบนมัสการ

ลาอย่างเศร้าๆ พระปลัดประสิทธิ์
อยู่ด้านหลังก็ได้ยินคำสนทนา
นี้ด้วย

คุณนายกราบแล้วยกเข้า
ตั้งลุกขึ้นยืน และออกไปขึ้นรถ
เสียงรุดตังขึ้น อาตมาลุกขึ้นไป
มองดู รถไม่อยู่แล้ว อาตมาตกใจ
ออกไปส่งคุณนายแล้ว กลับมา
บันทึกหลักฐาน ไม่เคยมีอย่างนี้เลย
พานดอกไม้ก็หายไปด้วย จึงได้
หยิบสมุดบันทึก มาบันทึกเข้าไว้
ว่าจะเป็นอย่างไรต่อไปในโอกาส
หน้า

ในวันที่ ๓๑ มกราคม
๒๕๑๖ เวลา ๒ โมงเช้าก็หยิบ
สมุดบันทึกอ่านให้หายกทหายกา
วัดอัมพวันพึง เรื่องที่ผ่านมา
แล้วนั้น พอถึงขณะนั้นได้รับจด-
หมาย ๑ ฉบับ ลงวันที่ ๓๐
มกราคม ๒๕๑๖ มีใจความว่า
คุณนายผ่องศรี ชาทะสุภณ ได้
ถึงแก่กรรมเสียแล้วเมื่อวันที่
๒๘ มกราคม ๒๕๑๖ เวลา
๒๒.๑๕ น. ณ โรงพยาบาล

ชัยนาท โดยคุณสมพร ไทยมณี
ร้านมณีภักดิ์ จังหวัดลพบุรี เป็น
ผู้จดหมายส่งข่าว อาตมา
ขอขอบพระคุณคุณสมพรมาก
ที่กรุณาส่งข่าว ขณะนั้นมีญาติโยม
อยู่กันหลายคน ทุกคนเศร้าสลดใจ
ก็พากันนึกถึงแต่ท่านนายอำเภอ
พิริยะ ชาทะสุภณ เท่านั้น ว่าจะ
ว่าเหว่มากทีเดียว คนตายเขา
ก็ไปมีความสุขแล้ว คนอยู่ก็ต้อง
ลำบากกันต่อไป

นี่แหละท่านทั้งหลาย จิต
เท่านั้นที่รวบรวมบุญกุศลไว้
ใครทำใครได้ เหมือนเทพบันทึก
เสียง และเปรียบเหมือนกระแส
ไฟฟ้า คือจิต ไวกมาก เหมือนเรา
กำลังคิดถึงเรื่องอะไร จะไปไหน
จิตไวถึงก่อนเสมอ ขณะจิตจะ
ดับไปถ้าคิดถึงทุกข์ เดือดร้อนใจ
เป็นห่วงเป็นใยแล้ว จิตก็ไปสู่
อบายได้ ถ้าคิดถึงบุญกุศลที่ได้
สร้างสมเข้าไว้ สวรรค์เป็นที่ได้แน่
นอน

ขณะที่คุณนายจะจากโลกไป

กำลังทำครัวและเตรียมของไว้ใส่บาตรตอนเช้า จิตก็เป็นบุญ จิตก็เป็นกุศล อันนี้สวรรค์เป็นที่ได้นั่นนอน นิสัยของคุณนายมีอยู่ว่าทำอะไรก็อยากจะให้เรียบร้อย ไม่ให้ตกค้างพาเป็นห่วงเป็นใย จะจากไปแล้วจิตจดจ่อว่า มีอะไรเรียบร้อยหรือไม่ จะใส่บาตรตอนเช้าพร้อมแล้วหรือยัง ขณะนั้นคงติดอยู่ในจิตใจ จึงรีบจัดการให้เรียบร้อยก่อน แล้วจึงรีบเดินทางต่อไป อุตสาห์ไปบอกอาตมาในเวลาเดียวกันถึงเรื่องการนิมนต์ และมี ๒ เรื่องที่เล่าให้ฟัง ยังบันทึกไว้ จะเปิดเผยต่อไปในวันหน้า เพราะบอกเรื่องความลับวันนั้นยังไม่ถึง

ท่านนายอำเภอได้ตั้งศพคุณนายไว้ที่วัดศรีวิชัยพัฒนาราม ต.ในเมือง อ.เมือง จ.ชัยนาทนั่นเอง เขาสวดได้สองคืนแล้วอาตมาจึงไปงานศพ เอารถสองแถวไปเลย ไปถึงก็ให้พวกเราที่ติดตามไปกราบศพ สวดพระ

อภิธรรมจบเดียว เขาเคยสวดคืนละ ๙-๑๐ จบ เพราะเป็นนายอำเภอ มีเจ้าภาพเยอะ อาตมาก็เอาน้ำทิพย์ให้นายอำเภออ่าน อ่านไปอ่านมาร้องให้เลย ทุกคนเจียบไม่ต้องสวดพระอภิธรรม ล้อมกันมาฟังหมด อาตมาก็เทศน์เรื่องนี้ เขาอัดเทปไว้แล้วเอามาพิมพ์แจกงานศพ

คุณนายเคยไปเยี่ยมลูกชายที่เมืองเหนือ จ.ลำพูน เห็นเขาเผาศพมีปราสาท บอกกับลูกชายว่า “นี่ลูกรับปากแม่ได้ไหม”

“รับอะไรคุณแม่”

“ถ้าแม่ตายเอาอย่างนี้แหละ”

และที่นี้คุณนายจากเราไปไปหาลูกชาย บอก “ลูกเอ๋ย อย่าลืมตามสัญญา” รุ่งเช้าลูกก็ได้รับโทรเลข กลับมาทำงานศพ บอกกับคุณพ่อว่า “คุณพ่อครับ ผมต้องทำตามที่ได้ให้สัญญาคุณแม่”

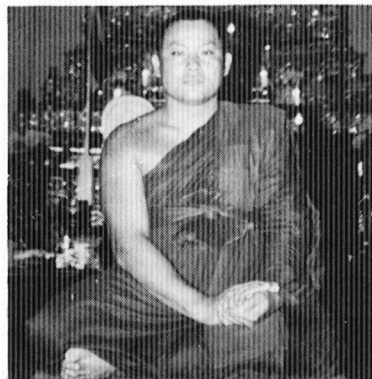
เลยไปหาเมรุปราสาทล้านนาจากลำพูนมาราคา ๒ หมื่น ตั้งที่ลานวัดเลย ในวันเสาร์ที่ ๑๙

พฤษภาคม ๒๕๑๖ เวลาจุด
มิโพลูกหนุวี่งปูปบับ ๆ แล้วเผา
หมด มีสังกะสีล้อมศพไว้ เหลือ
แต่กระดูกแล้วนำไปลอยน้ำ

ท่านสาธุชนทั้งหลาย อุต-
สาห์สร้างแต่คุณงามความดีบุญ
กุศลติดตามตนไปได้เท่านั้น สมกับ
พระบาลีอ้างอิงว่า “อสาธารณ
มญฺเฒสํ อโจรหโรณ นิธิ กยิราถ
ธีโร ปุณฺณานิโย นิธิ อนุคามิโก”
ขึ้นชื่อว่าขุมทรัพย์คือบุญนี้เป็น

ของไม่สาธารณะทั่วไปแก่ชน
เหล่าอื่น จอกรักมาแย่งเอาไปไม่ได้
ผู้มีปัญญาควรกระทำบุญญานิธิไว้
อันจะเป็นของติดตามตนไปได้
ในภพหน้า

เหมือน คุณนายพ่องศรี
ชาตะสุภณ ได้สร้างบุญญานิธิ
และคุณงามความดีไว้มาก อย่าง
อื่นก็นำเอาไปไม่ได้นอกเหนือจาก
บุญกุศลเท่านั้น ๙

บันทึกประกอบเรื่อง เกี่ยวกับ คุณนายผ่องศรี

พระปลัดประสิทธิ์ สิริพลโย*

๖ พ.ค. ๓๑

มีผู้มาถามอาตมาเกี่ยวกับเรื่องของคุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ ผู้มาปรากฏตัวหลังตายแล้วว่ามีความเป็นจริงเพียงไร อาตมาจำได้ว่า คุณนายผ่องศรี เป็นภรรยาของท่านนายอำเภอฟิริยะ ชาตะสุภณ ได้มาปรากฏกายและมาลาจากไป ด้วยความเป็นห่วงเรื่องที่นิมนต์ หลวงพ่อพระครูภาวนาวิสสุทธิ ไปในงานของท่านนายอำเภอฟิริยะ ผู้เป็นสามี ว่า “ดิฉันจะต้องจากไปแล้วทางคุณ (หมายถึงท่านนายอำเภอฟิริยะ) นั้นจะทำบุญหรือไม่นั้นก็แล้วแต่ เมื่อถึงเวลาดิฉันก็ต้อง มาลาหลวงพ่อไป” (หมายถึงท่านพระครูภาวนาวิสสุทธิ)

คุณนายผ่องศรี แต่งชุดนุ่งขาวห่มขาว ถือกระบี่มาด้วย

นับว่าเป็นเรื่องที่แปลกมากจริง ๆ ไม่เคยพบอย่างนี้มาก่อนเลย ในโลกของมนุษย์นี้จะมีอะไรแปลก ๆ ซ่อนอยู่ มันเป็นความลึกลับมหัศจรรย์จริง ๆ

อาตมาขอรับรองว่าเป็นเรื่องที่อาตมาได้เห็นจริง ๆ

* รองเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน

ภาคธรรมปฎิบัติ

วิปัสสนา·พัฒนาจิต

ธรรมบรรยาย

ณ อุโบสถวัดอัมพวัน คำวันที่ ๑๗ ต.ค. ๒๕

การเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ถ้าพูดตามสมัยใหม่เขานิยมเรียกว่ามาพัฒนาจิต มาพัฒนาคุณธรรม ข้อเท็จจริงก็เป็นเรื่องเก่า เป็นเรื่องตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่โน้น ทรงชี้แจงต่อพุทธศาสนิก ให้บำเพ็ญจิตภาวนา พัฒนาจิตให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ชีวิตโดยใช้สติปัญญาเป็นอารมณ์ ประดับจิตนั่นเอง

วิธีปฏิบัติในสติปัฏฐานสี่ที่เรียกว่าทางสายเอกของพระพุทธเจ้านั่นเอง เรียกว่าการเจริญวิปัสสนา เป็นฐานะหน้าที่ที่เราจะต้องดำเนินวิถีชีวิต โดยใช้สติปัญญาเป็นอาวุธ เพื่อไม่ให้พลาดผิดในการทำงานทุกอย่าง เพราะหน้าที่และการงานเป็นผลงานของชีวิตที่เราต้องทำโดยใช้สติปัญญาตลอดเวลา แต่การทำงานที่ประกอบไป

ด้วยปัญญานั้น ถ้าเราไม่ฝึก เรา
ไม่อบรม ด้วยความอดทนอย่างยิ่ง
แล้ว เราจะไม่พบความจริงดังที่
กล่าวแล้ว

เริ่ม ยืน-เดินจงกรม

การเดินจงกรม ยืนกำหนด
ต้องใช้สติกำหนดมโนภาพ อันนี้
มีประโยชน์มาก แต่นักปฏิบัติส่วนใหญ่ไม่ค่อยปฏิบัติจุดนี้ ปล่อยให้
เลยล่องไปเปล่าโดยใช้ปากกำหนด
ไม่ได้ใช้จิต ไม่ได้ใช้สติกำหนด
ให้เกิดมโนภาพ อันนี้มีความสำคัญ
สำหรับผู้ปฏิบัติมาก ผู้ปฏิบัติต้อง
จับจุดนี้ คำว่ายืนหนอ ๕ ครั้ง ยืน
อยู่นั้นต้องหลับตาตามมโนภาพ

เพราะจิตนี้มันวุ่นวายฟุ้งซ่าน คิด
อ่านอยู่เสมอ แต่แล้วเราใช้สติกำหนดตามจิตโดยว่ายืนหนอ ๕ ครั้ง

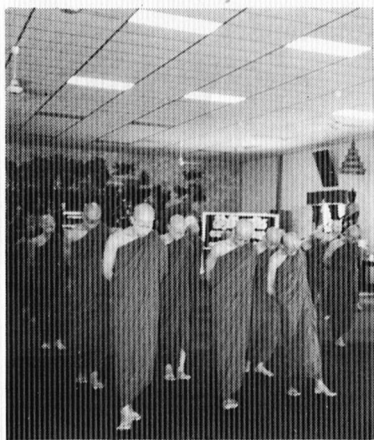
อาตมามีวิธีปฏิบัติให้เอามือ
โพล่หลัง มือขวาจับซ้าย ก็ต้องการ
ให้ตรงกระเบนเหน็บ หลังจะไม่งอ
ในเมื่อเฒ่าแก่ขราลงไป บางท่าน
ก็ถนัดเอามือโพล่ข้างหน้า ก็ใช้ได้
แต่โดยวิธีการแล้ว ทำให้ห่อตัว

ทำให้หายใจไม่ปกติ ปอดผายไม่
เข้าสู่ในภาวะ

และคำว่ายืน ๕ ครั้ง ท่าน
ทั้งหลายทำได้แล้วหรือยังว่ากำหนดจิต
คือต้องใช้สติ ไม่ใช่ว่าแต่ปากว่ายืนหนอ ๆ ๆ ๆ แล้วก็ลืมตา
ขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ ไม่ได้
มีจังหวะ ไม่ได้ใช้สติควบคุมจิต
ดูแลจิต ให้มันได้จังหวะตัวกำหนด
ไถ่ตัวกำหนดเป็นตัวฝึก อันนี้มีความสำคัญ
อาตมาจึงต้องขออย่า
ไว้ ช้าช้อนี้ เน้นหลักในข้อนี้ให้มาก
เพราะมันมีประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติ
เอาไปใช้ในกิจประจำวันได้อย่างดี
ที่สุด คำว่ายืนหนอนี้ไม่ใช่หมายความว่า
กำหนดอย่างนี้เสมอไป
ต้องใช้จิตปักลงที่กระหม่อม กระ
หม่อมของเราทุกคนอยู่ตรงไหน
ตั้งสติไว้ตามจิตลงไป.....

ไม่ง่ายเลย แต่ต้องทำซ้ำ ๆ ให้
เคยชิน ให้สติคุ้นกับจิต จิตคุ้นกับ
สติอย่างนี้ ถึงจะเกิดสมาธิ ไม่ใช่
หมายถึงว่าเรากำหนดแล้วได้ผล
เลยนะ ยังไม่ได้ผล แต่เราทำซ้ำ ๆ

ซาก ๆ ให้เคยชิน เราจึงต้องมีการ
ฝึกจิตอยู่ที่กระหม่อม วาดมโนภาพ
ลงไปให้ช้า ๆ ลมหายใจนั้นก็ไม
ต้องมาดู แต่หายใจให้ยาว ๆ มัน
จะถูกต้องแหละ แล้วตั้งสติตามจิตไป
ว่ายืนที่กระหม่อมแล้วก็หนอ.....
ลงไปที่ปลายเท้า ดมโนภาพ จะ
เห็นลักษณะกายของเรายืนอยู่ ณ
บัดนี้ เห็นกายภายนอก น้อมเข้าไป
เห็นกายภายใน

แต่โดยวิธีปฏิบัติแล้ว ต้องเอา
ข้างในออกข้างนอก จึงจะมีข้อคิด
ให้เกิดปัญญาได้ ถ้าเราลืมตาขณะ
ที่ยืนหนอ ๕ ครั้งแล้ว มันเห็นแต่
ภายนอก แต่ภายในสภาวะธรรมมัน

จะเห็นได้ยาก จึงต้องหลับตา จะ
ได้ไม่มองเห็นสิ่งอื่น สิ่งแวดล้อม
ที่เราอยู่นอยู่ ณ บัดนั้น แล้วไม่เห็น
กายข้างนอกให้เห็นกายภายใน
กายภายในในกายนั้น ต้องประ
กอบไปด้วยสติ แล้วก็จิตปักลงไป
ว่ายืน...หนอ...ลงไปถึงปลายเท้า
เห็นชัดมาก แล้วก็สำรวจที่ปลาย
เท้า อย่าเพิ่งกำหนดให้มันติดกัน
ยืนตั้งแต่ปลายผมลงไป จากกระ
หม่อมลงไปถึงปลายเท้า ยายืน...
หนอ...หรือยืนนั้น จิตปักไปถึงสะดือ
แล้วหนอ จากสะดือลงไปปลายเท้า
ให้ได้จังหวะอย่างนั้น ไม่ใช่ยืนหนอ
แล้วก็จิตไปถึงปลายเท้า อันนี้เป็น
อดีตแล้ว

เพราะวิธีปฏิบัตินี้ทำยาก
ต้องทำให้ได้จังหวะ ได้ระบบของ
เขา มันจึงจะเกิดปัญญา เกิดสะสม
เข้าใจด้วยดี โดยวิธีนี้

คำว่ายืน ปักลงที่กระหม่อม
แล้วสติตามลงไปเลย วาดมโนภาพ
ยืน...ถึงสะดือแล้ว ร่างกายเป็น
อย่างนี้แหละหนอ จากสะดือลงไป

กลองหนอ...ลงไปปลายเท้า อย่างนี้
ทำงานดี สำหรับใหม่สักครูหนึ่ง
จึงต้องอย่าไปว่าติดกัน ถ้าว่าติด
กันมันไม่ได้จังหวะ

ขอให้ญาติโยมผู้ปฏิบัติทำ
ตามนี้จะได้ผลอย่างแน่นอน

อันนี้เริ่มต้น ยืน...มโนภาพ
หายใจยาว ๆ หายใจให้ยาว ๆ ว่า
ยืน...ถึงสะดือแล้ว รวมจุดศูนย์
สะดือ มโนภาพ หนอ...ลงไปปลาย
เท้า เห็นเท้าทั้งสองโดยมโนภาพ
ยังไม่ขัด ครั้งหนึ่งยังไม่ขัด

ครั้งที่สอง สติก็ตามสำหรับ
ที่ระลึกก่อนว่า เเท้ามีสองข้างจาก
ปลายเท้าขึ้น รวมอยู่ในจุดของเท้า
ทั้งสองข้าง แล้วก็บอกว่ายืนขึ้น
มาถึงสะดือ หนอ...เรื่อยมาถึง
กระหม่อม นี่ครั้งที่สอง

ครั้งที่สามจะขัด ยืน ถึง
สะดือแล้วตั้งสติไว้ตามจิตที่ผ่าน
ไปแวงถึงสะดือ แล้วสองบอกหนอ
จากสะดือถึงปลายเท้า สำหรับ
อย่างนั้นจึงจะได้จังหวะ

พอครั้งที่สี่ขัดขึ้น สำหรับจาก
ปลายเท้าทั้งสอง เห็นได้ชัดแล้ว
อันนี้เห็นชัด จิตก็ไม่กระสับกระส่าย
ครั้งที่สี่นี้จิตไม่กระสับกระส่าย
แน่นอน สำหรับอยู่ที่ปลายเท้า แล้ว
ก็ตั้งสติไว้ให้ดีก่อน ระลึกว่าเท้า
ทั้งสองข้างมีอะไรบ้าง แล้วก็จึง
กำหนดจิต ใช้สติตามว่ายืนขึ้นมา
ถึงสะดือ จากสะดือต่อว่าหนอ...
ขึ้นมาถึงปลายผม คือกระหม่อม
เป็นครั้งที่สี่

ครั้งที่ห้านี้ขัดขึ้นไปกว่ายืน
หนอในขั้นต้น ในข้อหนึ่งยืนครั้งที่
ห้า ยืน...ถึงสะดือแล้วสำหรับจิตลง
หนอลงไป มันจึงจะได้จังหวะดี
ผู้ปฏิบัติไม่เข้าใจทำวรรคตอน เลย
ก็ยืนหนอ ๆ ๆ ว่าไว ๆ จิตก็กำหนด
ไม่ได้ จิตมันเร็วแต่สติตามไม่ทัน
เลยสมาธิไม่เกิด ปัญญาจะได้มา
จากไหนเล่า สมภาคแสดงออกจะ
ไม่ทราบ

ขอให้นักปฏิบัติธรรมทำตาม
แบบนี้ แล้วสำหรับลงไปปลายเท้า
ครั้งที่ ๕ ยืน...ถึงสะดือแล้ว หนอ

...ลงไปช้า ๆ ถึงปลายเท้าหนีพอดี
ที่เท้าทั้งสองยืนอยู่ที่พื้นนั้น แล้ว
ก็ล้มตาคันที ล้มตาค่อย่าเพิ่งกำหนด
ล้มตาค่อย่าสักครู่หนึ่งตั้งสติไว้ให้ดี
จึงได้เขยื้อนเคลื่อนไหวกาย

ขวา ยกขึ้นมา แล้วก็สัมผัส-
ขยัญญะบอกให้รู้ปัจจุบัน อย่าง...
หนอ...ลงพื้นพอดี จิตดวงนั้นไป
ไหน ถ้าเห็นสภาพความเป็นอยู่
ของจิตมันจะรู้ว่าวูบลงไปตรงไหน
อย่างไร จิตดวงใหม่จะแสดงออก
คือบอกให้ทราบใหม่เกิดขึ้น จิต
ก็เกิดดับอย่างนี้

ถ้าท่านทั้งหลายทำเร็ว ท่าน
จะไม่มองเห็นธรรมชาติของจิตใน
สภาวะธรรม จึงต้องทำให้ช้าที่สุด
ที่จะช้าได้เท่าไรยิ่งดีที่สุดโดยวิธีนี้
ลมหายใจเข้าออกด้วยวิธีกำหนดนี้
มันก็ล่าช้าลงไป ทำให้เห็นภาวะ
ข้างในได้ชัดเจน นี่ตรงนี้เป็นจุด
สำคัญ ไม่ใช่กำหนดแต่ปากอย่างที่เคย
กำหนดกัน เดี่ยวเราก็ไม่มีสติ
เลย จิตมันก็วูบวาบไปที่โน่น คลอน
แคลนไปที่นี้ เดี่ยวแวบที่นั่น แวบ
ที่นี้ กระสับกระส่ายอยู่เสมอ อันนี้
เราทำได้จังหวะแล้ว จิตจะไม่กระ
สับกระส่ายแต่ประการใด

แล้วขวายังหนอ...ลงพื้น
ช้าอย่าง...หนอ ลงพื้นพอดี ทำ
ช้า ๆ เดินจงกรมไปเรื่อย ๆ เราจะ
เห็นได้ว่า อ้อ ขวากับซ้ายมันอัน
เดียวกันหรือไม่ จะเห็นชัด แสดง
ออกตอบได้ทันทีว่ามันเป็นอันเดียว
กันหรือเปล่า ตอบได้ด้วยตนเอง
ประการที่สอง จิตที่กำหนดขวากับ
จิตที่กำหนดซ้ายเหมือนกันไหม
คล้ายคลึงกันไหม จะไม่เหมือนกัน

เลยนะ มันดับวูบลงไปแล้ว จิต
ดวงใหม่เกิดขึ้นขณะเกิดนั้น คือสติ
ระลึกก่อน มันจะบอกว่าช้า ยกขึ้น
มาพอดีได้จังหวะ นั่นคือตัวสติ
เป็นตัวกำหนดใหม่ แล้วก็อย่าง...
หนอ ลงพื้นพอดี สติมา สัมปชาโน
มีสติเกิดขึ้น ระลึกก่อนปัจจุบันธรรม
ก็ได้ผล คือ สัมปชัญญะปัพพะ
ปัญญาก็เกิดขึ้น ภาวะธรรมสภาพ
ความเป็นอยู่ของการปฏิบัติก็ขัด
ลงไป มันก็แจ้งชัดแล้วคล่องแคล่ว
ดีกว่าเดิม

ขอให้นักปฏิบัติเดินให้มาก ๆ
ถ้าท่านผู้ใดเดินไม่ได้เพราะขาไม่ดี
ปวดแข้งปวดขา เดินไม่ได้เลยก็ไม่
เป็นไรนะ เราก็นั่ง เราก็นอนได้
ทุกวิถีทางอิริยาบถ ๔ ทำได้ทุก
อิริยาบถ แต่ถ้าเราอินทรีย์พร้อมมูล
บริบูรณ์ดี ก็ยืนเดินนั่งนอนได้ ก็
ทำให้เราทำได้ไว ทำให้ติดต่อกัน
ไปได้ไวมากโดยไม่ขาดสาย

แต่พระพุทธเจ้าทรงชี้แจง
แสดงไว้ว่า การปฏิบัตินี้จะยืนก็ได้
จะเดินก็ได้ จะนั่งก็ได้ จะนอนก็ได้

ในอิริยาบถ ๔ ด้วยกาย เวทนา
จิต ธรรม ในภาคกาย ในภาค
เวทนาต้องครบ เพราะทุกคนต้อง
มีเวทนาด้วยกันไม่พลาดแน่ ไม่ใช่
นั่งสบาย ไม่มีเวทนาเลย นี่แหละ
อริยสัจ ๔ ก็ครบในอิริยาบถ นี้
เหมือนกันโดยกาย เวทนา จิต
ธรรม มันก็อยู่ตรงนี้ทั้งนั้น

ต้องมีภาคกายภาคเวทนา
ปวดเมื่อยทุกขกาย ทุกขใจ สุข
กาย สุขใจ และก็แบบเรียน
เป็นบทเรียนให้เรา ที่เราจะต้อง
ใช้เป็นตำราอยู่ในเวทนาครบ สติ
ก็ตั้งขึ้นในเวทนา ด้วยวิธีฝึกกำหนด
เวทนาเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป แล้ว
อนิจจังไม่เที่ยงเป็นทุกข์ ก็แก้ไขได้
โดยอนิจจังคือความไม่เที่ยง มัน
เป็นทุกข์อย่างนี้แหละหนอ แล้ว
อนัตตาก็แสดงให้เห็นเป็นพระ
ไตรลักษณ์เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป สูญ
ไปไม่มีอะไรติดตัว เดี่ยวก็วนมาอีก
เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป ก็เรียกว่าอนัตตา
มันเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติของมันเอง
โดยเฉพาะ เรียกตามศัพท์ภาษา

ธรรมะก็เรียกว่าพระไตรลักษณ์
เกิดขึ้นแก่เราในขณะนั้น ปัญญา
ถึงจะเกิดต่อภายหลัง จึงเรียกว่า
วิปัสสนาตอนนั้น ตอนต้น
ก็เรียกว่าอุปาทาน ยังมีชั้นใน
อุปาทาน ยังยึดชั้นอยู่ เช่นรูปชั้น
เวทนาชั้น สัญญาชั้น สังขาร
ชั้น วิญญาณชั้น มันทมีชั้นทั้ง
๕ อยู่ที่เรารับ

ปรารภกำหนดก็มีอยู่ ๒ ประ
การ มีรูปกับนามเท่านั้น อย่างอื่น
หาได้มีไม่ เลยก็ไม่มีตัวไม่มีตน
ไม่มีเราไม่มีเขา แล้วจะมีทฐิมานะ
ต่อกันอย่างไรเล่า อันนี้ภาวะมัน
จะบอกเองโดยเฉพาะอีกประการ
หนึ่ง

ในเมื่อขณะที่กำหนดยืนหนอ
บางคนเข้าผลสมาบัติได้ ไม่จำเป็น
ต้องพองหนอ ยุบหนอ พวยืน...
หนอ ยืน...สำรวจขึ้นมาหนอ บาง
คนปัญญาเกิดตอนนั้น ได้ผลตอน
นั้น ยืนวูบลลงไปที่สะดือ วูบลลงไป
๓ ชั้น จิตเป็นภาวะ ผลสมาบัติ
เกิดขึ้นเลยไม่รู้ภาวะนอก รู้ภาวะ

ข้างใน ยืนอยู่เป็นเวลา ๑ ชั่วโมง
ภาวะข้างนอกไม่สัมผัสก็เรียกว่า
เข้าผลสมาบัติตอนยืนหนอได้ ไม่
ใช่เข้าผลสมาบัติเฉพาะตอนพอง
หนอ ยุบหนอทุกคนไป บางคนได้
ตอนยืนหนอ สติสัมปชัญญะดี
สมาธิดี มันจะวูบลลงไปถึงสะดือ
แล้ววูบลอีกครั้งหนึ่ง มันจะปิด
อายตนะ ธาตุ อินทรีย์ ในภายนอก

แล้วภายในจะแสดงออกด้วยปัญญา เขาเรียกว่าพลังของสมาธิ ประกอบไปด้วยสติสัมปชัญญะ ภายใน เรียกว่าเข้าผลสมาบัติ ขณะที่ยืนหนอได้ทันที

ตรงนี้สำคัญนะ ผู้ปฏิบัติอย่าคิดว่ายืนหนอไม่ได้ผล ต้องเอาข้อนี้ก่อนเป็นหลัก แล้วเราก็ดูใจจนกระทั่งใจว่างๆ บางคนเดินจงกรม หิวทันที เวียนศีรษะ แต่แล้วเกาะข้างฝากำหนดเสียให้ได้ คือเวทนา จิตวูบลงไป แว็บลงไปเป็นสมาธิ ขณะที่เดินจงกรม แต่เราหาได้รู้ไม่ว่าเป็นสมาธิ กลับหาว่าเป็นเวทนาเลยเป็นลม เลยเลิกทำไป ข้อเท็จจริงบางอย่างไม่ได้เป็นลม แต่เป็นด้วยสมาธิในการเดินจงกรม มันวูบมันหิวเหมือนอย่างที่เราเดิน เวียนศีรษะจะนั้นมันอาจเป็นได้หลายวิธี มันอาจเป็นด้วยเป็นลมก็ได้ ไม่แน่นอน บางครั้งสมาธิเกิดขณะที่ขวย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ มันจะหิวลงไป เหมือนเป็นลมจะนั้นขอให้ผู้ปฏิบัติกำหนด

หยุดการเดินจงกรม กำหนดหิวเสียให้ได้ กำหนดรู้หนอเสียให้ได้ เดี่ยวท่านจะเกิดปัญญาในขณะนั้นทันที จากการเดินจงกรมนั่นเอง อันนี้มีวิธีบอกแก่

บางทีเดินจงกรมไปมีเวทนาอย่าเดิน หยุด-กำหนดเวทนาเป็นสัดส่วนให้หายไปก่อน และให้รู้จักหลักเวทนาเหมือนครูมาสอน โดยธรรมชาติของเวทนาต้องจัดเป็นรูปแบบและสัดส่วนให้เกิดปัญญา แต่ละอย่างแยกแยะแยกนามได้ เวทนามากก็แยกได้ ด้วยการเดินจงกรมนั้นเช่นเดียวกัน

เดินไปอีก หิว-เวียนศีรษะคิดว่าไม่ดี หยุด กำหนดหิวหนอซะ ตั้งสติไว้เสียให้ได้ให้ดีกว่า และเดินต่อไป ปัญญาเกิดทันที สมาธิมา ปัญญาเกิดในการเดินจงกรมทันที จะทำให้รวบรวมสมาธิตั้งไว้ได้นานดีกว่านั่ง แล้วไปนั่งก็ติดต่อกันไปโดยวิธีนี้ประการหนึ่ง มีอะไรที่กำหนดไปเป็นอย่างๆ อย่าไปสับสน

ขณะเดินจงกรมจิตออกไป
ข้างนอกขณะเดิน หยุด กำหนด
หยุดเสีย กำหนดจิตเสียให้ได้
สิ้นปี กำหนดคิดหนอ คิดหนอ
ยืนหยุดเฉย ๆ ตั้งสติไว้เสียให้ได้
แต่ละอย่างให้ช้า เดี่ยวสติปัญญา
เกิด จิตนั้นกลับมาสู่ภาวะแล้ว ก็
มีความรู้เก็บหน่วยกิตเข้าไป คือ
ตัวปัญญา จากการกำหนดนั้น
มีความสำคัญอีกประการหนึ่ง
นี้สำคัญมาก

เดินต่อไปอีกปัญญาก็สะสม
ไว้จากการเดินจงกรม ทำให้เกิด
คล่องแคล่ว ทำให้ขวยอย่างซ่ายอย่าง
เห็นชัด รู้จักคำว่าแยกรูปแยกนาม
รู้จักคำว่าจิตคนละดวง รู้จักคำว่า
ซ่ายอย่าง ขวยอย่างคนละอัน และ
ก็ย่างไปมีกัระยะ จิตที่กำหนดนั้น
มันเป็นขั้นตอนประการใด ผู้ปฏิบัติ
จะแจ้งแก่ใจชัดมากในตอนนั้น
ถามจะต้องตอบได้ตามญาณวิธี
อย่างนี้เป็นต้น

ขณะที่จิตออกก็กำหนด จิต
พุ่งชานก็กำหนด ทุกอย่างเป็น

เรื่องกำหนดทั้งหมด และเราก็ได้
เวลามานั่งต่อไป และขณะที่เราตั้ง
สัจจะว่า จะเดินจงกรมเพียง ๓๐
นาที แล้วเราหาที่นั่งไว้ พอได้ ๓๐
นาทีก็เกิดสัจจะ แล้วก็เดินจงกรม
มานั่งที่จัดสถานที่เข้าไว้ จะตรง
ไหนก็ตามแล้วเราก็มานั่ง นั่งย่อตัว
ลงไปว่านั่งหนอ ๆ ต้องปฏิบัติให้
ติดต่อ เหมือนด้ายกลุ่มออกจาก
ลูกล้อ อย่าให้ขาดสาย ต้องปฏิบัติ
โดยต่อเนื่อง กำหนดได้ทุกกระยะ
อย่าไปขาดตอน ไม่ใช่เดินจงกรม
เสร็จแล้วไปทำงานอื่นแล้วกลับมา
นั่งทีหลัง ผู้ปฏิบัติจะไม่ได้ผล จะ
ไม่ได้ผลเลย

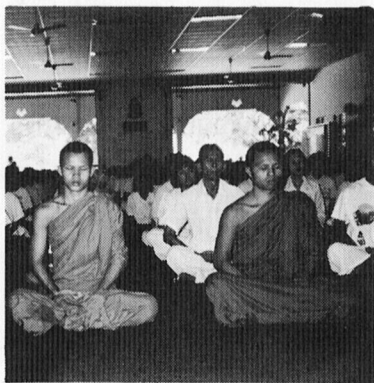
ถ้าเรานั่งติดต่อกันโดยเจ็ดวัน
ท่านได้ผลแน่นอนภายใน ๗ วัน ได้
แน่นอน เป็นการสะสมหน่วยกิตไว้
ในวันที่ ๗ ท่านจะรู้เรื่องในญาณ
วิสุทธิ มีสติได้ดีกว่าเดิมที่ผ่านแล้ว
มันจะเกิดขึ้นเป็นขั้นตอนของระยะ
ของเขานั่นเอง เพราะทำติดต่อกัน
ไม่ใช่ว่าวันนี้นั่งสมาธิเดินจงกรม
พรุ่งนี้วัน มะรืนทำต่อไปและวัน

ต่อไปอีกหลายวัน ทำอย่างนี้แล้ว
ท่านจะไม่ได้ผล ถ้าเราฝึกแล้วขอ
ให้ฝึกติดต่อกันไป โดยวิธีปฏิบัติ
อย่างนี้

และเรามา นั่งหายใจเข้าให้
ยาว หายใจออกให้ยาว ส่วนใหญ่
อาตมาถามผู้ปฏิบัติหายใจไม่ได้
กำหนด กำหนดไม่ได้ จังหวะ โดย
หายใจเข้าท้องพอง หายใจออก
ท้องยุบ หายใจยาว ๆ ท้องมันพอง
ระยะไหน เราก็บอกพอง แล้วลง
หนอยาว ๆ ไว้ ยุบก็ลงหนอยาว ๆ
ไว้ ถ้าเราพองยาว หนอมันก็ไม่ได้
เตี้ยก็ยุบ ยุบแล้วไม่ทันหนอมัน
ก็พอง อย่างนี้มันจะติดขัด ทำให้
ติดขัดในการกำหนด จึงต้องกำหนด
ให้ช้า ๆ หายใจยาว ๆ ไว้ แล้วมัน
ติดขัดในเบื้องต้นนิดหน่อย ต่อไป
ก็คล่องแคล่วว่องไวขึ้นมา

กำหนดพองหนอ...ยุบหนอ...
ที่แรกก็ใช้พลังช่วยด้วยใช้จิตดัน
ดันพอง ดันยุบ ใช้สติควบคุมไป
ก่อน หนักเข้าความเคยชินก็เกิดขึ้น
ความดันเข้าดันออกก็หายไป แล้ว

กำหนดคล่องแคล่วว่องไวเพิ่มขึ้น
หายใจเข้าหายใจออก พองหนอ
ยุบหนอ ก็คล่องแคล่วว่องไว สติ
ก็ดีขึ้น ปัญญา ก็เกิด สมาธิก็ดี ตาม
ขั้นตอนของภาควิปฏิบัติ มิฉะนั้น
เรากำหนดพองหนอ ยุบหนอไม่ได้
จังหวะ คือใช้ด้วยกำหนดจิตไม่มี
สติ คือว่าแต่ปาก พองหนอ ยุบ
หนอ นีว่าแต่ปาก ถ้าใช้สติควบคุม

ไปได้จังหวะ รับรองปัญญาเกิด
ในช่วงจังหวะนั้น บางครั้งพองหนอ
ยุบหนอ ตามหลักวิธีปฏิบัติ เราจะ
รู้ขึ้นมาเอง เหมือนเดินจงกรม

พองหนอยุบหนอเป็นอันเดียว
กันไหม มันจะแจ้งชัดขึ้นมา จิตก็
คนละอันแน่ เพราะกำหนดแล้วมัน

ก็วูบขึ้นไป จิตดวงใหม่มันก็แสดง
ออกมาใหม่ เหมือนแสงนီออนเกิด
ดับจะนั้น มันเป็นตามขั้นตอน มอง
ไม่เห็นชัด ถ้าเรากำหนดได้เราจะ
เห็นชัดว่าจิตคนละดวง กายของ
กายบุคคลละอันแน่ ไม่ใช่อันเดียว
กัน แต่อาศัยเหตุที่เกิดขึ้นเป็นตัว
ปัจจัย ทำให้รูปนามขึ้น ๕ แยก
ประเภทออกมาเป็นรูป ออกมาเป็น
นาม ออกมาเป็นเวทนา ออกมา
เป็นสัสถ์ส่วน เราจะรู้ได้ว่าแยกรูป
แยกนามได้โดยธรรมชาติของมัน
เองโดยเฉพาะ

พองหนอ ยุบหนอ บางครั้ง
ตื้อ ไม่พองไม่ยุบเกิดขึ้นแล้วทำ
อย่างไร ปัญญาแก้อย่างไร ไม่พอง
ไม่ยุบ และที่เราสังเกตได้ว่าสติดี
จะรู้ว่ามันหายไปตอนพองหรือ
ตอนยุบ พองหนอ ยุบหนอนี้ มัน
จะต้องกำหนดได้มีจังหวะ แต่มัน
หายไปตอนพองหรือตอนยุบ ปัญ
ญาอยู่ตรงนั้น เราก็มีสติดี จะรู้ได้
ว่ามันตื้อไม่ยุบไม่พองก็หายไป
ตอนพองหรือตอนยุบ จะเห็นชัด

แล้วเราก็กำหนดรู้หนอ ๆ แล้ว
หายใจเข้ายาว ๆ หายใจออกยาว ๆ
ให้ได้ที แล้วจึงใช้สติกำหนดต่อไป
ว่า พองหนอ ยุบหนอ ปัญญาเกิด
สมาธิดี ก็ทำให้พองหนอ ยุบหนอ
สั้น ๆ ยาว ๆ แล้วทำให้แวบออก
ข้าง ๆ ทำให้จิตวนอยู่ในพองยุบ
ขึ้น ๆ ลง ๆ อย่างนี้ถือว่าดีแล้ว มัน
เกิดภาวะเช่นนี้แล้ว ทำให้เรา
กำหนดต่อไป ขอให้จิตนี้วนอย่างนี้
จริง ๆ

พองหนอยุบหนอเดี๋ยวขึ้นลง
เดี๋ยวขึ้นลง ไม่ออกทางพอง ไม่ออก
ทางยุบ และจิตก็แวบออกไปแวบ
เข้ามา เดียวก็จิตคิดบ้าง ฟุ้งซ่าน
บ้าง สับสนอลหม่านกัน อย่างนี้
ถือว่าได้ประโยชน์ในการปฏิบัติ
ผู้ปฏิบัติอย่าท้ง ผู้ปฏิบัติจะต้อง
ตามกำหนดต่อไปว่ามันฟุ้งซ่าน
จิตมันขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วพองหนอยุบ
หนอ กระสับกระส่ายแล้วพองหนอ
ยุบหนอไม่ชัด ตอนนั้นได้ผลแล้ว
ในเมื่อไม่ชัดก็ไม่เป็นไร ตื้อขึ้นมา
ไม่พองไม่ยุบ ตื้อขึ้นมาพองยุบบน

ล้นปี เตี่ยวต้อมาพองยุบที่หน้าอก แล้วเราก็กำหนดลงไปทั้งท้อง กำหนดรู้หนอ ๆๆ เสียก่อน แล้วก็หายใจเข้าออกต่อไปใหม่ นี่วิธีปฏิบัติที่ถูกต้อง

ข้อนักปฏิบัติธรรมทำตามหลักนี้จะได้รับผลอย่างแน่นอน บางทีทำพองหนอยุบหนอ พอจิตสงบดี จิตออกแล้วมันคอยจะผลอ มันคอยจะพลาด จิตคอยแวบออกไป แต่เรามีปัญหายุ่งว่าจิตออกไปไม่รู้ เพราะไม่มีสติ ถ้าสติดีจิตออกไปต้องรู้แน่ ออกไปรู้เลยว่า ออกไปตอนพองหรือตอนยุบ จะเห็นชัด

บางทีขณะที่พอง ขณะที่ยุบ จิตออกไปแล้ว บางคนไม่รู้เลย จิตออกไปเสียเมื่อไร ไปคิดเสียตั้งนาน แล้วนี่อย่างนี้ ก็แสดงเหตุผลให้ทราบว่ายากสติ สติไม่พอ ถ้าสติเราพอแล้วออกไปตอนไหนรู้ตอนนั้นหนักเข้าเรากำหนดเขี้ยวขาน ขานาญการไปแล้ว มันก็ทำให้จิตออกรู้ตัวทำใหม่ๆ จิตออกจะไม่รู้ตัวจิตก็พองหนอยุบหนอ สติก็กำ

หนดพองหนอยุบหนอจิตหนึ่งก็ออกไปคิดข้างนอกไปคิดอะไรมากมาย จริง ๆ ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ให้หยุดพองยุบ มากำหนดรู้หนอ หรือคิดหนอก็ได้ แล้วแต่กำหนดอย่างใดอย่างหนึ่ง

กำหนดคิดหนอ คิดหนอ พอสติดีปัญญาบอกว่า คิดเรื่องอะไรได้ผลเป็นประการใด มันก็สะสมจิต แฝงไว้ในจิตแฝงไว้ในใจ คือตัวปัญญาต่อไป ได้แก่แสงสว่างอย่างนั้นเอง พอกำหนดไปแล้วจิตที่คิดมากฟุ้งซ่าน แวบไปแวบมาทำให้เกิดเวทนาได้ ทำให้ปวดเมื่อย ทำให้ร่างกายสังขารไม่อยู่ในภาวะแห่งความปกติ เราก็ต้องกำหนดสังขารร่างกายที่มันปวดตรงไหน เมื่อยตรงไหน เกิดขึ้นโดยวิธีนั้นแล้ว มันก็จะค่อย ๆ คลายหายลงไป จิตก็เข้ามาสู่ภาวะของพองหนอยุบหนอ ต่อไปใหม่

อาการ“วูบ”

บางครั้งนั่งมันวูบ วูบลงไปถึงกระดาน บางทีวูบผะ วูบไป

ข้างหลัง วูบไปข้างหน้า บางทีวูบไปทางซ้าย บางทีวูบไปทางขวา บางทีพองหนอยุบหนอ วูบไปแล้ว บางทีพองก็วูบไปแล้ว มันวูบหลายอย่าง ต้องใช้สติกำหนดรู้หนอ ๆ เพราะมันวูบลงไป

บางครั้งวูบมี ๒ อย่าง เกิดด้วยสมาธิสูงไป สติไม่พอ มันวูบลงไปโดยไม่ทันรู้ตัว เกิดตกใจอย่างหนึ่ง วูบอีกอย่างหนึ่งคือ วูบในการช่วง ถิ่นมัทธะเข้าครอบงำ ช่วงเหงาหาวนอนทำให้วูบหน้า

วูบหลัง ผงกหน้าผงกหลัง เกิดขึ้นได้ในขณะที่นั่งภาวนาพองหนอ ยุบหนอ อย่างนี้ถือว่าถิ่นมัทธะช่วงเหงาหาวนอนมันเกิดขึ้นมิใช่เป็นตัวสมาธิ ถ้าเป็นตัวสมาธิแล้ว มันจะเกิดขึ้นโดยวูบอย่างแรง แต่ไม่ใช่ช่วง รู้ตัวอยู่ตลอดเวลา กลอย่างนี้ สมาธิดีแต่สติน้อยไป ทำให้วูบลงไปได้อย่างหนึ่งอย่างนี้

บางครั้งกำหนดไปกำหนดมา เกิดปิติ เกิดขนลุกขนพองสยอง

เกล้า กำหนดชนลูกเสีย กำหนด
ชนพองเสีย เกิดปิติแล้วต้องกำ-
หนดเสียให้ได้ พอกำหนดได้แล้ว
กลับมาพองหนอ ยุบหนอต่อไป
ใหม่ ปัญญาจะเกิดตอนนั้น

บางอย่างสมาธิจะดีต้องมี
อุปสรรค สติดีต้องมีอุปสรรค เช่น
เวทนา เป็นต้น มาขัดขวางเป็น
มารสำคัญทำให้เราไม่รู้ในธรรมะคือ
เวทนา บางครั้งสมาธิจะดีทำให้เกิด
ฟุ้งซ่าน ถ้าเราผ่านฟุ้งซ่าน ผ่าน
ไปได้ ด้วยใช้สติ ปัญญาดี
กำหนดได้ รับรองปัญญาก็เกิดขึ้น
หลังจากที่ผ่านทุกขั้นนั้น จึงเข้าสู่
ภาวะของญาณ

นอนสมาธิ

เริ่มต้นด้วยนามรูปปริจเฉท
ญาณ แยกรูปแยกนามได้ ใน
เบื้องต้น อย่างนี้ภาวะของธรรม
ด้วยการกำหนดซ้ำ ๆ อย่างกำหนด
ไว แล้วมานั่งแล้วนอนลงไป กำ-
หนดได้ ๓๐ นาที หรือ ๑ ชั่วโมง
ที่ตั้งใจไว้ เราก็ก็นอนลงไปอย่าเพิ่ง
แผ่เมตตา นอนเปลี่ยนอิริยาบถ

แล้วกำหนดที่ท้องต่อไปให้ติดต่อกัน
ไปดุชิ จะเป็นเวลากลางวันก็ดี
กลางคืนก็ตาม

ขณะที่ผู้ปฏิบัติอยู่ที่ห้อง
กรรมฐานได้ดีแล้ว ตัดปลิโพธกังวล
มาดีแล้ว ขอให้ทำติดต่อกัน อย่า
ไปนั่งคุยกัน อย่าไปนั่งสนทนา
อย่าไปนั่งคิดเรื่องเก่า มาเล่ากัน
ใหม่แต่ประการใด เราก็กำหนด
นอน พองหนอ ยุบหนอยาว ๆ
กำหนดเรื่อยไปที่ท้อง ขณะนอน
นั้นขัดมาก เดี่ยวจะรู้สึกขึ้นมาว่า
สมาธิดี ปัญญาเกิด เดี่ยวมันจะวูบ
ลงไป มันจะเพลินลงไป ผลลงไป
บางประการ สติดี จะรู้ทุกวิถีทาง
ว่ามันวูบตรงไหน เป็นอย่างไร
จับได้ทุกอย่างขณะที่นอน

ถ้าหากว่ามันจะหลับ ไม่ใช่
หลับด้วยถีนมิทธะง่วงเหงา มัน
หลับโดยปกติ โดยมีสติสัมปชัญญะ
ดี มันจะรู้ตัวขึ้นมาว่าเพลินเพลิน
แวบไปตอนพองหรือตอนยุบ ผู้
ปฏิบัติต้องจับได้ ถ้าจับได้ตอน
พองหรือตอนยุบจำไว้ หลับวูบลง

ไปแล้วสติดีตลอดขณะที่นอนอยู่นั้น ขณะนอนอยู่นั้นสติภายในดีมาก จิตภายในรู้อยู่ตลอดเวลา พลิกตัว ก็ครั้งรู้หมด และทำให้เราจะ กำหนดตื่นเวลาไหน แม้เพียง ๑๐ นาทีก็ได้ หลับอย่างสนิท แต่ภายในมีสติ อย่างนี้ถือว่าหลับสนิท ภายในมีสติ คือหลับโดยใช้ปัญญา ผากไว้ในภายใน นึกจะตื่นเวลา ไหน ใครเรียกขึ้นมาในเวลาใดรับ ปากเมื่อนั้น อันนี้ตื่นไวขณะจิตรับ สู่อารมณ์ได้ไวด้วย ขณะที่นอน หลับมีสติ

นักปฏิบัติธรรมอย่าลืม ทำ ให้ติดต่อกันไป ในเมื่อท่านเดิน จงกรม นั่งภาวนาแล้ว นอนลงไป กำหนดเสีย ๑๐ นาที หรือ ๒๐ นาที ค่อยมาเดินจงกรม เปลี่ยน อิริยาบถต่อไปใหม่ ถ้าทำโดย ต่อเนื่องติดต่อกันไป ภายใน ๗ วัน รับรองเห็นผลแน่ ผลที่จะพึงได้ จากการเจริญวิปัสสนาญาณ ทำให้ญาณวิถีสู่เท่าทันเหตุการณ์ของ ชีวิตได้โดยเฉพาะอีกส่วนหนึ่ง

กำหนดสัมผัส

แต่ข้อใหญ่ใจความของการ เจริญวิปัสสนานั้น ผู้ปฏิบัติธรรม อย่าลืมอีกอันหนึ่งคือสัมผัสอายตนะ ต้องกำหนด ตาเห็นรูปกำหนด หู ได้ยินเสียงกำหนด จมูกได้กลิ่น กำหนด ลิ้นรับรสกำหนด กาย สัมผัสต้องกำหนด เพราะที่มาของ ทวารหก เป็นที่มาของกิเลส และ เป็นที่มาของขันธ ๕ รูปนาม เกิด พร้อมกัน ดับพร้อมกัน จำเป็นต้อง กำหนดตลอดเวลา ให้เชี่ยวชาญ ขำนาญทุกอย่างหูได้ยินเสียงดังสติ ไว้ การกำหนดก็คือตัวตั้งสตินั้น เอง ปัญญาบอกได้ในการฟังจาก เรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้น เกิดปัญญา ในการฟัง ตาเห็นรูปกิตติ ตั้งสติไว้ ที่หน้าผาก กำหนดเสียให้ได้ใน การสัมผัส รับรองปัญญาที่เกิดขึ้น สะสมเข้าไว้เป็นหน่วยกิต และมา เดินจงกรมนั่งภาวนารับรองได้ไว

กำหนดนิมิต

ถ้าท่านทั้งหลายกำหนด หน่วยกิตนี้ โดยอายตนะธาตุ

อินทรียั้ดงกล่าวมาแล้ว ไปเดิน
จกรม.....
นิมิตเป็นพระพุทธรูป นิมิตเป็น
หมอกเมฆต่าง ๆ นานาประการ
นิมิตให้เราเห็นต้นหมากกรากไม้ก็ได้
เช่นนี้ถือว่ามิสมานธิ แต่แล้ววิธี
ปฏิบัติต้องกำหนดเสียว่าเห็น
หนอ ๆ ในนิมิตนั้น นิมิตนั้นแปร
ผันเปลี่ยนแปลง เป็นสภาวะรูปเกิดขึ้น
ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป นิมิตนั้นก็หาย
วับไปกับตา ปัญญาก็เกิดเข้ามา
แทนที่ นิมิตนี้เป็นเครื่องหมายเท่านั้น
แสดงให้เราารู้ถึงสภาวะของ
รูปที่มันเกิดขึ้นในทางนิมิต มันอาจ
จะเกิดขึ้น ๒ ประการ

กรรมนิมิต เกิดทางกรรม
นิมิตเครื่องหมายให้เราได้ทราบ
จากครั้งอดีตก็ได้ หรือนิมิตเครื่อง
หมายบอกให้เราทราบในเรื่องของ
การกระทำและมารที่มาขัดขวาง
ก็ได้ วิธีปฏิบัติไม่ให้วิชัย ไม่ให้
ประเมิณผล ไม่ต้องไปดูปริยัติ
แต่ประการใด มีวิธีปฏิบัติอยู่อัน
มีผลคือตั้งจิตกำหนด ใช้สติตลอด

อย่างนี้อ่าไปวิจัย ให้เกิดผลใน
ทางอื่น เพราะการปฏิบัตินี้ไม่ใช่
เรียนหนังสือต้องทำโน้ไว้ ต้องทำ
โน้ ทำไม่รู้อะไร ทำให้เกิดเอง
ปัญญาเกิดเอง และรู้อย่างงี้โดย
ไม่ได้รู้ตามคนอื่นบอกเล่า ไม่ใช่
รู้แบบคนอื่นมาบอกเล่า ไม่ใช่รู้ใน
ตำรา ไม่ใช่รู้ในหนังสือ ไม่ใช่รู้ว่า
ญาณทัสสนะวิสุทธิเกิดขึ้น ในหนังสือ
อย่างนี้เป็นความรู้ธรรมะ

แต่ภาคปฏิบัตินี้ เป็นการ
ปฏิบัติให้เกิดเองโดยภาวนานี้ มัน
เกิดเอง แล้วก็ปัญญาก็เกิดเอง บอก
ตัวเองได้ โดยวิธีปฏิบัตินี้ อันนี้
นักปฏิบัติอย่าลื้มด้วยตัวกำหนด
มันมีอะไรเกิดขึ้นทุกวิถีทาง ต้อง
กำหนดให้หาย ถ้ากำหนดไม่หาย
นะปล่อยปละละเลยไป เป็นการ
สะสมหน่วงกิด ทำให้เกิดสันดาน
เป็นพื้นฐานของจิต ทำให้เราปิดบัง
ปัญญาไว้ เกิดโมหจริต ปัญญาก็
ไม่เกิดขึ้นแก่ผู้ปฏิบัติด้วย โดยวิธีนี้
จึงต้องกำหนดทุกอิริยาบถ

เพราะฉะนั้นที่พูดเข้ามาเป็น

เวลานานนี้ ต้องการให้ผู้ปฏิบัติ
ปฏิบัติโดยถูกต้อง ไม่ต้องฟังเสียง
ใคร และการปฏิบัตินี้ขอให้ปฏิบัติ
ไปตามขั้นตอนอย่าไปเอาอย่างอื่น
มาประสมประสานกัน เดี่ยวพุทโธ
บ้าง พองหนอ ยุบหนอบ้าง สัมมา
อรหังบ้าง เลยสับสนอลหม่าน
ตลอดกาล ไม่ได้ผลเท่าที่ควรในวิธี
ปฏิบัติ การปฏิบัติสติปัฏฐานสี่ต้อง
การให้มีสติ รู้ทางอายตนะ ธาตุ
อินทรีย์เข้าทางทวารหก ชั้นธ ๕
รูปนาม เกิดทางทวารหก แล้วก็ดับ
พร้อมกันไป กิเลสก็เกิดขึ้นทางนั้น

เหมือนกัน คือ โลกะ โทสะ
โมหะ อยู่ในชั้นธสันดาน เรียกว่า
ชั้นธ ๕ รูปนามเป็นอารมณ์ เกิด
ขึ้นทางอายตนะ ธาตุ อินทรีย์ โดย
วิธีนี้เป็นต้น

ถ้าเราสติดี ปัญญาดีแล้ว
มันจะบอกได้เป็นขั้นตอน มีเวทนา
อยู่จุดไหน กำหนดได้ จุดนั้น มัน
ก็หายไป เพราะทุกสิ่งทุกอย่างใน
การฝึกเบื้องต้นมักมีอย่างนี้ ความ
ว้าวไม่ทันหายความความเข้ามา
แทรก ครูเขามาสอนแล้วต้องเรียน
ครูโลกะ ครูโทสะ ครูเวทนา ครู
พุ้งซ่าน ครูเสียใจ มาสอนเราว่า
ทำไมเสียใจ แก่ไข้อย่างไรก็กำหนด
จิตใช้สติตลอดเวลา อริยสัจ ๔
ก็ชัดเจน นี่เป็นคำสอนของพระ
พุทธเจ้าที่สำเร็จมรรคผลมา ก็ใช้
หลักสำเร็จที่อริยสัจ ๔ ก็ได้จาก
การเจริญสติปัฏฐานมานี่เอง
อ่านคนอื่นออก

พระองค์จึงได้ย้ำหลักในการ
เจริญวิปัสสนากรรมฐาน ชั้นธ ๕
รูปนามเป็นอารมณ์ ผู้ปฏิบัติธรรม

อย่าลืม กำหนดให้ได้ ยืนหนอ ๕ ครั้ง นี่เอาไว้ใช้อะไร สำหรับเรา ดูคนอื่นเขา เห็นหนอ ๕ ครั้ง ตั้งแต่ปลายผมคนที่เราเห็น ปลายเท้าขึ้นมา เตี้ยสุดจะบอกว่า คนนี้มีนิสัยไม่ดี คนนี้มีนิสัยดี คนนี้มีเล่ห์กระเท่ห์เพทุบาย มันจะแจ้งรายงานให้เราทราบการเห็น นี่แหละยืนหนอ ๕ ครั้งนี้ สำหรับวิธีดูคนอื่นเขา เพราะเราดูตัวเองได้แล้ว ฝึกฝนตนเองได้แล้ว อ่านตัวออกบอกตัวได้ ใช้ตัวเป็น แล้วดูคนอื่น ทำไมอ่านไม่ออกเล่าแบบเดียวกัน

เพราะฉะนั้นการยืนหนอ ๕ ครั้งต้องการจะดูคนอื่นที่เดินเข้ามา คือสภาวะรูป จะเป็นคนหรือมนุษย์ สัตว์ สิ่งทั้งหลายก็ตามโดยที่มีวิญญาณและที่ไม่มีวิญญาณ เราอาจจะมองเห็นวิญญาณมองเห็นดวงวิญญาณ มองเห็นสิ่งที่เร้นลับโดยปัญญาได้ ด้วยยืนหนอ ๕ ครั้งนี้แหละ ที่เราจะเพ่งสายตา จะไปดูสภาวะรูปที่ไหน ก็กำหนดว่าเห็น

หนอ ๆ อย่างนั้น และเห็นจริง ๆ ด้วยตาปัญญา นี่แหละ**ปัจจัยจัดตั้ง**ที่จะทำได้จึงต้องเห็นไว้ มันมีประโยชน์ในการแก้ปัญหาอย่างเหลือเกิน พอเราทำได้แล้ว เห็นหนอทำได้แล้ว ไม่ต้องกำหนด มันบอกเอง ดีเอง เรามองเห็นสภาวะรูป มันจะแจ้งชัดเกิดขึ้น ตั้งอยู่ดับไป มันจะบอกเป็นขั้นตอนออกมาเอง ไม่ต้องกำหนด

วิธีฝึกเบื้องต้น เราจิตยังไม่เข้าขั้นยังไม่ถึงวิปัสสนาญาณแล้ว เราก็ไม่สามารถที่จะบอกได้อย่างนี้ ถ้าเราเข้าถึงขั้นแล้ว มันจะบอกได้ทั้งหมด เป็นการครอบจักรวาล โดยใช้สติสัมปชัญญะทุกประการ พยายามกำหนดโดยต่อเนื่อง

ที่อาตมาได้ชี้แจงแสดงมานี้ ต้องย้ำไว้ สำหรับผู้ปฏิบัติปล่อยปละละเลยมาก ไม่ปฏิบัติโดยต่อเนื่อง เราจะเดินไปห้องน้ำ ห้องส้วม เดินจงกรมไป และรับประทานอาหารก็พิจารณาปัจจุเวกชนด้วยการกำหนด กินหนอ เคี้ยวหนอ

กลิ่นหอม เป็นต้น ให้ช้าที่สุด อันนี้พิจารณาปัจจัยไปในตัวด้วย แต่งกายแต่งใจอยู่เสมอ ถ้าย่อยจาะระบัสสวาระต้องกำหนด ตลอดเวลา กาล ส่วนใหญ่ผู้ปฏิบัติจะทำโดยต่อเมื่อเดินจงกรมกับพองหนอยุบหนอเท่านั้น เพราะยังไม่สามารถจะใช้ได้ ที่จะให้ได้ต้องกำหนดสิ่งแวดล้อมทั้งหมด การปฏิบัติของเราจะได้รับผล สมความมุ่งมาดปรารถนา

ขอเจริญพรผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่าน โปรดได้ปฏิบัติโดยต่อเนื่องจะไปอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม ต้องกำหนดเรื่อยไป เป็นการสะสมเรื่อยไป และมันเกิดเต็มเปี่ยมขึ้นมาแล้ว มันจะเย็นอัตโนมัติเห็นได้ชัดคือปัญญา

เพราะฉะนั้นการเจริญวิปัสสนากับการศึกษาแบบอื่นต่างกัน ต้องทำขึ้นมาเอง ต้องทำไม่รู้ไม่ชี้ ผากสิ่งทริภูมานะเก็บไว้ใช้ใน

ตัวเราที่แสดงออก ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ แล้วใช้สติกำหนดไปตลอดภาวะของรูปนามขั้นที่ ๕ เป็นอารมณ์ จึงเรียกว่าวิปัสสนากรรมฐาน แสดงผลงานของปัญญาให้ชัดแจ้งต่อไปด้วย

ผู้ปฏิบัติธรรม เติบจนครบแล้ว นั่งภาวนา นอนกำหนด เสร็จแล้วเราก็มานั่งที่ห้องพระ ถ้าไม่มีห้องพระตรงไหนก็ได้ อย่างลิ้มแผ่เมตตา ไตรจิต อุกิศส่วนกุศล ให้ผู้มีพระคุณ มีบิดา มารดาเป็นต้น ตลอดกระทั่งเจ้ากรรมนายเวร บรรดาญาติทั้งหลายผู้ล่วงลับไปแล้ว และ

เจ้ากรรมนายเวรที่จะมาทวงถามเราอยู่ทุกขณะ เราจะได้ไม่ปฏิเสธ ใช้หนี้เวร ใช้หนี้กรรม จากการกระทำโดยอหิสิกรรมนั่นเอง ไม่โกรธ ไม่เกลียด ไม่อาฆาตเคียดแค้น ต่อท่านผู้ใด กรรมนั้นเป็นอหิสิ ไม่มีเวรกรรมต่อเนื่องกันไป อันนี้ถือว่าเป็นประโยชน์ สำหรับผู้เจริญวิปัสสนากรรมฐาน

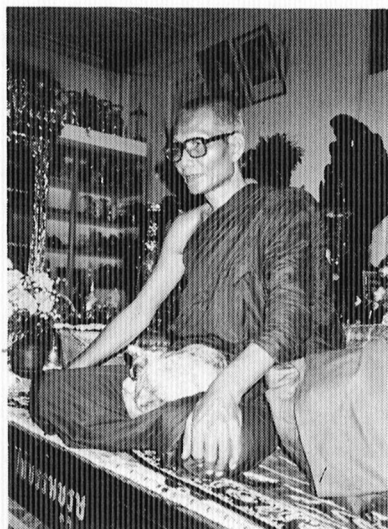
หลังจากนั้น จงอุทิศส่วนกุศล และไตรจิตออกไปทุกทิศ อหิสิกรรมทุกเวลา ท่านจะได้รับผลทุกประการ จะทำกิจการงานทางโลกทางธรรม ทำแล้วไม่ไร้ผล จะ

เรียกเงินเรียกทองก็ได้ เรียกแบบ
โหนด เพราะจิตใจของเราเข้าสู่ภาวะ
ของผู้มีปัญญาแล้ว จะคิดอ่านอันใด
สิ่งนั้นเป็นประโยชน์ สิ่งนั้นมีอานิ-
สงส์ คิดเงินจะได้ไหลนองคิดทอง
จะได้ไหลมา กิจการจะได้สำเร็จ
ตามเป้าหมาย เรียกว่าปัญญาครอบ
รู้ในกองการสังขาร รอบรู้ในเหตุ
การณ์ของชีวิต สามารถใช้ชีวิตให้
เกิดประโยชน์ของตนเองและบุคคล

ทั่วไปได้ สมปรารถนาทุกประการ
จึงขอเจริญพรผู้ปฏิบัติธรรม
อย่าคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหลและ
เป็นเรื่องทำง่ายนะ ทำยากที่สุด
ถึงยากอย่างไรก็ตาม ก็พยายาม
ทำ พยายามที่จะกำหนด และ
ปรารถนาดีความอดทนไว้ ฝืนใจ
ไว้ให้ได้จนกว่าจะเคยชินเข้าสู่
ภาวะแห่งความสงบ “นตฺถิ สนฺติ
ปรํ สุขํ” สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบ
ไม่มีแล้วในโลกมนุษย์นี้ เอาไปใช้
เป็นประโยชน์ได้ทันทั่วทั้งที่ ทุกประ
การ นี่แหละเป็นอาวุธที่พระพุทธ
เจ้าทรงประทานไว้แก่เรา

พุทธ

วิธีสู่เวทนา

ธรรมบรรยาย ๒๘ ส.ค. ๒๕

หอประชุม วัดอัมพวัน

อาตมาอาพาธวันนี้ไม่สบายมาก เมื่อวานนี้ไปบรรยายที่ค่ายจิระประวัตินครสวรรค์ กำลังมีเวทนามาก หมอเขาไม่ให้ไปหรอก โยมกำหนดเสียให้ได้ ปวดหนอ ปวดหนอ เอาเวทนาฝากไว้ก่อน ฝากไว้กับเสาก็ได้นะ แล้วก็ไปได้ไม่เป็นไรหรอก เอาเวทนาฝากเป็นหรือยัง ปวดหนอ ปวดหนอ เนี่ย ฝากไว้แล้วก็ไป ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ทำเป็นไม่ป่วย แยกเวทนาออกเป็นสัดส่วนแล้วก็ฝากไว้ซะ ทำนองนี้ คงจะได้ นะ

ปวดหนอ ปวดหนอ หาย ปวดไหม ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้... (ปวดหนอ แต่ ไม่หายหนอ เจ้าคะ) ยิ่งปวดหนักโซ่ไหม ยิ่งหนักยิ่งกำหนดหนักเข้าไป ตายก็ให้ตาย ต้องอย่างนั้น เดี่ยวปวดหนอ ปวดหนอ โอไม่หาย เลิกหนอ เลิกหนอ อย่างนั้นไหม...(ยังไม่ถึงขั้นเจ้าคะ) ยังไม่ถึงขั้นเลิกหนอหรือ งั้นก็ไปได้

ซี ไปได้...(เปลี่ยนหนอเจ้าคะ) อ้อ
เปลี่ยนหนอ เออมีเปลี่ยนหนอ
เหมือนกันเดี่ยวปวดหนอ ปวดหนอ
โอ๊ยทานไมไหวแล้วหนอ เปลี่ยน...
หนอ เปลี่ยน...หนอ เปลี่ยน...หนอ
จั้นเหรอ เอ้าก็พอไป พอไปได้
แต่อย่าเปลี่ยนบ่อยนักนะ เดี่ยว
จะเคย ใหม่ ๆ นี้ได้ แต่หนักเข้า
อย่าเปลี่ยนบ่อยนักนะ เดี่ยวเคย
ชิน เปลี่ยนดี ที่แรกก็เปลี่ยน ๆ
ไปก่อน พอหนักเข้าตายให้ตาย
ไม่ต้องเปลี่ยน ที่แรกเปลี่ยนได้
เพราะเราไม่เคยนะ โยมนะ

อุบาทาน นี่เป็นสมณะก่อน
ปวดหนอนี้เป็นสมณะไม่ใช่วิปัส-
สนาจำไว้ให้ได้ ปวดหนอนี้ยึด
บัญญัติเป็นอารมณ์ เพราะว่ามี
รูปมันจึงมีเวทนา วัตถุคือรูปนี้
เกิดสัมผัส เกิดสังขารปรุงแต่ง มัน
จึงปวด ปวดแล้วกำหนด ปวดหนอ
ปวดหนอ ยิ่งปวดหนัก ถ้าเราไม่
กำหนดเลยก็ไม่ปวดหรอก แต่วิธี
ปฏิบัติต้องกำหนดจะได้รู้ว่า
เวทนามันเป็นอย่างไร นี่ตัว

ธรรมะอยู่ที่นี้ ตัวธรรมะอยู่ที่
ทุกข์ ถ้าไม่ทุกข์จะไม่รู้ริยสัจ
๔ นะ เอาลองดูซิ ถ้าปฏิบัติเกิด
เวทนา-แล้วเล็ก โยมจะไม่รู้จัก
อริยสัจ ๔ รู้แต่ทุกข์ข้างนอก ทุกข์
ประจำไม่รู้เลยนะ รู้แต่ทุกข์จรนะ
จำไว้ จะไม่รู้ริยสัจ ๔ ในภายใน
โยมจะรู้ริยสัจ ๔ ภายนอก รู้แต่
ทุกข์จรเข้ามาเท่านั้นเอง

ทุกประจານี้สำคัญเอาก่อน
ปวดหนอ ปวดหนอ นี่ทุกข์ประจำ
ทุกประจายเลยต้องให้เห็นธรรมะ
ว่า ปวดหนอ ปวดหนอ โอ๊ยจะตาย
เลย บางคนนั่งทำไปเหลืออีก ๑๕
นาทีจะหนึ่งชั่วโมง หรืออีก ๕
นาทีจะถึง ๓๐ นาทีที่ตั้งใจไว้
จะตายเลยทุกครั้ง ทุกคนเป็นอย่าง
นี้แหละ ถ้านั่ง ๑ ชั่วโมงจำไว้เหลือ
อีก ๑๐ นาทีจะแยะ เราไม่ต้องดู
นาฬิกา พอมันจะแยะเวทนามาเรา
จะตายได้เลยว่าอีก ๑๐ นาทีถึง
ชั่วโมง ไม่เกินแน่นอน อย่างต่ำก็
๑๕ นาทีถึงชั่วโมงแน่ ลองดูเลย
จะตายเลย เอ้าตายให้ตาย-ตาย

ให้ตาย ปวดหนอ-ปวดหนอ ไอ้โฮ
มันทุกข์อย่างนี้เลย พิธี่เอ๋ยกระดูก
จะแตกแล้ว กระดูกจะแตกแล้ว
แล้วที่กันทั้งสองนี้ร้อนฉี่เลย เหมือน
หนามมาแทงกัน ไอ้โฮ มันปวด
อย่างนี้เองหนอ ปวดหนอ ปวดหนอ
กำหนดไป เป็นไร เป็นกันพอใกล้
เวลาเหลืออีก ๕ นาทีถึง ๑ ชั่วโมง
ที่ตั้งสัจจะไว้จะตายเลยนะลองดู
ลองดู ต้องทนผินใจ

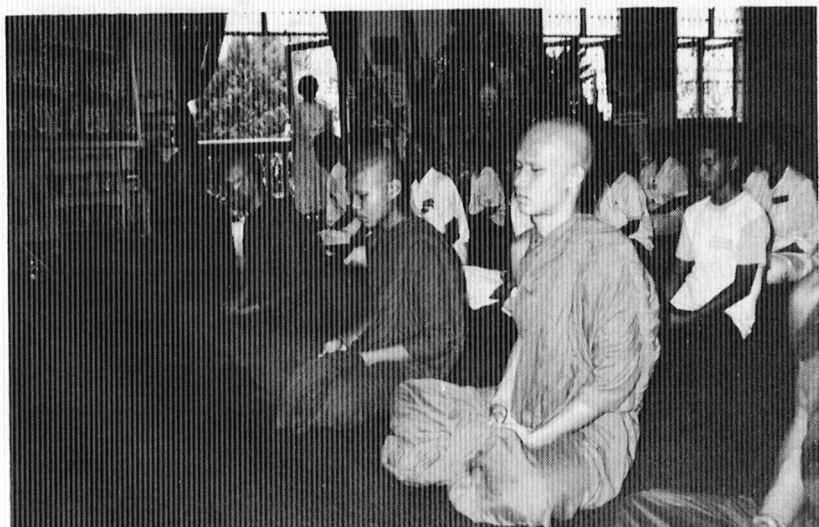
ธรรมะต้องผินใจ มิฉะนั้น
เถาของแม่น้ำขนากสุขาดาลอย
เหนือน้ำท่าไม พระพุทธเจ้าท่าน
ก็ยังไม่รู้ละ ว่านี่เราฝึกมาจาก
อาหารดาบส อุทกดาบส ก็ยังไม่
สำเร็จ ได้แค่อดทนสมาบัติมา
ตั้งแต่อดีตชาติ ท่านได้มานมา
ตั้งแต่เป็นพระเวสสันดรนะ พระ
พุทธเจ้าของเราเนี่ย เจ้าชายสิทธัตถะ
ได้มานมาตั้งแต่เป็นพระเวสสันดร
นะ ที่อยู่ในป่าหิมพานต์จะไม่เล่า
เรื่องพระเวสสันดรหรอกเดี๋ยว
วันนี้ไม่จบรายการ ได้สำเร็จมาน
มาพอเป็นกุมารก็ลอยขึ้นไปบน

ต้นหว่า เห็นไหมละ สำเร็จมาตั้งแต่
ชาติก่อนแล้ว แต่ยังไม่สำเร็จว่า
ดับทุกข์ได้อย่างไร ไม่อยากจะ
มาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร
ทำอะไรเพราะยังไม่พบ ยังไม่
พบทำอะไร เลยที่นี้ก็ทนทุกข์
ทรมาน ทุกกริยา ๖ ปี แล้วทำ
ให้เกิดเทพสังหรณ์ทำให้ปัญจวัคคีย์
หนีไปหมด ถ้าไม่หนีไปไม่สำเร็จ
จำไว้ อยู่เป็นกลุ่มมาก ๆ ไม่สำเร็จ
ทำให้เกิดพิน ๓ สายขึ้นมา ดึงจัด
หย่อนจัด-มัดสมาธิปฏิบัติ ปาน
กลาง ในธรรมจักรนั่นเอง พระ
พุทธเจ้าก็คิดได้ กลับมาฉันอาหาร
ทำให้ปัญจวัคคีย์ทั้งห้าคิดว่าเจ้า
ชายสิทธัตถะมักมาก หนีเลย ดีแล้ว
อยากจะให้หนีไปตั้งนานแล้ว เลย
พระองค์ก็อยู่องค์เดียว ก็เสวย
พระกระยาหารของแม่น้ำขนาก-
สุขาดา แม่น้ำขนากสุขาดาเมื่อสมัย
ก่อนยังไม่มีพระพุทธเจ้า ก็ต้อง
ไปถือเทวดา ต้องไปไหว้ต้นหมาก
รากไม้กัน เหมือนบางคนที่ยังไหว้
อยู่จนบัดนี้ ยังถือมาอยู่ ๒,๐๐๐

กว่าปีแล้ว ไปไหว้ต้นไม้ แล้วผ้า
สวย ๆ นะ ไปห่มต้นไม้กันเดี๋ยวนี้
คนยากจนไม่ให้ แหม ไปห่มต้นไม้
ทำไมกัน “แกบน” เขาบอก ก็ดี
อาตมาเห็นด้วย เอาเถอะไม่เป็นไร
หรรษาแล้วแต่อัธยาศัย เลยกินาง
สุขาดาก็เห็นเทวดา บอกแหมมาบน
บานศาลกล่าวทุกครั้ง ไม่เคยเจอ
เทวดาเลย แหม เทวดาสวยมาก
เลยถวาย แหม เทวดาแน่เลย ทุก
ครั้งกินไม่หมดต้องเอากลับบ้าน
ทุกที แหมวันนี้ฉันซะหมดถาด
เลย

แล้วก็เจ้าชายสิทธัตถะจึงขอ
อธิษฐานว่าธรรมชาติใดหนอที่จะ
สำเร็จมรรคผลสัมโพธิญาณใน
กาลต่อไปนี้ ขอให้ถาดนี้เป็นปริศนา
ออกมา ณ บัดนี้ ว่าแล้วก็ลอยถาด
ออกไปเลย วังขึ้นเหนือหน้าต่างที่
มีที่โหนด มีแต่ล่องลอยน้ำ นี่ขึ้นไป
เลย ทำให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า เจ้าชายสิทธัตถะของเรา
นั้นนึกถึง ต้องฝืนใจ ต้องฝืนใจ
ถ้าไม่ฝืนไม่สำเร็จ

คืนวันนั้นพระพุทธรูปเจ้าก็
อธิษฐานจิต ที่ศรีมหาโพธิ์ เอา

หญ้าकुสะมาขัดเป็นบัลลังก์ “ข้าพเจ้ายอมตายเลยถ้าไม่สำเร็จมรรคผลสัมโพธิญาณ ในคำคืนวันนี้ ข้าพเจ้ายอมตาย” ได้ธรรมะจาก ถาดที่ลอยขึ้นเหนือน้ำ ผินใจเลย ตายให้ตาย-ตายให้ตาย-ตายให้ตาย สำเร็จเลย เลือดเนื้อเหือดแห้ง อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ายอมตาย บนหญ้าकुสะ ณ บัดนี้ ไชโยม เห็น ด้วยไหม ต้องผินใจนะโยมนะ ต้อง ผินใจ

ไปวัดกระซิบบอกเบาๆ ฟังเขาสอน
ชีวิตเราเกิดมาไม่ถาวร
อย่ามัวนอนหลงเล่น ไม่เป็นการ
ไฟสามกอง กองเผาเราเสมอ
อย่าเล่นเล่ควรทำกรรมฐาน
ไหน ๆ ชีวิตเราเกิดมาต้อง
ตายทุกคน
ในเมื่อใกล้ตายญาติมิตรบอกให้
คิดถึงอรหันต์
รู้ได้ดีที่สุดคุณพระพุทธองค์
เพราะกำลังเวทนาทุกขกัลล้าเอ๋ย
นี่เราทำกรรมฐานนั้นเวทนา
มันสอนเรา มันแยกออกไป เวทนา

แยกออกไปเป็นสัดส่วนนะ ชั้น
๕ รูปนามเป็นอารมณ์ เวทนา
แยกออกไป เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป
ปวดหนักเข้า หนักเข้าแตกเลย
มันมีจุดแตกออกมานะโยมนะ
แล้วมันจะหายปวดทันที อย่างนี้
ที่แรกนี้ไม่หายหรอก จะนั่งก็ขี้โม่ง
ทำมาที่ครึ่งมันก็ต้องมีหลัก ๔
ประการ ไม่ใช่เราสำเร็จแล้วได้
โสฬสญาณ คำว่าสำเร็จวิปัสสนา
ไม่มี ทำเรื่อย ๆ ไปเถอะ แต่เรา
จะไปพูดกับเขาทุกคนไม่ได้นะ
โอ๊ยดิฉันสำเร็จวิปัสสนาสำเร็จ
กรรมฐาน เดี่ยวเขาจะได้เอานะ
บอกฉันเป็นนักปฏิบัติธรรมะ แต่
ยังไม่สำเร็จ เท่านี้ พูดเท่านี้ เรา
ก็บอกฉันเป็นนักปฏิบัติธรรมะ แต่
ก็เพิ่งเริ่มต้น เราก็ต้องอ่อนน้อม
ถ่อมตนไปอย่างนี้

ที่นี้ใครจะทำถึงขั้นไหนก็
ตาม ต้องผ่านหลัก ๔ กาย เวทนา
จิต ธรรม ทุกคน ต้องมีเวทนา
ทุกคน แต่มีเวทนาแล้วเรากำหนด
ได้ ตั้งสติไว้ให้ได้ไม่เป็นอะไรเลย

และเวลาเจ็บระทวยป่วยไข้จะไม่
เสียสติ จะไม่เสียสติเลยนะ และ
เราทำวิปัสสนาเนี่ยมันมีเวทนาหนัก
ยิ่งกว่าก่อนจะตาย เวลาก่อนจะ
ตายมันจะหนักเหลือเกิน เราปวด
มากก็กำหนดเข้าโยม กำหนดหนอ
ปวดหนอ ปวดหนอ ปวดหนอ
ปวดไป ตายให้ตายนี้เป็นสมณะ
ยึดบัญญัติเป็นอารมณ์ ต้องจำไว้
ก่อน พอกำหนดไป กำหนดไป
กำหนดไป แดกพับซ้ำ ชู ซ้ำ หาย
ไปเลย เบาตัวเลย พอเบาตัวนั้น
แหละคืออนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
นี่แหละอริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย
นิโรธ มรรค แจ่มแก่ใจทันที นี่คือ
เวทนา

นั่นแหละอริยสัจ ๔ มาเลย
ทุกข์ หาที่มาได้แล้วคือสมุทัย
นิโรธแจ่มแก่ใจของข้าพเจ้าแล้ว
ซ้ำ เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นี่
เป็นอริยสัจ ๔ นี่ต้องฝึกใจนะ
โยมนะ ต้องฝึกใจกันหน่อย
ถ้าพอมิเวทนาเล็กน้อย เวทนาเล็ก
เลย โยมจะไม่พบธรรมะในอริยสัจ

๔ รู้แต่ทุกข์จรร้างนอก คนมาด่า
มาว่า ทุกข์อย่างโน้นทุกข์อย่างนี้
แต่ทุกข์ประจำไม่รู้จะ เกิดแก่เจ็บ
ตายนี่นะโยม เกิดเวทนา เกิดเสียอก
เสียใจในตัวในข้างใน ไม่รู้จักจริงนะ
ต้องรู้ทุกข์ข้างใน นี้อริยสัจ ๔ มา
แล้ว พอเวทนามันหายไปนะโยม
นะ อนิจจังไม่เที่ยงเป็นทุกข์อย่าง
นี้แหละหนอ มันไม่เที่ยง มันเป็น
ทุกข์ นี่แหละทุกข์ได้แก่ทุกข์ใน
อริยสัจ ๔ นะ เป็นความจริงใน
อริยสัจ ๔ อนัตตา ปล่อยให้สูญไป
เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไปไม่มีอะไรเหลือ
อยู่ ไม่มีรูปไม่มีนามแล้วก็หายไป
ตอนสุดท้ายนี้ คือนิพพานดับสนิท
ไม่ติดขึ้นมาเป็นเรื่องเล็กน้อยนะ
ทนนะฝึกใจด้วยนะเวทนามาก

หลวงพ่อดำพวันบอกให้
ฝึกใจหน่อย ฝึกใจหน่อยเพราะ
ธรรมะต้องฝึกใจ ถึงจะเห็นธรรมะ
เหมือนถาดลอยขึ้นเหนือน้ำนะโยม
นะ ท่านบอกให้ฝึกใจหน่อย โอ๊ย
วันนี้ก็เหนื่อยมากนะ ทำงานมา
มากก็ฝึกใจไม่พอก็ได้ เอาไว้ฝึก

ใจพรั่นนี้ต่อไปก็ได้ ทั้ง ๒ อย่าง
ให้ผืนหน้อย เมื่อก่อนอาดมานั่ง
อย่างนี้ไม่ได้ ที่คอหักไปไม่ปวด
เลยเห็นไหม คอหักไม่ปวดไม่เจ็บ
สบายมากเพราะเรารู้วทนา สบาย
มากมาย

และที่พูดเมื่อวันก่อนหายใจทางสะดือได้ พองหนอยุบหนอหายใจ ได้นะ ถ้าใครไม่เชื่อลองบิดคอหักดู ต้องหายใจได้ แต่ต้องฝึกเสียก่อนนะ เดี่ยวไม่ฝึกแล้วคอหักตายเลย ตายเลยนะ ต้องฝึกก่อน หายใจทางสะดือได้จริง ๆ

เข้านิโรธนี้หายใจทางเส้นโลหิต
ถ่ายอากาศได้ ไม่จันอยู่ไม่ได้ อยู่
ไม่ได้หรอก อยู่ตามเส้นโลหิตนี้
อากาศถ่ายเทได้เลยนะ ถ้าออกซิ-
เจน คาร์บอนไดออกไซด์ได้ทั้งหมด
ร่างกายสังขารเรานี้ทั้งหมดนะ
มันไม่ได้ถ่ายทางทวารหนักอย่าง
เดียวหรอก เราเข้าใจว่าถ่ายออก
ช่องเดียว ไม่ใช่ช่องเดียว มันทุก
เส้นมูมขนเลยนะ ที่เราอยู่ได้ ทุกวัน
นั้นะ ดูในสติปัฏฐานสี่ให้ครบจะพบ
อย่างแน่นอน

โหมมขอให้ฝืนใจต่อไปนะจ๊ะ

ถ้ามันปวดเป็นตายเป็นรายได้อย่างไร
กำหนดชะ พอกำหนดแล้ววิปัส-
สนามาเลย แตกพริบ มันก็เข้าไป
เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นั่น
แหละตัววิปัสสนา เห็นชัดขึ้น
มาแล้ว ขั้นแรกนี้ต้องสมณะก่อน
เพราะฉะนั้นเขาถึงเรียกว่า สมณ-
กรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน
ทางสายเอกสายเดียวเท่านั้น ที่
จะพ้นทุกข์ และพบกฎแห่งกรรม
ถ้ามันโยมยิทธิ หรือเจริญอานาปา-
นสติ ไม่ได้เจริญสติปัฏฐาน ๔
จะไม่พบกฎแห่งกรรม และจะไม่
สามารถจะรู้กรรมที่ตนทำไว้อย่าง
แน่นอน

สติตัวเดียวนี้นั่นถอยหลังได้
รู้ครึ่งอดีตชาติที่ผ่านมาได้เลย
เพราะเราสงบแล้ว สตินี้สำคัญมาก
สัมผัสปัญญารู้ตัวได้ ถอยหลังไป
ได้เลย แต่วิถีปฏิบัติต้องปัจจุบัน
ปัจจุบัน อดีต ไม่มารื้อฟื้น เรื่อง
ของคนอื่นไม่คิด กิจที่ชอบทำ
อนาคตอย่าจับมันค้นให้มันตาย
จะผิดหวังเสียใจตลอดชีวิต เอา

ปัจจุบัน ปัจจุบัน ปัจจุบัน พอนั่ง
เข้าหน่อย เอาที่บ้านเป็นอย่างไร
อ้อเรื่องโน้นเป็นอย่างนี้ เรื่องนี้
เป็นอย่างนั้น เขาไม่ให้กำหนดอย่าง
นั้น เอาแต่ปัจจุบันที่เราจะมีเรื่อง
อะไรเกิดขึ้นมานี้ ก็สรุปได้ว่าสติ
ตัวเดียวเท่านั้นเป็นพฤติกรรม
แสดงออกทางจิตใจของเราถ้าเราไม่
พอใจใคร มันออกทางใจเราแล้ว
เป็นพฤติกรรม เป็นตัวธรรมะ และ
ทำให้ใจเราไม่สบายนะ แน่นนอนที่
สุด แม้เมตตาก็คือไม่ออกด้วย หด
หมดเลย หมดอาลัยตายอยาก ชั่ง
กะต่ายไปวันหนึ่งไม่เกิดประโยชน์
ในชีวิตอย่างแน่นอน

ปาฏิหาริย์คุณนายละม้าย

“มีสติตัวเดียวสามารถทำอะไรได้ทั้งหมด”

คุณนายละม้าย เกษแก้ว เป็นคนอ่านหนังสือไม่ออก สามีเป็นทหารอากาศ ชื่อ นาวาอากาศตรีวาท เกษแก้ว เป็นหัวหน้าฝ่ายการเงินของกองบิน ๒ โคกกระเทียม ลพบุรีซึ่งเป็นยุคที่นาวาอากาศเอก (พิเศษ) จรรยา สุคนธ์ทรัพย์ เป็นผู้บังคับการขณะนี้ท่านมียศเป็นพลอากาศเอกไปนานแล้ว

คุณนายละม้ายกับสามี มาเข้าวัดทำบุญที่วัดอัมพวันก็ไม่กี่ปี อาตมาก็ชี้แจงชักจูงให้คุณนายนั่งกรรมฐาน เดินจงกรม-ชวายเป็นอย่างหนอ ซ้ายอย่างหนอ เพราะว่าคุณวาทสามีทำแล้ว แต่คุณนายพอลงมือปฏิบัติก็ทำไม่ได้ ขวาเป็นซ้าย-ซ้ายเป็นขวา พองหนอ-ยุบหนอ ก็กำหนดไม่ได้

อาตมาก็มาคิดหาอุบายที่จะสงเคราะห์คุณนายให้ทำได้ สงสารคนประเภทนี้ อยากจะทำนุถุกรรม แต่ทำไม่ได้ เดินจงกรมก็เซ

วันหนึ่งแกก็มาที่วัดถามว่า
 “หลวงพ่อมีกาถาไหม ฉันทำกรรม
 ฐานไม่ได้แน่ อยากจะสวดมนต์”
 อาตมาก็เลยบอกว่า “โยมจะท่อง
 ได้หรือ อ่านหนังสือไม่ออก” แกก็
 บอกว่า “ฉันจะให้ลูกสอน” อาตมา
 นึกได้ข้อหนึ่ง ต้องให้คุณนายสวด
 พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณเพื่อเป็น
 อุบาย หนักเข้าแม่ละม้ายท่องได้
 ลูกสอนวันละตัวสองตัวท่อง

ได้หมด ก็สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ
 สังฆคุณ พาหุ มหากา (รุณโก)
 พอจบแล้วหันมาเอาพุทธคุณอย่าง
 เดียว ให้สวดเท่าอายุเกินกว่า ๑
 เกิดยึดมั่นสติดี ก็สวดหนักเข้า
 ทุกวัน ๆ จนสบายใจ ญาณวิถิ
 เข้าสู่สติสัมปชัญญะ “สติมา” มัน
 เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติของแกอีก ก็ทำ
 ให้เกิดสติดีขึ้น พอสติดีขึ้น แกก็มา
 เล่าอะไรแปลก ๆ ให้ฟัง บอกว่า
 “ฉันสวดได้หมดแล้ว แล้วมัน
 คล่องแคล่วในใจ” พอให้เดิน
 จงกรมก็เดินได้เพราะสติดีเสียอย่าง
 แล้วบอกว่าพองหนอ ยุบหนอได้
 โหม ก็กำหนดได้อีกเหมือนกัน
 และคล่องได้จากสวดมนต์ อันนี้
 เป็นไปได้เหมือนกัน

แล้ววันหนึ่งมาถามอาตมาว่า
 หลวงพ่อทำอะไรจึงรู้ทางใน
 สามิโกหกเก่ง อยากจะจับนัก
 หลวงพ่อบอกว่ามีสติทำอย่างไร?
 เลยอาตมาก็ใช้อุบายจะบอกตาม
 ตรงไม่ได้เธออยากนั่งทางในให้รู้
 ว่าสามิข้อสัตย์ต่อฉันไหม มันสั่ง

พรณในใจแล้ว ว่าสามิไม่ซื้อตรง
ต่อภรรยา อาตมาก็บอกว่า สวด
ใหญ่เลย สวดให้ได้ ๑๐๘ จบ
สวดแล้วนั่งสมาธิ พองหนอยุบหนอ
ก็พอไปได้ พอสวดและนั่งสมาธิ
แบบนี้จิตก็เข้าสู่ภาวะ “สติดี” นั้น
เอง ไม่ใช่สวดพุทธานุคุณแล้วก็จะขลัง
เสกอะไรได้

ต่อมาวันหนึ่ง นาวาตรีวาท
ผู้สามิกับภรรยา จะไปเก็บค่า
เช่านาที่ทางเหนือ แล้วหายไป
เลย ๓-๔ วัน คุณนายมาที่นี้ถาม
ว่า หลวงพ่อบอกชี่ว่าจะให้ทำ
อย่างไร ก็เลยบอกว่า สวดมนต์
เข้า แล้วนั่งสมาธิ ก็เกิดขลัง สติเป็น
ตัวบอก ไม่ใช่ตาทิพย์ไปเห็นที่
ไหนหรอก คุณนายละม้ายก็เริ่มเข้า
นั่งสวดที่ห้องพระ ที่แรกก็สวดเท่า
อายุ อายุ ๕๐ กว่าไปแล้ว
อาตมาก็บอกว่า โยมเอออย่างนี้
มีไม้ขีดไหมเอาไม้ขีดมานับเข้า อายุ
เท่าไร อายุ ๕๕ สวด ๕๖ ถ้า
อายุ ๕๘ สวด ๕๙ จบ แต่ให้สวด
พุทธานุคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุ

มหากาให้จบก่อน แยกียัดมันอยู่
ในการสวดอย่างนี้ว่าเป็นได้แน่
ต่อไปนี่แกก็ไม่ใช้ไม้ขีด แกก็นึกใน
ใจก็ว่าได้ครบเลย ว่าได้คล้องแคล้ว
ว่องไว และเดินจงกรมได้เอง ไม่
ต้องสอนเลย ตอนเราสอนทำไม่ได้
สติไม่ดี ถ้าสติดีแล้วเดินได้เองโดย
อัตโนมัติ

ในที่สุดแกก็เล่าว่าวันนั้นสวด
มนต์ดีก และนั่งสมาธิหน้าพระ
แล้วก็นึกในใจ ถามเอง ตอบเอง
ถามว่า “นายวาทเขาไปไหน”
“เขาไปจริงไหม” สติบอกว่า
“ไปที่ไหนเล่ามาที่ท่าวัง เอาเงิน
ให้ผู้หญิงไป ๒๐๐ บาท แล้วกิน
ข้าวบ้านโน้นบ้านนี้” สติ-บอก
เป็นช่องไป พอตอนเช้านาวาตรี
มาแล้ว จะรีบไปทำงาน พอแต่งตัว
เสร็จ คุณนายละม้ายบอกว่า “นี่
คุณมานี่เดียว ไปไหนมาเมื่อวาน”
คุณนายก็เริ่มออกแซกเลย “นี่เมื่อ
วานนี่กินข้าวบ้านโน้นใช่ไหม”
“แล้วคุณเอาสตางค์ไปให้นังคน
นั้นใช่ไหม” คุณวาทสามิก็นึกอยู่

ในใจ ต้องไปต่อว่าหลวงพ่อด
อัมพวัน เป็นหมอดูให้ภรรยาจึง
บอกได้อย่างนี้

สติที่มันบอกเหตุการณ์ชนิดนี้
เรียกว่าปัญญา นี่มันเกิดทั้งทางโลก
ทางธรรมควบคู่กันไป คุณนาย
ละม้ายโดยที่ไม่รู้หนังสือ โดยที่ไม่
รู้อะไรเลย แล้วก็จริงด้วย พอดตอน
เย็นนาวาตรีวาท ขัชรมาต่อว่า
อาตมาใหญ่ บอกว่าหลวงพ่
ไปบอกอะไรกับแม่บ้านผม ว่าผม
ไปบ้านโน้นบ้านนี้เอาสตางค์ไปให้
เขา ผมสงสัยหลวงพ่อนั่นนอน
อาตมาก็เลยบอกว่า ยังไม่เจอกัน
เลย ไม่ได้บอกแน่นอน เขาก็เชื่อ
อาตมาเพราะไม่เคยโกหกใคร แล้ว
เขาก็กลับไป แล้วก็คิดว่าภรรยาเรา
ไปให้เจ้าเข้าทรงที่ไหนถึงได้รู้เหตุ
การณ์ได้ชัดเจนอย่างตาเห็น

อีกวันหนึ่งก็บอกกับคุณ
นาย “ผมจะไปเก็บค่าเช่านา” คุณ
นายก็บอกว่า “ตามสบาย แล้วเอา
เงินมาให้ได้” ปรากฏว่าก็ไม่ได้
ไปอีก ตอนแรกก็ตั้งใจจะไปเก็บค่า

เช่านา แต่ทีนี้มาถึงทำวู้งกับบอกว่า
ข้าวยังไม่ได้ตวง ไปก็เสียเวลาเลย
ไปกินข้าวบ้านเก่าอีก เอาเงินไปให้
ผู้หญิงอีก เป็นแม่ม้าย แม่ละม้าย
ก็นั่งสมาธิ พอนั่งสมาธิเสร็จแล้ว
“ก็ถามหน่อยเถอะสติเอ๋ย นาย
วาทเขาไปไหน” “ไปบ้านเก่าอีก
แล้ว” สติบอกอย่างนั้น แม่ละม้าย
รู้หมด พอกลับมายังไม่ทันขึ้นบันได
ยังไม่ทันจะแต่งตัวไปทำงาน “นี่
คุณเอาเงินไปให้เขาอีกแล้ว” สาม
บอกว่า “เดี๋ยวค่อยคุยกัน ผม
ไปทำงานก่อน” พอกลับมาแล้ว
อารมณ์ดีแล้วก็คุยกัน “ถามจริง ๆ
เถอะ รู้ได้อย่างไร” คุณนายละม้าย
ด่าเก่งแต่พอเจริญสติแล้วไม่ด่าไม่
ว่า แต่พูดในแต่ละคำให้เจ็บ
ในทรวง ให้สามมีกลับไปคิดเอาเอง
บอกว่า “พุทธคุณรู้ว่าคุณ ไปกิน
ข้าวบ้านใคร เอาสตางค์ไปให้แม่
ม้าย ชอบเขาหรือไง จะได้ยกให้
เลย ดิฉันไม่อยากได้แล้ว” นาวาตรี
ก็เลยซึ่งใจว่า อำนาจธรรมะ
สามารถจะรู้ได้ละเอียดอย่างนี้ละ

หนอ เลยทำให้นาวาตรี ละได้ทันที
ไม่ไปบ้านผู้หญิงอีกต่อไป

นี่สมาธิเป็นประโยชน์ ไม่ใช่
นั่งปนิพพาน แค่นี้ก็ใช้ได้ คุณนาย
ละม้ายก็เลยเลิกเลี้ยงหมู เลี้ยงวัว
ก็เลิกหมด ตอนนั้นก็เลยแนะแนวให้
ลูกหมดทุกคนว่าคนนั้นคนนี่จะเป็น
อะไรในอนาคต สามิไม่ได้จัด สติ
ตัวนี้เป็นผู้จัด และเดี๋ยวนี้ ลูกมีหลัก
ฐานมีงานทำทุกคน และในที่สุด
นาวาตรีวาท ก็ปลดเกษียณ ก็มา
ที่วัดกัน สองคน ตายายมาทำบุญ
ที่นี่ อยู่ลพบุรีแสนจะไกล ก็มา
เรื่อย ๆ

เหตุที่เกิดขึ้นในเวลาากลต่อ
มา อันนี้นาวาตรีวาทผู้สามิก็ต้อง
ตายร่วมกับอาตมาเพราะเป็นภรรยา
แห่งกรรมร่วมกัน แต่อาตมาไม่เป็น
ไร คอหัก ต้องหายใจทางสะดือ
อย่างที่ว่าพองหนอยุบหนอหายใจ
ทางสะดือได้แน่ แต่ก่อนนี้อาตมา
ถ้าเจริญอานาปา ภาวนา “พุทโธ”
กำหนด ที่จมูกของเรา ที่เราทำมา
เป็นเวลา ๑๐ ๆ ปี มันก็ตายไป

แล้ว ยังมีการระบายลมได้ทาง
สะดือ โดยกำหนดรู้เหตุการณ์ชีวิต
ที่อยู่ในครรภ์ของมารดา ตามคำ
สอนพระพุทธเจ้าเรียกว่า ปฏิสนธิ
อันนี้เป็นหลักความจริงที่ปฏิบัติได้
บางคนก็ไม่ทราบหายใจทางจมูก
เสมอ คนที่หายใจไม่ได้ มี ๔ ประ
เภท

๑. ดึงพสุธาหายใจไม่ได้
จนกว่าร่วมจะทางมีอากาศหายใจ

๒. ดำน้ำหายใจไม่ได้

๓. ก้อยู่ในครรภ์ ไม่มีการ
หายใจทางจมูก แต่มีการสูบลมที่
เลือดเลี้ยงร่างกายทางสะดือแน่นอน

๔. พระเข้านิโรธสมาบัติ ๗
วันเลย แต่ในระยะ ๗ วันนี้ระบาย
ลมได้ทางเส้นโลหิตทางขุมขนได้
ทั้งหมด อันนี้มันละเอียดอ่อน

สำหรับโยมหายใจ ไม่ใช่
หยุดหายใจเลย หัวใจไม่สูบโลหิต
ตาย นี่เรื่องสมาบัตินี้ หัวใจยังสูบ
ฉีดโลหิตอยู่ แน่แน่นอนบางคนรู้ไม่จริง
ในหลักนี้ เช่น บอกว่าไม่หายใจ
เฉย ๆ แต่ไม่หายใจทางจมูก มันมี

วิธีการที่พิสูจน์ได้จากสติปัฏฐาน ๔ ได้นั้นชัดเจน จากการขอให้ทำ ได้ให้ถึงขั้นตอนของมัน

นี่กลับย้อนมาถึงคุณนาย ละม้าย สามิกิไม่สามารถจัดระบบ ชีวิตของลูกได้ คุณนายละม้ายเป็นผู้ จัดเจริญสติปัฏฐาน ๔ ลูกคนนี้สั่ง ให้เข้าทำงาน ลูกคนนั้นก็ส่งเรียนไป แล้วก็ได้หลักฐานมาตามจริงของ คุณนายละม้ายทุกประการ โดย ไม่มีความรู้อะไรเลย อ่านหนังสือก็ ไม่ออก เลยสามิกิคล้อยตามภรรยา ภรรยาว่าอย่างไรก็ว่าอย่างนั้น ก็เลยเลิกเกรหมดเลย อันนี้ก็เป็น ทางปัญญาสำหรับทุก ๆ ครอบครัว สามารถจะรู้ทั่วได้ โดยใช้สติ การ เจริญพุทธคุณ การสวดมนต์ ไหว้พระเป็นภาวนาเบื้องต้น สามารถให้เรามีสติเกี่ยวกับ

พุทธานุสติ มีสติในการ เจริญพุทธคุณ

ธัมมานุสติ มีสติในการเจริญ ธรรมคุณ

สังฆานุสติ มีสติในการเจริญ

สังฆคุณ

ที่เราสวดมนต์กันนี้มันไม่ ค่อยเจริญสติเท่าไร ก็ว่าไปตาม ที่จำได้ ก็ไม่ซึ่งถึงใจ ขอเล่าต่อ ไปถึงคุณนายละม้าย แยกมาซื้อ บ้านแกก็รู้แหละแน่ว่าจะซื้ออะไร ก่อนหลัง โดยไม่รู้หนังสือ ไม่ได้ เรียน สติบอกว่าทำอย่างนั้น ๆ สามารถทำตามแนวสติปัฏฐาน ๔ แกก็รู้ตีมาเป็นลำดับ ก็ปลุก เรือนไว้ แล้วก็วิวควายไม่มีแล้ว เลิกแล้วลูกก็เข้างานได้ตามลำดับ ได้เป็นทหารบ้าง ตำรวจบ้าง นี่สติ นี้มีประโยชน์มากเหลือเกิน

กุณยานุสติ

ในกาลต่อมา พอลูกเข้างาน ได้บ้าง เรียนจบหลักสูตรบ้าง ยัง เข้างานไม่ได้ คุณนายละม้ายก็เกิด มามีกรรม เป็นโรคมะเร็งที่ลำไส้ อาเจียนเป็นโลหิต ถ่ายอุจจาระเป็น เลือดตลอดมา หมอบอกตายเดือน นี้แน่ ไม่ต้องผ่าตัด

ฝ่ายคุณนายตั้งใจว่าจะต้อง

ยังกุศลให้ได้อยู่อีก ๓ ปี ให้ลูกเข้า
งานได้ทั้งหมดแกถึงค่อยตาย แต่
ข้อเท็จจริงของนายแพทย์บอกเดือน
เดียวตาย ไม่ผ่าตัดก็อาจจะตายเลย
คุณนายยังอยู่เรื่อยมาเพราะแกสวด
พุทธคุณและตั้งสติในสติปัฏฐาน
๔ ไฉนมันคงเพราะแกเคยรู้มา
แล้วญาณวิถิ โดยสติบอกทุก
ประการ ตอนนั้นเป็นมะเร็งหนัก
ถ่ายอุจจาระเป็นเลือด มะเร็งเมื่อ
ใกล้จะตายก็ต้องปวดรวดร้าวทั่ว
สรรพางค์กายแทบจะทนไม่ไหว

คุณนายละม้ายก็ได้ “เวทนา
นุปัสสนา” กำหนดเวทนาได้แล้ว
ก็บอกว่าลูกเอ๋ยไม่ต้องไปโรงพยา
บาลหรอก แม่ยังไม่ตายแน่
ต้องให้เจ้าเข้างานได้ก่อนตามแผน
การของแม่ ลูกก็เชื่อแม่หมดเพราะ
ทำนายทายทักไว้ถูกต้อง เพราะ
สติติบอกได้เป็นช่องเป็นทาง สามีก
ยอมรับมาปฏิบัติ

พึงรักษาโรค

ในเวลากาลต่อมาเกิดมีอภินิ
หาร มีผึ้งมาเกาะที่บ้านรังใหญ่มาก
อาตมาเคยไปทำบุญบ้านเขาก็เห็น
ผึ้ง จนคุณนายพูดอุทานวาจาออก
มาดัง ๆ ซึ่งลูกก็อยู่พร้อมเป็นนาย
ตำรวจก็มี นายทหารก็มี ก็มา
อยู่พร้อม เป็นอาจารย์ก็มี แม่จะขอ
อธิษฐานจิตลูกเอ๋ย แม่จะแผ่
เมตตาณะลูกนะ ไหน ๆ แม่ ก็ยังไม่
ตายตอนนี้หรอก แต่มันปวดรวด
ร้าวแทบจะทนไม่ไหว แล้วก็สอน
ลูกว่าเวทนานี้มันเป็นเวทนา
ภายนอก แต่มันมีความเจ็บ
ปวดรวดร้าวเข้าไปถึงจิตใจ แต่เรา
ต้องตั้งสติไว้ แม่จะขอโหสิกรรม
หมด อย่าได้มีเวรมีกรรมกับใครเขา
แกก็สอนลูกไปในตัว อย่า
ไปผูกพยาบาทต่อใครเขา
เดี่ยวกรวดน้ำไม่ถึงอุทิศส่วนกุศล
ให้ไป แล้วก็สอนให้ถูกต้องสำหรับ

ลูกหลาน เพราะสติมันบอก แต่ก่อน
นี้ธรรมะแกก็ไม่ค่อยจะรู้อะไร
หนังสือแกก็อ่านไม่ออก เลยอธิษฐาน
ดั่ง ๆ เพราะสติดีแล้ว บอกลูกเอ๋ย
แม่จะทำให้คุณะ เราจะไม่มีการ
กรรมกับสรรพสัตว์ทั้งหลาย เราจะ
ไม่เกลียดใคร ไม่ผูกพยาบาทต่อ
ใครบอกลูกเสร็จแล้วตั้งสติอธิษฐาน
จิตพูดกับผิ้วว่า “จงมาช่วยดูพิษ
มะเร็งให้ข้าหน่อย” พอคุณนาย
พูดจบผิ้วผูนั่นก็พากันบินมาเกาะ
ที่ท้องดูพิษมะเร็งให้แล้วก็วิ่ง
ลงมาตายอยู่บนพื้นเรือนเป็นที่
อัศจรรย์ยิ่ง

เป็นเวลานานร่วมปี อุจ-
จาระและที่อาเจียนเป็นเลือดหาย
ไป นี้อำนาจของสติปฏิฐาน ๔ ทำ
ให้เกิดเมตตา ถ้าใครเจริญสติ
ปฏิฐาน ๔ ได้ขั้น ๑ ไม่ต้องไป
พูดเรื่องยา ขั้น ๑ ได้เมื่อไรคนนั้น

มีเมตตาสูง เมตตาเกิดเอง ทาน
ศีล และภาวนาไม่ต้องไปตักบาตร
ทำบุญเสียก่อน ไม่ใช่ ถ้าใครเข้าใจ
เจริญสติปฏิฐาน ๔ ได้ อันดับ
หนึ่งมาแล้ว ทานเกิดเมตตาสงสาร
สัตว์ สัตว์จะไม่ทำร้าย เกิดขึ้นใน
จิตใจ จะไม่ริษยาใคร จะไม่
ผูกพยาบาทใครต่อใครอีกแล้ว เกิด
เมตตาตามลำดับหนึ่ง

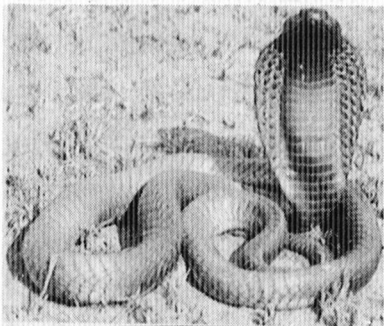
๖ ดูดพิษร้าย

วาระที่ ๒ เป็นเรื่องอัศจรรย์
สำคัญยิ่ง มีงูเห่าหม้อ เกิดเลื้อย
มา ตอนนั้นแม่ละม้ายแกเจ็บหนัก
ปีที่ ๒ ปีที่หนึ่งนี่ผิ้วมาช่วย อำนาจ
เมตตา อาตมาพิสูจน์ได้ไม่ต้องว่า
คาถาเลยขอให้จิตมีเมตตาจริง ๆ
จะแผ่ไปที่ไหน ขอให้ที่นั้นมีเมตตา
สัตว์ร้ายในกลางป่า เหมือนอย่าง
พระอุตุคส์เสือจะกินก็ไม่กิน ข้าง
จะทำลายก็ทำไม่ได้ เพราะอำนาจ
เมตตาของพระพุทธเจ้ามีอยู่ในจิต

ใจ คือสตินี้เอง ถ้าหากว่าใคร
เจริญได้เมตตามาก่อนเป็นอันดับ
หนึ่งคือทาน เสียสละได้ด้วย ความ
จริงใจ ไม่หวังผลตอบแทน มันจะ
เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ ไม่ต้อง
ไปหาเมตตาที่ไหน มันอยู่ที่จิต
ใจของเราก็ต้องทำจิตให้เป็นเมตตา
ด้วย ถ้าจิตเรายังริษยาเขา ว่า
คาถาอย่างไรก็ไม่เกิดประโยชน์ จับ
จุดได้อย่างนี้

ปีหนึ่งผ่านไป ปีสองเข้ามา
แทน ก็อุจจาระเป็นเลือดถ่ายออก
มาปวดอย่างหนักก็อยู่ได้ถุนมีแคร่
งูเห่าตัวเท่าแขนเลื้อยผ่านลานบ้าน
มา ถ้ากัดก็ต้องตายแน่ แม่ละม้าย
เห็นเข้าแล้วกำลังสอนลูกที่
มาพร้อมกันว่าแม่จะตาย ก็ไป
ตามพี่น้องมา อีกคนที่อยู่ในกรุงเทพฯ
ยังเรียนหนังสืออยู่ยังมาไม่ทัน
นอกนั้นมาพร้อม แม่ละม้ายก็ตั้ง
สติบอกลูกเอ๋ยบอกว่าดูสีอุจจาระ
ออกเป็นเลือด อาเจียนออกมาเป็น
เลือด ก็กำหนดเวทณาก็แยกออกมา
เป็นสัดส่วน ปวดก็ไม่มาก

นักพอทนได้ แม่จะให้ภูมาช่วยดู
พิษแม่ ก็แผ่เมตตา จากอำนาจสติ
แผ่เมตตาไปหาภู ภูเป็นสัตว์เดรัจฉา
งานจะรู้เรื่องอะไร ลูกก็ตกใจว่า
มันจะไม่เป็นจริง ภูก็ปรี๋เข้ามารีเข้า

มาเลย ลูกก็กลัวว่าภูจะมากัดแม่
มันก็วิ่งมาพันท้องแล้วเลบลิ้นเลีย
ท้อง เรื่องจริงนะ เลื้อยอยู่สักพัก
หนึ่งงูนั้นก็คลาย เลื้อยปราดออกไป
ลานบ้าน ภูถึงแก่ความตายก็เอา
ฝังไว้ เขาสงสัยว่าภูนี่คงจะเป็นภูผี
ลองฝังดู มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์

ในเวลาต่อมา แม่ละม้ายก็
หาย อีกปีหนึ่งอุจจาระที่เป็น
เลือดหายไป อาตมาก็ไปดูไปเยี่ยม

ถามความเป็นอยู่ของแม่ละม้ายดู
บอกหลวงพ่อดีอะไรจะมาปวด
ในรอบชีวิตที่ฉันเกิดมานี้ไม่มี
เลย มะเร็งนี้มันปวดอย่างนี้ปวดจน
ทนไม่ไหวจนชนหัวลูกเลย งูที่ฝัง
ไว้ เวลาผ่านไป ๓-๔ เดือน
เขาก็ลงชุดดู ไม่มีหนังงูเลย ไม่รู้
หายไปไหนเขาก็สงสัยว่าเป็นงูผี
หรืออะไร อาตมาว่าไม่ใช่ผี
งูจริง ๆ เพราะมันมาดูดเลือดน้ำ
เหลืองอะไรต่ออะไรไปหมด กลับ
กลายเป็นงูตายเดี๋ยวนั้น อันนี้ลูก
เป็นพยานได้และยอมรับและสวด
พุทธคุณกันทุกคนตามที่แม่สั่งทุก
ประการ

รู้วันตาย

ปีที่ ๓ พอลูกเรียนจบหมด
นี้สามารถอยู่ได้ ๓ ปี ที่หมอ
บอกว่าเดือนเดียวตายเมื่อปีก่อน
โน้น พอลูกเข้างานหมดได้
เรียบร้อย เรียกลูกให้บวช บอกว่า

“แม่จะตายแล้วเดือนหน้านี้แล้ว
เดี๋ยวจะไปฝากหลวงพ่อดี-
พวัน ฝากศพไว้ที่นั่น” แกก็เดินทาง
มา บอกแม่คร้ววัดอัมพวันบอกให้
ช่วยในงานศพ คนบ้านเหนือบ้าน
ใต้รู้จักกันบอกให้มาทำบุญที่นี้
มาเผาฉันด้วยนะฉันจะตายแล้ว
ไม่ต้องแจกการ์ด อาตมาว่าดีไม่
เปลืองการ์ด

ก่อนที่จะตาย ก็บอกว่าเอาธ
ไปรับหลวงพ่อดูมาคุย ๒ คำ ก่อน
ที่จะมาวัดอัมพวันนี่แกก็สั่ง
ว่าหลวงพ่อดีให้สัญญาหน่อยได้
ไหม ว่าเป็นคนจุดไฟให้หน่อย
เผาศพฉัน อาตมาก็ตกลงจะจุดให้
แล้วแกก็สั่งลูกสาวคนที่เป็อาจารย์
บอกว่า “เวลาแม่ตายช่วยเอา
เหรียญบาทใส่ปากที่” แกก็ยังถือ
เหมือนคนโบราณยังงี้ต้องใส่ปาก
ให้ได้นะ เพราะแกเชื่อมั่นของแก
เหรียญบาทรัชกาลที่ ๕ เป็นเงิน
คงจะเป็นรางวัลพวกสัปเหร่อที่จะ
เผาศพ บอกรับปากได้ไหม ไกลจะ
ตายในวันนั้นก็เอาธมารับอาตมา

ให้ไปเทศนาสอนครั้งสุดท้ายให้
ด้วย

วันที่จะตายก็ให้ลูกมาบอก
ทางวัดจัดศาลาขอให้มารับอาตมา
ไปหาหน่อย บอกว่ามาได้กรุณา
เมตตาหน่อย ครั้งสุดท้าย พอดี
อาตมาออกจากวัดไปก่อนจะต้อง
ไปนครราชสีมา เขาให้ไปบรรยาย
ที่กองทัพภาคที่ ๒ ถึง ๔ วัน
อาตมาก็ไปเสียก่อน ลูกมารับก็
ไม่พบ ก็กลับไปบอกว่าหลวง
พ่อออก จากวัดไปเสียแล้ว

๓ คืนจะกลับ

ท่านไม่น่าออกไปก่อน เอ็ง
อยากไปช้า เลยตายก่อน ตายใน
วันนั้น เข้าก็เอาศพมาไว้ศาลาที่จัด
เตรียมไว้แล้ว รู้ก่อนตายรู้ว่าวัน
ตายวันไหน ให้ลูกมาสวดพุทธคุณ
ธรรมคุณ สังฆคุณ สอนวิปัสสนา
ไปจนกระทั่งขาดลมตายไป มี
หลายคนเหมือนกัน แล้วจะว่าสติ
ปัญญา ๔ ไร้สาระได้อย่างไร?
มันเป็นทางสายเอกแน่ ๆ อาตมา
กลับมาตั้งศพสวดแล้วที่ศาลา

พอคืนที่ ๒ ลูกสาวคนเป็น
อาจารย์ ดันจะตายต้องเอาไป
โรงพยาบาล พอฟื้นขึ้นมาก็ได้ยิน
เสียงแม่พูดว่า “ทำไมลูกเสีย
สัจจะ” สั่งไว้ไม่ทำตามสั่ง บอก
ให้เอาเหรียญบาทรัชกาลที่ ๕ ใส่
ปาก ทำไมไม่เอาใส่ปาก เลยต้อง
เอาเหรียญมาใส่ปากให้จนได้ ใน
วันเผาศพอาตมาก็สั่งไว้ อาตมา
จะต้องไปบรรยายที่วัดธาตุทอง
หน้าเมรุ จะกลับมาเผาศพตอนบ่าย
๔ โมงไม่ทัน ให้ทำพิธีไปก่อน ๒
ทุ่มจะจุดไฟตามสัญญาของแม่
ละม้าย

สุดท้ายก็คนเต็มวัดไปหมด
นางละม้ายที่ไม่รู้ธรรมะอะไร แต่
มีธรรมะสติปัญญา ๔ เท่านั้น เดิน
จงกรมได้หมด แล้วสอนลูกด้วย
อาตมากลับจากวัดธาตุทองมันก็
มืดมาถึงนี้ ๒ ทุ่ม แยกก็กลับหมด
แล้วเหลือแต่ญาติแล้วก็ลูก ๆ ที่จะ
รอเผาศพ ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ พอ
อาตมามาถึงศพอยู่ที่บนเมรุแล้ว
สุนัขหอนเป็นชั่วโมง อาตมาก็พูด

ดั่ง ๆ ว่า แม่ละม้ายมาแล้ว เตี้ยว
เผาให้ เจียบหมาหายหอนเลย พอ
ขึ้นเมรุก็บอกให้ลูก ๆ เขามาเข้าแถว
กายะกัมมัง วีกัมมัง มโนกัมมัง
ต่อแม่ ขอโหสิกรรมต่อแม่เสีย
เตี้ยวจะเผาแล้ว พอไฟไฟเข้าสู่
หอนอีกแล้ว ผลสุดท้ายเจ้าภาพ
ไม่มีใครอยู่สักคนกลับบ้านหมด
แล้ว ตอนเช้าจะฉลองธาตุทำบุญ
หน่อย ไม่มีใครอยู่ตอนเช้า และ
เวลามาในวัดนี้ใครจะมาขัดข้อง
ผิดทางเตี้ยวแม่ละม้ายบอกเสียง
ดั่งฟังชัด

นี่คือเรื่องจริงที่เกิดขึ้น
จากการปฏิบัติธรรมของแม่ละม้าย

วิปัสสนา แก้กรรม

วันนี้จะเล่าเรื่องพิเศษให้
ฟังสักเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องการปฏิบัติ
วิปัสสนาแล้วสามารถแก้กรรม
ได้

กล่าวถึงนายไกร พัฒนทา-
ยาท ทำงานอยู่ที่สำนักงานไรรยา
สูบ เพชรบูรณ์บ้านเดิมอยู่จังหวัด
แพร่ เป็นลูกของมัคทายกวัด
สำเร็จการศึกษาแค่มัธยม ๖ ก็มาเข้า
งานที่สำนักงานไรรยาสูบที่จังหวัด

เพชรบูรณ์

นายไกรมาเข้าทำงานโดยผู้-
จัดการคนก่อนรับไว้และช่วยเหลือ
อุปการะตั้งแต่เป็นเสมียนจนเลื่อน
ขึ้นมาเป็นหัวหน้าพัสดุ ต่อมาเกิด
มีการก่อสร้างโรงเรียนต่าง ๆ เพิ่ม
ขึ้น ผู้จัดการคนใหม่กับรองผู้จัด
การไม่ถูกกันอย่างแรงเลยที่
เดียว นายไกรก็ทำบัญชีตะพัด
โงงหรือไม่โงงเราไม่รู้ ก็ได้ความ
ว่าผู้สอบบัญชีมาตรวจพบว่าผู้จัด
การทุจริตในหน้าที่การก่อสร้างนี้
เอาสิ่งของวัดถูกก่อสร้างไปใช้ผิด
ประเภท

ทางการก็สั่งพนักงานผู้จัดการทันที ข้างนายไกรก็กลุ้มอกกลุ้มใจเหลือเกิน “เอ เราจะเบิกความอย่างไร ต้องเป็นพยาน เราจะต้องคิดร่างแหด้วยถ้าเบิกไปตามจริงนี้เจ้านายจะติดคุก แต่ท่านก็เป็นเจ้านายเรานี้ แหม! พระอืดพะอมเหลือเกิน เราอุตส่าห์ตั้งใจทำงานตั้งแต่เป็นเสมียนจนเลื่อนขึ้นมาเป็นหัวหน้าพัสดุมิเงินเดือนเงินดาวสูงขึ้น และลูกยังเล็ก ๆ ๓ คน จะออกใหม่อีกคนเป็น ๔ คนทำนองนี้ จะบอกให้การตามจริงก็เป็นการที่จะต้องแจ้ผู้จัดการผู้มีพระคุณและเป็นเจ้านาย ถ้าเราจะให้การโดยเล่ห์กระเท่ห์เพทุบายก็เป็นการโกงรัฐบาล” เป็นคนตรงอย่างนี้ ในที่สุดนายไกรตัดสินใจตาย ก็บอกกับภรรยาลูกเล็ก ๆ ว่า จะเข้ากรุงเทพฯ นะ รลวยยังไม่เจริญก็เตรียมหีบ เตรียมยาอันตรายไปเสร็จขึ้นรถยนต์ไปลงสะพานหิน ซื้อมอเตอร์ไฟไปลงกรุงเทพฯ มันเป็นบุญวาสนาของเขาก็

เกิดให้ร้อนกร้อนใจลงเสียที่สถานีลพบุรี ไม่ไปกรุงเทพฯ แต่บอกกับภรรยาว่าจะไปธุระราชการที่กรุงเทพฯ ติดต่อกำนนิคหน่อยเท่านั้น ด้วยความกลุ้มใจว่าตัวจะต้องโดนติดคุกด้วยเสียออกเสียใจข้าวปลาไม่รับประทานมาลงที่สถานีลพบุรีเสร็จแล้วก็แบกหีบทิ้ง ๆ ไป

ตอนนั้นไฟฟ้าภูมิภาคไม่มีนะ มีไฟฟ้าเทศบาลอยู่ที่สวนสัตว์โน้น ไปทางวัดไผ่โรงไฟฟ้าสำหรับปั่นของเทศบาล สมัยเก่าไฟฟ้ายังไม่เข้า เขาก็มีวิกอยู่ ๒ วิก วิกนารายณ์กับวิกท่าขุนนาง วิกท่าขุนนางเป็นวิกลิเก วิกนารายณ์เป็นวิกหนัง และนายไกรนี้ก็ไปพักโรงแรมทหารบก พักโรงแรมไฟฟ้าก็หรีตตอนหัวค่ำ แล้วก็นั่งเขียนหนังสือว่าจะกินยาตายและก็ขอตายที่โรงแรมนี้ เขียนหนังสือว่าเขาเป็นใคร ชื่ออะไร อยู่ที่ไหนทำไมต้องมากินยาตายที่นี่ด้วยขอให้โรงแรมได้รับทราบในเรื่อง

นี้ของเขาในคำคืนวันนี้ แต่เขาก็ยังมีบุญอยู่พอเอาเข้าหน้าจะคุ้ม ไฟฟ้าซึ่งรีบหรืออยู่เกิดสว่างพรึบขึ้นมาทันที สว่างโล่งเลย ตกใจ! ยາหกลงไปหน่อยหนึ่งแล้วก็วางตั้งสติ เขาเล่าให้ฟังอย่างนี้ ตั้งสติอารมณ์ใหม่ เอ ! เมื่อก็ไฟมันหรี่ มัน จุ่มกว่า จะดี ๑ แล้ว หนังสือคนก็ใช้ไฟน้อยลง ไฟก็สว่างพรึบขึ้น

นายไกรก็มาคิดว่า เอ! เราจะมากินยาตายคิดสั้น ๆ อย่างนี้หรือ? พ่อแม่เราก็คือเป็นมัทนทายกวด อยู่จังหวัดแพร่ เป็นคนใจบุญสุนทาน เราจะทำอะไรดี คินั่นก็ไม่ได้นอนตลอดคืน, แล้วก็คิดตกลงใจว่า อย่าเลย! เราจะไปหาที่สำนักวิปัสสนา จะไปที่ไหนดี ก็ตรึกตรองอยู่จนสว่าง แล้วก็จ่ายค่าโรงแรมก็แบกหีบเก้ง ๆ ไป กินกาแฟแก้วหนึ่งแก้หิว ข้าวปลาไม่เอา ก็แบกหีบไปถึงท่าโพธิ์

ตอนนั้นรถประจำทางไม่มี รถบัสหอรอก มีแต่รถคอกหมู รถมีมานั่ง แล้วก็นั่ง ๆ กันไป สิงห์-

ลพบุรี สิงห์-ลพบุรี ก็ไม่ทราบว่าจะจุดหมายปลายทางจะไปที่ไหน ประการใด นายไกรก็แบกหีบมาพวกทำยรถก็มาช่วยแบกหีบ ปากก็ร้องว่า สิงห์ สิงห์ สิงห์ แบกหีบขึ้นหลังคาไปเลย มัดเลย ขึ้นครับเขาให้ไปสิงห์ ก็ใจลอยอยู่แล้ว สติสติไม่มีก็ขึ้นส่งไปเลย เก็บบาทหนึ่ง ลพบุรี-สิงห์ บาทหนึ่ง นี่สมัยนั้นนะก็ขึ้นไป ขึ้นไปแล้วทำอะไร พวกมาเก็บสตางค์ถามไปไหน ตอบ “ไม่รู้” ไม่รู้ยังงี้แล้วผมจะเก็บตังถูกหรือ ไปทำวุ้นหรือลงไหน สิงห์ก็แล้วกันเก็บบาทหนึ่ง” เสียตังค่าโดยสารรถมาถึงตลาดปากบางทางที่จะเข้ามาวัดเรานี่ ถึงบางนา รถเสียเลย แก้วไม่ติดทำอะไรก็ไม่ติด เสียเลย

นายไกรก็ลงจากรถ มานั่งกอดอกอยู่ที่ร้านกาแฟ มีร้านกาแฟอยู่ร้านเดียว เดียวนี้เจริญแล้วที่บางนาตรงนี้เอง ก็นั่งกอดเข้าร้านกาแฟเขาถามว่า “นี่คุณจะไปไหน” ตอบไม่รู้ เอ! ไม่รู้จะไปไหน

เอาโวลตินมาด้วยหนึ่งเถาะ พอ
ตีมโวลตินแล้วรถก็ยังไม่ติด รถ
ไม่ติดเลย สักประเดี๋ยวก็นึกสังหรณ์
ใจขึ้นมา บอก “นี่กระเป๋าเอากะ-
เป๋ามาหลง เดี่ยวผมขอคุยกับแม่ค้า
ก่อน แม่ค้าก็ถามว่าคุณมาจาก
ไหน ก็ไม่บอก ถามว่า “นี่แม่คุณ
เอ๋ย วัดไหนมีสำนักกรรมฐานบ้าง
อยากให้พาไป”

พอดีร้านกาแฟเขารู้จัก
อาตมา “เฮ้อเดี่ยวจะพาไปเอา ๕
บาท” แล้วผลสุดท้ายก็แบกหีบมา
ให้ พอตกลง ๕ บาท เฉ่งเงินเลย
ต้องให้เงินก่อนไม่เงินไม่พาไป พอ
เฉ่งเงินเสร็จเรียบร้อยรถติดเลย
ไม่ได้เสียอะไรเล่นต่อไปได้ นี่เห็น
ไหมนี่ เลยก็แบกหีบทิ้งมา

อาตมาจำวัดอยู่ในโบสถ์
โบสถ์หลังเก่าไม่ใช่หลังนี้ เป็นป่า
ดงพงทึบเป็นป่าแฝก ป่าหญาคา
แน่นหมด มีกฎกรรมฐานอยู่ ๓
หลัง ที่แม่สะอั้งสร้างไว้ หลังแรก

นายไกรมาแล้วพร้อมกับคน
รับจ้างแบกหีบ ส่งแค่หน้าโบสถ์

บอกกลับละครับ แล้วเขาก็กลับ
อาตมาก็ถามว่า “โยมมา
จากไหนนี่”

ไม่บอก บอก “ผมชื่อนายบุญ
พัฒนา” โกหกเราเลย ชื่อนายบุญ
พัฒนา มาจากไหนก็ไม่รู้

อาตมารู้แล้ว “เดี่ยวไปอาบ
น้ำเสียก่อน จะมานั่งเข้ากรรมฐาน
ใช่ไหม?”

“ใช่” และเขาก็ไปอาบน้ำ
อาบท่าแล้วก็จะมานั่ง

บอก “เดี่ยวฟังโอวาทก่อน”
อาตมาก็ให้อวาท ไปตรงเรื่อง
เขาหมดเลย ร้องห่มร้องให้ อาตมา
ก็จับได้ บอกเสียตรง ๆ นะ มีเรื่อง
อะไรในใจเธอ

ก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจน
อวสาน เล่าให้อาตมาฟัง เรารู้เรื่อง
เขาหมดแล้วก็บอก “เอาอย่างนี้
แล้วกัน อยู่ ๗ วัน รักษาศีล ๘
เดี๋ยวนี” อาตมาก็ให้กรรมฐาน
พอให้กรรมฐานเสร็จแล้ว เดิน
จงกรม เอาเลย ไม่ใช่ ๓๐ นาที
หรรอก ต้อง ๑ ชั่วโมงนะ เดิน ๑

ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง และให้ไปนั่ง
กับอาตมาในโบสถ์เพราะกุฏิมีอยู่
๓ หลัง ยังไม่มีพระมาอยู่ทางนี้
พระยังไม่ค่อยมีมาก ก็ให้ที่นั่งใน
โบสถ์ นั่งเสร็จแล้วก็ให้แม่เมตตา
แม่เมตตาถึงเจ้านาย

นี่เล่าเรื่องหมดแล้ว อาตมา
ก็สอนว่าจะต้องปักหลักสู้ และก็
เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เราเป็นผู้มี
กตัญญูตเวทีต่อผู้มีพระคุณ จะให้
การตามจริง เจ้านายก็จะติดคุก จะ
ให้ความไม่จริงก็เป็นการโกงรัฐบาล
ข้าพเจ้าจะขอบวชเจริญวิปัสสนา
กรรมฐาน แต่ไม่ได้บวชพระอย่างนี้
หนุ่มๆห่มขาวแล้วก็รับศีล ๘
แล้วนั่งเจริญกรรมฐานแม่เมตตา
ออกไปให้กรรมการผู้สอบสวน
และเจ้านายได้ทราบด้วยญาณ
วิธี" ขอให้ท่านมีความสุขความ
เจริญ และขอให้ผู้จัดการของ
ข้าพเจ้ามีความสุข ขอให้รองผู้
จัดการที่หาเรื่องหาราวเป็นความ
จริงนั้น ขอให้มีความสุขความ
เจริญ แม่เมตตา ถ้าหากว่าข้าพเจ้า

เจริญวิปัสสนากรรมฐานได้ครบ
ถ้วนขบวนการแล้ว ขอให้บุญกุศล
จงช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด ทำอย่างนี้
ทุกวันเลย

ครบวันที่ ๖ แล้ว วันที่ ๗
เขาจะขอลากลับ วันที่ ๖ ร้อนถึง
เจ้านายทันที เป็นเรื่องที่แปลกมาก
ที่อุทิศส่วนกุศลนี้นะ ขอให้ญาติ
โยมทำจริง ขออุทิศส่วนกุศล บอก
ข้าพเจ้าหาทางออกไม่ได้แล้ว มี
ทางเดียวคือตาย อับอายขายหน้า
เขาเหลือเกิน ลูกก็ยังเล็ก ๆ แบบาะ
อยู่ก็มีขอให้บุญกุศลนี้ร้อนถึงเจ้า
นายของข้าพเจ้า ณ บัดนี้ จงเห็น
ใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้การตาม
ความจริงก็ไม่ได้ เพราะท่านเป็น
เจ้านายเป็นผู้มีพระคุณ ตัดสินใจ
อะไรไม่ได้แล้ว ในที่สุดเป็นอย่างไร

เจ้านายที่กรุงเทพฯก็โทรเลข
ด่วนเลย บอกว่าให้นายไกรมาพบ
โดยด่วนทีเดียว นี่เห็นไหม บุญ
กุศลจากการเจริญวิปัสสนา บอก
ขอพบโดยด่วนให้ตามมادت่วนภายใน ๗ วัน ถ้าไม่พบภายใน ๗

วันถือว่ามีความผิดคดีอาญา
อย่างร้ายแรง เจ้านายว่าอย่างนี้
เลย ในที่สุดเขาก็ได้มาส่งข่าวทาง
บ้าน ภรรยาเขาก็ไม่รู้จะไปตาม
ที่ไหน ทราบแต่มากรุงเทพฯ มา
ตามที่กรุงเทพฯ ก็ไม่พบ

ก็มีลุงคนหนึ่ง อาตมาก็จำ
ชื่อเขาไม่ได้เป็นลุงข้างภรรยาเขา
โทรตามบ้านญาติแล้วก็ไม่มี ช่วย
ไปตามทีเถอะ แต่ตาลุงก็นักวิปัส-
สนาเสียอีก ก่อนที่จะเดินทางมา
ตามก็เดินจงกรม นั่งวิปัสสนาและ
ขออธิษฐานจิต ให้กุศลดลบันดาล
ให้พบหลานชายให้จงได้

ว่าแล้วมีทันซำก็เดินทางขึ้น
รถไฟมาถึงลพบุรี ก็ลงที่ลพบุรี
อีก เห็นไหมนี่ ทำให้เกิดสังหรณ์
ในใจ ลงลพบุรีเลย แยกหีบทิ้ง ๆ
ไป มีกระเป๋าลูก ๆ ใบหนึ่ง ลงที่
ลพบุรี เสร็จแล้วก็เดินไปทางท่าโพธิ์
เที่ยวถามเขาเรื่อยไป รถคันเดิมนั้น
แหละ สิ่ง สิ่ง สิ่ง ยกกีบตา
ลุงคนนี้ขึ้นรถไปเลย นี่เห็นไหมนี่
สิ่ง สิ่ง สิ่ง ขึ้นรถไปถึงบางนา

รถเสียอีก นี่เรื่องอัศจรรย์เล่าให้โยม
ฟัง รถเสีย

ตาคนนี้ก็ลงมาร้านกาแฟ
ร้านเดิม รถก็ไม่ติด ลงมาร้าน
กาแฟก็ถามเขาเรื่อยมา แยกบอกว่า
สติบอก สติกรรมฐาน เพราะตา
คนนี้แกนั่งกรรมฐานตั้งแต่อยู่วัด
บวชมา ๑๕ พรรษา แล้วก็มานั่ง
ร้านกาแฟ และก็ถามร้านกาแฟว่า
เมื่อ ๗ วันก่อนโน้น มีคนมาแถว
นี้บ้างไหม รูปร่างอย่างงั้น อ้อ
มี มี มี บอกเลย มีหีบรูปร่างอย่าง
นั้น ๆ เขียว อยากจะไปเจอหรือไ

รับจ้าง ๕ บาท จากบางนา
มานี่รถไม่มี และบางนามาปาก
บางนี่สะพานก็ไม่มีด้วยนะ ยังไม่
ได้สร้างสะพาน สร้างสะพานไม่ขึ้น
เมื่อสมัยจอมพลป.พิบูลสงคราม
และสมัยจอมพลถนอม จิงจะเป็น
สะพานคอนกรีตขึ้นมา นี่อาตมา
จำได้ละเอียด

ผลสุดท้ายตาคนนี้ก็มาถึง
พอดกลาง ๕ บาทก็แจ่งเงินก่อนนะ
ไม่ขึ้นไม่มาส่งร้านนั้นก็แน่เหมือน

กัน พอให้ ๕ บาทแล้ว รถติดเลย
ก็คันเดิมนะแหละเห็นไหม พอมา
ถึงนายไกรน้ำตาร่วงเลย โอ้โฮ
นายไกรน้ำตาร่วง. นี่น้ำตาร่วง
ไม่ได้เสียใจ ดีใจมาก ก็มากราบ
และเล่าให้อาตมาทราบ ว่า เจ้า
นายให้มาตามด่วนภายใน ๗
วันนี้ ถ้าไม่ไปพบมีคดี ให้ไปพบให้
ได้ นายไกรก็ได้นั่งเจริญกรรมฐาน
บอกเป็นความจริงแล้วว่าเราได้มา
นั่งเจริญวิปัสสนา ๗ วัน สามารถ
แก้กรรมของเราได้สิ้นสุดอย่าง
แน่นอน มั่นใจเหลือเกิน

แล้วก็กราบเรียนให้อาตมา
ทราบว่า “หลวงพ่อกับ ถ้าผม
กลับไปนั่งงานการได้ดิบได้ดีเข้า
อย่างรูปเดิมแล้วผมจะทอดกฐิน
ทอดผ้าป่า ๗ วัด และก็เลี้ยงเข้า
เลี้ยงเพลพระ ๗ วัน แล้วผมจะ
นิมนต์หลวงพ่อไป” แล้วเขาก็ขอลา
ไปตลาดไปซื้อตะเกียงเจ้าพายุ
เมื่อก่อนไม่มีไฟฟ้าใช้ บอกว่ามา
ได้รับแสงสว่างที่นี่ แล้วก็ถวายไว้
๑ ดวงและเขาก็กลับไปกับตาลู

นั้น ก็ได้ความออกมาว่า เจ้านาย
สอบสวน เห็นอกเห็นใจ เลยให้
นายไกรเข้าทำงานได้ แต่ผู้จัดการ
ให้พักงานและย้าย

นายไกรให้ทำงานได้ตามเดิม
เพียงถูกตัดเงินเดือน ๒ ขั้นเท่านั้น
เอง นี่เห็นไหมแผ่เมตตาไปนี้
เจ้านายทราบหมดเลย ไม่ต้อง
ถามอะไรมาเลย ทำให้เจ้านาย
เข้าใจนายไกรได้ดีมากด้วยการ
เจริญวิปัสสนากรรมฐาน และแผ่
เมตตาหลังจากออกจากกรรมฐาน
แล้ว เป็นความจริง เดิมนั้นนายไกร
ยังมีชีวิตอยู่ด้วย ลูกเล็ก ๆ แบบาะ
ได้ปริญญามาหมดแล้ว

นี้อาตมาเล่าเรื่องเก่าให้ฟัง
ว่าเป็นเรื่องอัศจรรย์ เขาไม่เคยรู้
จักกับอาตมาเลยมาแต่เดิมที หลัง
จากแม่สะอั้งสร้างกุฏิกรรมฐาน
ไว้และเขาก็มาประเดิมใช้ เรื่องก็
จบด้วยเหตุการณ์ดังกล่าวมา

เขาก็นิมนต์อาตมาไปเพชร-
บูรณ์ และได้มีโอกาสไปนมัสการ
เจ้าคณะจังหวัดอยู่ที่วัดชนแดน

ซึ่งจอมพล ป.พิบูลสงคราม นิมนต์
ท่านไปเป็นเจ้าคณะจังหวัด เมื่อ
สมัยสงครามโลกเกิดขึ้นที่จองถนน
จะเอาเพชรบูรณ์เป็นเมืองหลวง
ต่อไป แล้วเจ้าคณะจังหวัดนั้นก็
มรณภาพไปแล้ว อาตมาไปค้างกับ
ท่าน เลียบ้านนั้นเขาเลี้ยงเพล
เลี้ยงเช้า ประชาชนมาคุยกับอาตมา
มากมาย ว่านายไกรรอดตายได้
อย่างไร ผลสุดท้ายเจ้าคณะอำเภอ
เมืองเพชรบูรณ์มานั่งกรรมฐาน
ที่นี้กันเยอะเชียว แล้วกลับไปสอน
ต่อไป จนทุกวันนี้

อาตมาก็ขอเจริญพรไว้แต่
เพียงนี้ว่า การเจริญวิปัสสนา
กรรมฐานนี้ได้ผลอย่างสมค่า
เหมือนคุณวิโก้ ขาวนอร์เวย์ อุทิศ
ส่วนกุศลให้ปู่เขา กับบิดามารดา
เขา ได้รับผลและตอบทางจดหมาย
ได้ ต้องนั่งวิปัสสนาผ่านดาวเทียม
จำไว้ ดาวเทียมคือรวมพลังสติไว้
ถ้าเราใช้สมาธิอย่างเดียวแผ่ไม่
ออก นั่งแต่สมถะมีสมาธิอย่างเดียว
ไม่มีสติสัมปชัญญะ...สมาธิสัม-
ชัญญะรู้ตัวเป็นของวิปัสสนา แล้ว

จึงแผ่ออกได้รับผลตอบทางหนังสือ
ได้ ดังที่กล่าวแล้ว สามารถจะแผ่
ออกไปเป็นตัวหนังสือได้ เอาไว้
รอบหลังค่อยพังกันใหม่

สุดท้ายนี้ก็ขออนุโมทนา
สาธุการกับบรรดาญาติพี่น้องทั้ง
หลายที่มาในรายการของยุวพุทธิก
สมาคมแห่งประเทศไทยในพระ-
บรมราชูปถัมภ์ ท่านทั้งหลายมา
ด้วยความชื่นใจ มาพิสูจน์หลักฐาน
ในการปฏิบัติโดยมีคุณโยมแม่สิริ
กรินชัย เป็นวิปัสสนาจารย์ นอก
เหนือจากนั้นแล้ว ยังมีญาติโยม
คณะครูบาอาจารย์หลายท่าน ได้
ช่วยกันชี้แจงแสดงหลักธรรม ให้
ญาติโยมได้ซาบซึ้งในรสพระธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้าทุกประการ
ขออนุโมทนาสาธุการให้ทุกท่าน
จงประสบแต่ความสุขความเจริญ
ยิ่ง ๆ สืบไป และขอจงเจริญด้วย
อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ
ธนสารสมบัติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่ง
ประการใด จงสมความปรารถนา
ด้วยกันทุก ๆ ท่าน เทอญ.

อานิสงส์-สร้างส่วน

ผู้ที่เคยไปวัดอัมพวันมาแล้ว จะต้องรู้สึกตรงกันว่าได้รับความประทับใจอันเกิดจากความสะอาดสบายเรื่องห้องน้ำห้องส้วมเป็นพิเศษ เพราะความเมตตาของหลวงพ่อบุญมาภิบาลญาณวิสุทธิ มีผู้สำรวจแล้วพบว่าวัดอัมพวันในปัจจุบันมีห้องส้วมถึง ๒๐๐ ห้อง

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ที่ประเทศศรีลังกา อาตมาได้ร่วมไปกับคณะผู้แทนจากประเทศไทย องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก จัดการประชุมที่นั่น มีผู้แทนชาวพุทธมาประชุมจากทั่วโลกมากมาย

เขาพาไปชมอุทยานของประเทศศรีลังกาให้ชมฟรี มีช้างเล่นกล มีช้างกินอาหาร กินโต๊ะ เหมือนคน ร้องรำทำเพลงได้ และก็มีลิงค่า่งบ้างชะนี วิหค นกร้อง กีกก้อง วนาไพร ในสวนอุทยานของประเทศ

เทศศรีลังกา

อาตมามาก่อนนี้ก็ตั้งมูลนิธิให้
คณะสงฆ์ทั้งสองนิกาย ทั้งธรรมยุต
และมหานิกายช่วยในการศึกษา
มีท่านเจ้าอาวาสวาสปัจจุบัน วัด
หัวลำโพงองค์หนึ่ง และวัดอัมพวัน
ในกรุงเทพฯ องค์หนึ่งอยู่ที่ประเทศ
ศรีลังกา ก็ตั้งมูลนิธิเอาดอกเบี้ย
ช่วยเหลือพระสงฆ์ทั้งสองนิกาย
ในการศึกษาปริญญาโทเอก ที่
มหาวิทยาลัยเมืองแคนดี แล้วแต่
จะไปต่ออินเดีย ต่อศรีลังกาตาม
อัธยาศัย

การไปชมอุทยานในนามของ
รัฐบาลศรีลังการั้งนี้ เอกอัครราช
ทูตพาไป ไม่ต้องเสียอะไร อาตมา
ก็ไป กับพระ ๔-๕ องค์ พระที่
เป็นนักศึกษาอยู่ประเทศศรีลังกา
และคณะของเราก็เดินเข้าไปถึง
อุทยานแล้ว

ตอนเช้าอาจารย์ศรัทธาติส-
สมหาเถระผู้มีฝีปากในการเทศน์
เยี่ยม เหมือนท่านปัญญาันทะ
แห่งประเทศไทย จบพระไตรปิฎก

จบหลักสูตรในการปาฐกถาธรรม
เทศนาพาที่ในประเทศศรีลังกา
เก่งมาก ตอนเช้าท่านก็เลี้ยงอาหาร
เราเสียอัมแปร์ ไม่มีข้าว มีแต่โรตี
เนย เราไม่เคยฉันก็ฉันเสียเรียบ
เลยท้องเสีย

ท้องเสียนะ มันจะคลอดแล้ว
ปวดอุจจาระ นี่เล่าตรงไปตรงมา
ก็บอกกับพระที่ไปด้วยกัน บอก
“หาส่วนผสมให้ที่เถอะ”

“ไม่ได้หลวงพ่อ ผมจะต้อง
รีบพาโยมไป เดี่ยวเขาจะเลิก”

ตายจริงแล้วเราจะไปเข้าที่
ไหนล่ะ เหลียวซ้ายแลขวาไม่มี
ส้วมเลย แหมประเทศศรีลังกา
ไม่สร้างส้วมที่สวนอุทยาน และ
เราก็อูตภาษาไม่เก่ง จะไปถาม
ใครเขาล่ะ พระหนึ่เลย ๔ องค์
หนีไปเลย “บอกไปละ เดี่ยวพา
โยมไป”

เราจะไปหาที่ไหน โอ้ยจะ
คลอดแล้วซิ หมอผดุงครรภ์ก็ไม่มี
เอาอย่างไงดี พวกหนีไปเลย แล้ว
เราเคยไปเหรอ แวบเดียวไม่รู้ไป

ไหนแล้ว เราก็เดินไปเดินมาหา
ส้วมไม่เจอทำอย่างไร

เมื่อก่อนเป็นเด็กอยู่เรือข้าว
อาแปะเขาบอก ไม่เป็นไรอาต๊อย
กะบังไม่มีก็ไม่เป็นไร กระบุงมี
สวมหัวเลย แล้วถ่ายข้างเรือได้เลย
หากกระบุงโกยก็ไม่มี จะได้สวมหัว
หน่อย ไอ้พรรคนี้มันอายหน้า กัน
ไม่อายแน่ อันนี้เรื่องจริงนะ

เดินไป ถ้าไม่มีจริง ๆ ก็ที่
โคนต้นไม้ที่ โคนต้นไม้ก็ไม่ได้ ทาง
เดินของเขา คนเป็นฝูงเลย คนไป
เที่ยวสวนอุทยาน ญุ่น ฝรั่ง เยอะ
แยะ แล้วเราเป็นภิกษุไทย ทำอย่าง
นั้นเสียชื่อประเทศไทยแย่ โนนาม
ประเทศไทย เอาying แล้วก็ ๔
โมงกว่า จะใกล้เพลแล้ว เลยหมด
โอกาส ยังมีปัญญาอยู่ อาตมาก็
เอาเลย โยมฟังนะ จะเชื่อหรือไม่
เชื่อ เลยกี่ร้อยเวทย์พระคาถา

มีคาถาไหม คาถาหาส้วม
มีไหม ไม่มี จำนะ เดี่ยวจะบอก
คาถาให้ อาตมาก็ร้อยเวทย์พระ
คาถา

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต
สมฺมา สมฺพุทฺทสฺส สกฺเคกามจฺจุ
เป...

ร้อนถึงสักกรินทร์เทวราช
ขอให้พระอินทร์ส่งทิพยเนตรทิพย
กรรม ดูข้าพเจ้า ณ บัดนี้ นั้นแน่
อภินิหารสำคัญไหม

“ข้าพเจ้าสร้างส้วมสร้างห้อง
น้ำไว้มาก เท่าที่เป็นเจ้าภาพ มานี้
สองพันกว่าส้วมแล้วนะ วัดอื่นด้วย
นะ ไปเป็นประธานที่ไหน ต้องสร้าง
วัดละยี่สิบส้วม-อย่างน้อย อานิสงส์
สร้างส้วมของข้าพเจ้ามีแล้ว หาก
ว่าข้าพเจ้าจะคลอดบุตรครั้งนี้ ขอ
ให้ร้อนถึงสักกรินทร์เทวราช จง
ส่งมาตุลีเทพบุตร ให้เทพเทวา
อารักษ์ทั้งหลาย หย่อนส้วมมาให้
ข้าพเจ้า ณ บัดนี้ ถ้าไม่หย่อนมา
ข้าพเจ้าคลอดเปื้อนผ้าเมื่อใด ข้าพ-
เจ้ากลับไปวัดอัมพวันจะทุบส้วม
ทิ้งให้หมด ไม่เอา ไม่ได้อานิสงส์
เลยนี้ ทุบทิ้งหมดแน่นอน ถ้าหาก
ว่าไม่หย่อนมาจริง ๆ นะ โยมมาวัด
อัมพวันจะไม่เห็นส้วมเลย จะทุบ

ทั้งนะ

แล้วโยมตอบปัญหาซี เทวดา
หย่อนส้วมมาจริงไหม ถ้าไม่หย่อน
มา จะคลอดบุตรยังงิ วิธีหย่อน
ของเทวดาหย่อนอย่างไร ฟังต่อไป

ปวดจะตายแล้วอย่าเพิ่งออก
ไอ้เนยมันทำพิษ โรติมันทำพิษ
อาจารย์ศรัทธาติสสะมหาเถระ
ฝากความรักไว้กับเรา แล้วองค์
อื่นเขาเคยฉัน เขาเคยอยู่ศรีลังกา
เขาทานทุกวัน เราไม่เคย ตอนเช้า
ฉันข้าวต้ม วันนั้นไปฉันโรติ อา-
จารย์ศรัทธาติสสะมหาเถระบอก
จะเลี้ยงเต็มที่เลย เนยมั่ง นมมั่ง
เลยก็ท้องเสีย อันนี้เรื่องจริง

อาตมาก็ขออธิษฐานจิตว่าหมด
ปัญญาแล้ว เดินไปเดินมา อย่าลืม
นะจ๊ะ พรอคนี่หน้าแดงเขียวนะ
เหงื่ออาภแตกเลย จะตาย หัวข้าว
ยังทนได้ ไอ้พรอคนี่ทนได้ไหม
กินข้าวกลางถนนยังได้ ไอ้พรอคนี่
กลางถนนได้ไหม ไม่ได้แน่ อาตมา
ก็ขออธิษฐาน

ร่อนถึงเทวดาสักกรินทร์เทว-

ราชสงกิพยนตรดูเหตุการณ์ก็แจ้ง
ใจว่าพระครูภาวนาจะคลอดบุตร
แล้ว ว่าแล้วมีทันช้า สงมาตุลีเทพ
บุตร รีบเอาส้วมหย่อนไปเดี๋ยวนี้
ได้ยินก้องมาที่หูเรา สบายมาก
ส้วมติดแอร์เสียด้วยนะ มีปูพรม
เสียด้วย นี่อาตมาก็ตั้งใจจะติด
แอร์ เดี่ยวปีหน้าโยมมาใหม่ เห็น
จะมีวัดเดียวในประเทศไทยที่ทำ
อย่างนั้นนะ

ในที่สุดวิธีหย่อนส้วมของ
สักกรินทร์เทวราช ไม่ใช่หย่อนมา
อย่างนี้ ถ้าหย่อนมาอย่างนี้ ประ-
เทศศรีลังกาต้องแตกตื่น เดี่ยวไม่
มีใครดูข้างนะ แพ้เรา

กล่าวถึงบ้านเศรษฐีบ้านหนึ่ง
อยู่ที่หน้าอุทยาน สองสามีภรรยา
คู่นี้ เป็นเศรษฐีมีตึก ๓ ชั้น แล้ว
บ้านเขาเป็นชาวพุทธ เราสังเกตได้
ว่า มีธงไขว้ ธงอันหนึ่งคือ จัฟ-
พรณรังสี ธงอันหนึ่งตราสิงห์
ถ้าบ้านนี้มีธงตราสิงห์อันเดียว
ไม่ใช่ชาวพุทธ ไม่คริสต์ก็อิสลาม
ไม่มีอย่างอื่นอยู่ คริสต์หรือซิกข์

ถ้าบ้านไหนมีธงฉัพพรณรังสี
จะบ่งบอกให้ทราบที่บ้านนั้นเป็น
ชาวพุทธ

สองสามีภรรยาเกิดสังหรณ์
ในใจ เหลียวหน้าไปที่อุทยาน
อยากจะดูอุทยาน ก็มองไปพอดี
เอ๊ะ พระองค์นั้นเดินไปเดินมาทำไม
นี่มันสังหรณ์อย่างนี้ ไม่ใช่ทั้งสัวม
ลงมาอย่างนี้ ก็แตกตื่นกันตาย

อาตมาอธิษฐานอย่างนี้ ขอ
ให้ร้อนถึงเทวดา อาตมาได้สร้าง
สัวมขออาณิสสังส์ให้แก่อาตมาเถิด
จะคลอดแล้วนี้จะทำอย่างไร

เลยทำให้เศรษฐีมองมาที่
อุทยาน มันมีถนนผ่านกันไว้เท่า
นั้น นอกจากนั้นบ้านเขาก็ไม่ไกลนัก
เขาเห็นไม่ถนัด เขาก็เรียกภรรยา
เขาเอากลองมาซิ กล้องยาวๆ สอง
เขาก็พูดกับภรรยาเขาว่า

“เอ๊ะ พระองค์นี้เคยเห็น นั่ง
ใกล้ๆ กับเราที่ประชุมพุทธศาสนิก
สัมพันธ์ฯ ไข่มุ่ ท่านเดินไปเดิน
มาทำไม” สองไปสองมา

“เอ๊ะ เหนือออกหน้าแดงนะ

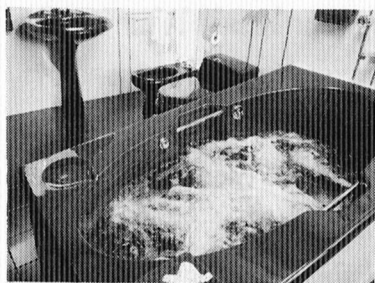
หน้าแดง เดินไปเดินมาทำไมแล้ว
ไม่อยู่ที่”

เขาก็ชวนกันสองสามีภรรยา
ข้ามถนนด่วนไปเลย ตรงไปหา
อาตมา อาตมาก็ทอดดอกสะพาย
ย่ำมเสียด้วย เขาก็เดินตรงมาส่ง
ภาษาทันที ส่งภาษาสิงหล เขาก็นึก
ว่าเราจะรู้หรือไม่รู้จักข้างเถอะ และ
เขาให้ตามเขาไป สบายมากเลย

เดินตามดิ่งไปเลย นี่ภาษา
เดา ภาษาใบ้ เตรียมเรียนเข้าใจ
บ้าง ตามดิ่งเข้าไปเลย พอไปถึง
บนเรือนเขาก็ส่งภาษาเลย บอก
ให้เข้าห้องน้ำ เข้าท่าใหม่ นี่ รู้ในที่
เทวดาสังหรณ์สิงสถิตอยู่ในจิตใจ
เขาครบ ด้วยอำนาจบุญ กุศล แล้ว
ส่งภาษาให้เข้าห้องน้ำ พออาตมา
เปิดไฟปั๊บ เขาส่งภาษาตามไปเลย
ให้สรงน้ำด้วย

อาตมาปิดกลอนปั๊บ โอโฮ
ตายแล้ว ผ้าอาบก็มี ผ้าเช็ดตัวมี
สบู่ 1 ก้อน แปรงสีฟันพร้อม แหม!
ทัศนาวมอยู่พัก เหลียวมาอีกที
มีหนังสือพิมพ์เสียอีก มีอ่างอาบน้ำ

แล้วอาตมาก็จับหนังสือดู แหม่น่า
อ่านจังเลย ก็วาง อ่านไม่ออก
ภาษาศรีลังกา มีแก่อันึงอีกนะ
เอ๋ ห้องใหญ่ ติดแอร์ด้วย ปูพรม
เลยอาตมาก็ตั้งสติไว้ได้เรียบ
ร้อย ก็คลอດลูกได้อย่างสบาย
ส้วมโถเสียด้วยนะนั่งสบายเลย
นึกถึงพระ ๔-๕ องค์ ป่านนี้ จะ
ไปอดเพลที่ไหนก็ไม่รู้ พอเห็นสบาย
เข้า นึกถึงพวกแล้ว แต่พวกไม่นึก
ถึงเราเลย จำไว้เขียนนะ เวลาทุกข์
ไม่เคยทุกข์ด้วย หนีเราเสียได้ และ
ทิ้งเราไป พวกนี้ไม่มีบุญ

พอถ่ายเสร็จเรียบร้อย ขอ
ประทานโทษนะ สรงน้ำ มีผ้าอาบ
เสร็จมีอ่างน้ำเสร็จ น้ำร้อน น้ำเย็น
มีพร้อม อานิสงส์กุศลที่เราทำไว้
ดลบันดาลอย่างนี้ พอสรงน้ำเสร็จ

เรียบร้อย อาตมาก็ห่มผ้า เป็น
ปริณทล ออกมามีเตียงแล้ว ปู
พรม หมอนขวาน นั้นแน่ นี่ผลบุญ
ไปไหนไม่อดอยาก ปากก็ไม่แห้ง
ฝนก็ไม่แล้งน้ำใจที่เราทำมา

ออกมานั่งปั๊ เขาก็ส่งนาฬิกา
ข้อมือให้ดูเหลือ 5 นาที บอก “ขอ
อาราธนาพระคุณเจ้า รับภัตตาหาร
เพลที่บ้านข้าพเจ้า ณ บัดนี้” พวก
นั้นอดเพลเลย สมน้ำหน้า อยาโกไม่
คบคนด้อย่างเรา เดินตามคนดีก็ไม
อดเพล

ที่นี้อาตมาก็นั่ง ไม่รู้
ภาษากันหрок ใช้ภาษาเดา แต่รู้
บ้างภาษาอังกฤษรู้บ้าง แต่ไม่มาก
พอพูดกันรู้เรื่อง กิน-อยู่-ถ่าย พอรู้
แต่ลึกซึ้งไม่รู้หрок ถ้าเขาส่งภาษา
มากไป เราก็อทำสมาธิชะ และเดี่ยว
เขาพูดใหม่ก็รู้ต่อไป แหม ต้อง
วิจัย ประเมินผล และเขาก็อคุยอย่าง
ดี

และเขาถามมาคำ ทำให้ตื่น
ตันในอุรา “ท่านเดินไป เดินมา
ทำไม ทำไมหน้าแดง”

ก็เพราะเหตุนี้ ชี้ไปที่ห้องน้ำ
เขารู้เลย

“อ้อ ปวดถ่ายเธอ”

เราชี้ไปที่ห้อง ภาษาใบเรา
เรียนมาแล้ว

เขาก็บอกว่า “เอาละท่านที่
เคารพ นิมนต์พักผ่อนให้สบาย
บ้านผมไม่มีใคร” เลย์รู้จักกันมา
จนบัดนี้ ขอบพอกันมาก

“เย็น ๆ ๔ โมงครึ่ง รถมา
ผมจะขับรถไปส่งท่านที่พักที่วัด
อาจารย์ศรัทธาตีสละมหาเถระ
ครับ”

เขารู้เพราะเขาประชุมกับ
อาตมาด้วย ไปนั่งใกล้ ๆ กัน เขา
จำอาตมาได้ อาตมาจำเขาไม่ได้

พอคุยกับเขาเสร็จก็เอนหลัง
ไปนิดหนึ่ง พอถึงสี่โมงครึ่งเขาขับ
รถไปส่ง ตอนหลังเหลืออีกสองวัน
จะกลับ เขาบริการไปโน่นไปนี่ให้รู้
จักกันมาจนทุกวันนี้ นี่อำนาจบุญ
กุศลเป็นไปได้อดที่กล่าวแล้ว

เพราะฉะนั้นไม่ใช่อาตมาจะ
อธิษฐานแล้ว ล้วนจะหล่นมาแบบ

นั้น แต่ขอให้ได้ความสะดวกใน
การบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้สร้างไว้
ขอให้ร้อนถึงสักกรินทร์เทวราช
ถ้าบุญกุศลมีจริงแล้ว ขอให้ข้าพเจ้า
ได้รับความสะดวกสบายด้วยเถิด
อย่างนี้ก็ทำให้เกิดความสะดวก
ทำให้เกิดสังฆรังใจ เทพสังฆรัง
เศรษฐิ ทำให้หันหน้ามาดูเรา และ
สนใจกับเราต่อไป นี่เรียกว่าเทพ-
สังฆรัง เรื่องบุญกุศลมีความจริง
แน่นอน

ขออำนาจบุญกุศลดลบันดาล
บรรดาญาติพี่น้อง ผู้ปฏิบัติธรรม
ทุกท่าน โปรดใส่ใจในการปฏิบัติ
พระกรรมฐาน เป็นบุญเขตอันสำ-
คัญด้วย-ทาน-ศีลและภาวนา ทาน
สู้ศีล ไม่ได้ เพราะเราบริจาทาน
เหมือนไปเรืออ้อ เรือพาย แต่หาก
ว่ามีศีลด้วย เหมือนลั่นค้ำ เราไป
รถไถขึ้นหน้อย ถ้าเรามีภาวนา
แล้ว เหมือนลั่นค้ำที่เราบรรทุก
เครื่องบิน ด่วนจี๋ ทันทั่วถึงพระ
นิพพานโดยพลัน

ကမ္ဘာလောက

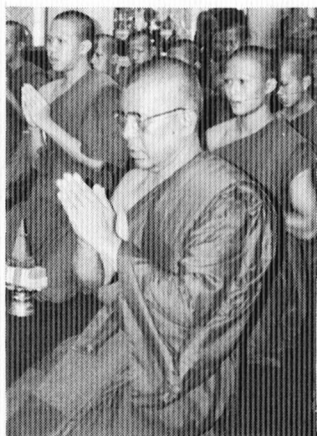
บุคลาการฝ่ายวิปัสสนา ธุระของหลวงพ่อ

หลวงพ่อพระครูภาวนา
วิสุทธิ เป็นพระนักปฏิบัติ ท่าน
เมตตาสั่งสอนอบรม พุทธศาสนิก
ชนและผู้สนใจ ตั้งแต่ครั้งท่านยัง
เป็นพระลูกวัดอยู่ที่วัดพรหมบุรี เมื่อ
ได้มาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสอยู่
ณ.วัดอัมพวันนี้ ท่านได้ตั้งปณิธาน
แน่วแน่ว่าจะสร้างคน มีวิธีการที่
สำคัญคือ การให้การศึกษอบรม
และสอนวิปัสสนากรรมฐาน ผล
งานของท่านเป็นที่ประจักษ์แก่คน
ทั้งปวง ไม่เฉพาะประชาชนคนไทย
เท่านั้น แม้แต่ชาวต่างประเทศ
ก็ยอมรับให้ความเคารพนับถือ
หลวงพ่อเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะ
ผลการสอนของท่าน ทำให้ผู้เข้ารับ
การฝึกอบรม เกิดการเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมไปในทางที่พึง
ประสงค์ เป็นลูก เป็นพ่อแม่ เป็น
สามีภรรยาที่ดี เป็นผู้ร่วมงานที่
ดี และเป็นพลเมืองดีของชาติ ผู้
ปฏิบัติตามคำสั่งสอนอบรมของ
ท่านอย่างจริงจังต่างพูดเป็นเสียง

เดียวกันว่า เขาได้พบความสุขที่แท้จริงสามารถสร้างความเจริญให้แก่ชีวิตครอบครัวและหน้าที่การงาน

ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้คนหลังไหลไปสู่วัดอัมพวันทั้งรายบุคคลและหมู่คณะเป็นจำนวนมาก นอกจากหลวงพ่อก็จะเร่งปรับปรุงงานด้านถาวรวัตถุ เพื่อให้เป็นสัปปายะที่ดีแก่ผู้มารับการฝึกปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐานแล้ว หลวงพ่อยังมีบารมีพร้องพร้อมด้วยบุคลากรระดับวิปัสสนาจารย์ ๔ ท่าน ซึ่งสามารถสอนวิปัสสนากรรมฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงขอแนะนำวิปัสสนาจารย์ของวัดอัมพวัน ซึ่งมีดังต่อไปนี้

- ๑ พระครูสังฆรักษ์ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสฝ่ายวิปัสสนาธุระ
- ๒ อุบาสิกาสุ่ม ทองยิ่ง
- ๓ อุบาสิกาอุพิน บำเรอจิต
- ๕ อุบาสิกา พันโทวิง รอดมณ

พระครู สังฆรักษ์

(ชูชัย อริโย)

“มาอยู่วัดตั้งหลายวันแล้ว เพิ่งหา พอง ยุบ ได้วันนี้เอง ชักสนุกแล้วละ” เสียงเด็ก ๆ ที่มาในคณะของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ คอยกัน

“เธอยังไงล่ะ?”

“เราไปพบหลวงพ่อดังค์หนึ่ง

ท่านช่วยเรา ท่านว่า “เฮ้า ลองนั่ง
ซี” พอเรานั่งสักครู่ เอ ท้องมัน
พอง ยุบ รู้สึกได้ชัดเจนเลยละ”

ในระหว่างพักและกำหนด
อิริยาบถ หลวงพ่อองค์นี้มีโอกาส
ช่วยลูกโยคีคุณแม่สิริ กรินชัย ซึ่ง
มากันครั้งละ ๓๐๐-๔๐๐ คน
เด็ก ๆ และผู้ใหญ่บางคน ที่ยังมี
ปัญหาการปฏิบัติ ได้รับการช่วย
เหลือจากหลวงพ่อบุญมาอยู่ ด้วย
ความเมตตา ทำให้สามารถปฏิบัติ
ได้ผลก้าวหน้าขึ้น

หลวงพ่อบุญมาอยู่
วัดอัมพวันได้ไม่นานนักท่านเป็น

พระที่สนใจการปฏิบัติธรรม มี
เมตตา และมนุษยสัมพันธ์ดี

ท่านคือ พระครูสังฆรักษ์
ชื่อเดิมชูชัย นามสกุลอริยพฤกษ์
เกิด ๒๔ พฤศจิกายน ๒๔๗๔
ณ ตำบลลำพะเนียง อำเภอบ้าน
แพรก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ปัจจุบันอายุ ๕๗ พรรษา ๒๘

อุปสมบท เมื่อ ๑๔ พฤษภาคม
๒๕๐๓ ณ วัดอภัยทายาราม (วัด
มะกอก) กรุงเทพมหานคร โดย
มีพระพุทธรังษีอาจารย์ วัด
เบญจมบพิตร เป็นพระอุปัชฌาย์

คุณวุฒิและประสบการณ์

นักธรรมเอกและจุฬอภิรกรรม
มิกะเอก

ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
เริ่มที่วัดบุบผาราม ธนบุรี

- เคยเป็นศิษย์เขียนไต่สุ อา-
จารย์ทางพลังจิตที่มีชื่อเสียงโด่งดัง
แห่งจังหวัดชลบุรี ทางภาคตะวันออก

- เป็นศิษย์วิปัสสนาของ
พระครูภาวนาวิสุทธิ

- เข้ารับการฝึกปฏิบัติวิปัส-
สนากรรมฐาน และรับการแต่งตั้ง
ให้เป็นพระวิปัสสนาจารย์จาก
พระธรรมธีรราชมหามุนี สำนัก
วิปัสสนากรรมฐานใหญ่วัดมหาธาตุ
ยุวราชรังสฤษฎิ์ กรุงเทพมหานคร

- รับการอบรมหลักสูตร
ศาสนากับความมั่นคงของชาติที่วัด
อัมพวัน สิงห์บุรี

งานเผยแพร่ เป็นวิทยากรตอบ
ปัญหาสนทนาศาสนธรรมที่วัดอภัย
ทายาราม ๒๕๐๔

- เป็นครูสอนปริยัติธรรม

- หลักสูตรจุฬอภิรกรรม
มิกะตรี วัดระฆังโฆสิตาราม
๒๕๐๕

- หลักสูตรนักธรรมตรี วัด
อภัยทายาราม ๒๕๐๘

- หลักสูตรนักธรรมตรี
วัดหลวงพ่อบึง ๒๕๐๕

- หลักสูตรนักธรรมตรีวัด
อัมพวัน ๒๕๓๐

- เป็นครูสอนจริยธรรมนัก
เรียนมัธยมศึกษา ร.ร.บ้านแพรก
ประชาสรรค์ จ.พระนครศรีอยุธยา
๒๕๒๘

- เป็นผู้สอนวิปัสสนากรรม
ฐานวัดอัมพวัน ๒๕๓๐

- เป็นรองประธานและเลข
านุการฝ่ายสงฆ์ของชมรมชาวพุทธ
และเป็นวิทยากรร่วมกับเจ้าคณะ
อำเภอบ้านแพรกคณะสงฆ์ ครูอา-
จารย์ ข้าราชการ พ่อค้าประชาชน
เผยแพร่พระพุทธศาสนาทั้งภาค
ปริยัติ และภาคปฏิบัติ

- เป็นวิทยากรอบรมนักเรียน
ประถมศึกษาโรงเรียนในอำเภอบ้านแพรก

บ้านแพรง โดยสอนให้นั่งเจริญ
กรรมฐานด้วย

งานสาธารณูปการ

- เป็นกรรมการมูลนิธิ
กรรมการก่อสร้าง กรรมการการ
ศึกษา ของวัดอภัยทายาราม
๒๕๐๕

- เป็นกรรมการสังฆมณฑล
เคราะห์ของสภามืออยุธยา โดยมี
สมเด็จพระพุฒาจารย์ วัดสาม
พระยาเป็นประธานสภามืออยุธยา

- ช่วยเจ้าอาวาสวัดกลาง
ขุข จ.พระนครศรีอยุธยาสร้างศาลา
การเปรียญ และโรงเรียนประถม
ศึกษา

- ช่วยโรงเรียนวัดหลวงพ่
อเขียว จ.พระนครศรีอยุธยาจัด
ตั้งกองทุนการศึกษา จัดหาอุปกรณ์
การศึกษาและหาทุนทำนันทน
เลื่อง

- ร่วมมือกับคณะครูร.ร.
บ้านแพรงประชาสรรค์ จ.พระนคร
ศรีอยุธยา จัดหาอุปกรณ์สอนจริย
ศึกษาและให้ทุนนักเรียน ๒ ทุน

พระปลัดชูชัย เดิมอยู่วัด
หลวงพ่อเขียว อำเภอบ้านแพรง
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อมา
ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกับ
หลวงพ่อบุญครองภานุวิสุทธิ ที่วัด
อัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี แล้วเกิด
ศรัทธาปสาทะที่แน่วแน่นในการ
เจริญวิปัสสนากรรมฐาน จึงได้มี
หนังสือลาออกจากตำแหน่งพระ
ปลัดและรองเจ้าอาวาสวัดหลวง
พ่อเขียว ดังสำเนาหนังสือต่อไปนี้

วัดอัมพวัน อำเภอบรมบุรี
จังหวัดสิงห์บุรี

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๕

เรื่อง ขอลาออกจากตำแหน่งพระ
ปลัด และรองเจ้าอาวาสวัดหลวง
พ่อเขียว

กราบเรียน พระเดชพระคุณพระครู
ไพโรจน์คนารักษ์ เจ้าคณะอำเภ
อบ้านแพรง

ตามที่พระเดชพระคุณ ได้กรุณา
แต่งตั้งกระผม ไว้ในตำแหน่ง พระปลัด
ฐานานุกรมของพระเดชพระคุณ และ
รองเจ้าอาวาสวัดหลวงพ่อเขียว ตามคำ
สั่งตราตั้งที่ ๒/๒๕๒๖ นั้น

บัดนี้กระผม ได้ย้ายสำนัก
จากวัดหลวงพ่อบุญ อำเภอบ้านแพรก
จังหวัดพระนครศรีอยุธยามาอยู่ที่วัดอัมพวัน
อำเภอบรหันบุรี จังหวัดสิงห์บุรี
เพื่อเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐาน ซึ่งเป็นได้
ด้วยความเต็มใจ เพื่อให้การเจริญวิปัสนา
กรรมกัมมัฏฐาน ซึ่งเป็นวิปัสสนาธุระของพระ
พุทธศาสนาอันหนึ่ง ให้เป็นไปด้วย
ความเรียบร้อยและราบรื่น และเพื่อเปิด
โอกาสให้ผู้ที่จะเข้ามาช่วยกิจของพระ
พุทธศาสนาเกิดปลันจิตเต็มใจรับภาร
ธุระกิจของพระศาสนาต่อจากกระผม
กระผมจึงขอลาออกจากตำแหน่งพระ
ปลัด ซึ่งเป็นฐานานุกรมของพระ
เดชพระคุณและรองเจ้าอาวาสวัดหลวง
พ่อบุญ อำเภอบ้านแพรก จังหวัดพระ
นครศรีอยุธยา ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป
ขอกราบเรียนมาด้วยความเคารพ

พระปลัดชูชัย อริโย

(พระปลัดชูชัย อริโย)

พระปลัดชูชัย อริโย อยู่ใน
สายตาของพระครูภาวนาวิสสุต
ซึ่งเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความสามารถ
และจริยาวัตรเหมาะสมจึงได้ส่ง
ไปรับการศึกษาและอบรมเป็นพระ

วิปัสสนาจารย์จากสำนักวิปัสสนา
กรรมฐานใหญ่ วัดมหาธาตุยุวราช
รังสฤษฎ์ กรุงเทพมหานครและ
พระเดชพระคุณพระธรรมธีรราช
มหารมณี ได้แต่งตั้งให้ดำรงสมณ
ศักดิ์พระครูฐานานุกรมที่ “พระ
ครูสังฆรักษ์” เมื่อวันที่ ๕ เมษายน
พ.ศ. ๒๕๓๑

ปัจจุบันพระครูสังฆรักษ์
เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสฝ่ายวิปัสสนา
ธุระของวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี
ท่านได้ทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ
และกำลังสติปัญญา ช่วยงานของ
หลวงพ่อบุญพระครูภาวนาวิสสุตอย่าง
เข้มแข็ง นับเป็นกำลังสำคัญสนอง
ปณิธานของหลวงพ่อบุญในอันที่จะ
สร้างคนให้สูงด้วยคุณธรรมซึ่งเป็น
งานที่หนักและยากยิ่งในปัจจุบัน

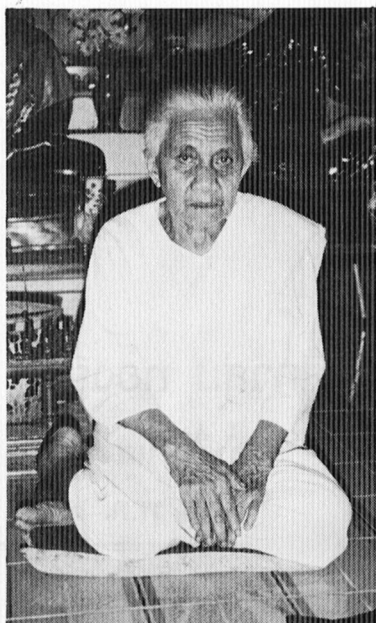
อุบาสิกาสู่ม ทองยี่ง

จำขึ้น แสงฉาย

๑ พ.ค. ๓๑

อุบาสิกาสู่ม ทองยี่ง อายุ ๗๕ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๓๑ หมู่ที่ ๔ ต.ต้นโพธิ์ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี มีอาชีพทำนา สมรสกับนายสง ทองยี่ง เมื่ออายุ ๑๙ ปี สามียังมีชีวิตอยู่อายุ ๘๐ ปี มีบุตร ๓ คน มีหลักฐาน มีงานทำหมดทุกคน บุตรชายคนเล็กเคยเป็นอาจารย์ใหญ่ร.ร.บางเสด็จ วิทยาคม (วัดสระแก้ว) จ.อ่างทอง ปัจจุบันเป็นผู้อำนวยการที่ร.ร. พระธาตุจอมทอง จ.เชียงใหม่

อุบาสิกาสู่ม ได้มาช่วยหลวงพ่อ ณ สำนักปฏิบัติฝ่ายคฤหัสถ์ วัดอัมพวัน โดยทำหน้าที่เป็นอาจารย์ใหญ่ ปกครองดูแลให้ความรู้ แก่ผู้ที่เข้ามาปฏิบัติธรรม และช่วยเหลือผู้มีทุกข์ทางใจในโอกาสอันควร ผ่านการปฏิบัติธรรมมามาก สมควรให้อนุชนรุ่นหลังได้ศึกษาแนวทางปฏิบัติ จึงได้ขอสัมภาษณ์ ผลการสัมภาษณ์มีดังนี้

อุบลิกา สุ่ม ทองยัง

ผู้สัมภาษณ์ (จำขึ้น): ขอให้คุณแม่ช่วยเล่าตั้งแต่จำความได้ เท่าที่ประสบมา จนถึงมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานค่ะ

อุบลิกาสุ่ม: ฉันเป็นลูกคนโตของพ่อทรัพย์ แม่ซ้อย เมื่ออายุ ๘ ขวบ เจ็บไม่สบาย มีคนมาขอข้าวเปลือก เขาเล่าว่าลูกของเขาตาย แล้วถามป้าของฉันว่าเด็กอายุเท่าไร เขาก็ร้องไห้ใหญ่เลย คิดถึงลูกของ

เขาที่ตายไป ฉันก็นึกได้ว่า เอ้! คนเราเกิดมาก็ต้องตายเหมือนกัน เลยร้องไห้เสียใจใหญ่ว่าแม่ก็จะต้องตาย พ่อก็ต้องตาย แม่ใหญ่ก็ต้องตาย แม่เล็กก็ต้องตายเพราะแก่แล้ว แม่แต่เด็กยังตายก็นึกอย่างนี้ มาเจ็บหนักเขาพาไปรักษาที่บางขาม หมอรักษาอย่างไรก็ไม่ถูกกับโรค ก็เหมือนตายนั้นแหละ พ่อ แม่ แม่เล็กก็ร้องไห้ว่าหลานตาย แต่ฉันเองก็เหมือนอย่างว่าไม่รู้เหมือนกัน กินนอนอยู่ มีวิญญาณคล้าย ๆ อยู่ข้าง ๆ ได้ยินทั้งหมด คนทั้งหมดร้องไห้ว่าตาย แต่เรารู้ ก็ร้องไห้ หมอเขาอยู่เร็ว เขาก็เอายาขึ้นเรือกลับ เขาว่าตายแล้ว แม่ก็ให้พ่อบอกพวกหน้าว่า “อีหมาตายแล้ว ให้มาเผาพุงนี้” พ่อก็จัดแจงกินข้าวกินปลาจะไปตาม?

ฉันก็เหมือนนิมิตไปว่า มีคนพายเรือพาฉันไป แม่พายหัว พ่อพายท้าย ฉันอยู่ในโลงตั้งอยู่กลางเรือหมู มีคน ๔ คนนั่งสอง

ปากข้าง เขาจะมาเผาวัดหนองสาร มาถึงหน้าวัดผู้คนเต็มหมด จากหน้าตลิ่งจนกระทั่งถึงชายตลิ่งน้ำข้างบน มีพระเป็นแถวยืดหมดเลย เขาก็หามโลงฉันทันไป คนก็แห่ห้อมล้อมหมด องค์หน้าท่านถือตาลปัตร ท่านบอกว่า “โยม วางก่อน จะพิจารณาก่อน” พ่อก็เอาโลงวาง พอเอาโลงวางเขาก็เปิดฉันทันออกมา พอเปิดหน้าจะพิจารณา ท่านก็บอกว่า “เฮ้! นี่เด็กยังไม่ตาย นะโยม เอากลับไปบ้าน” พอพระพูดอย่างนั้น ฉันทันก็ลอยมาเลยเหมือนอย่างกับลอยไป นึกว่าอ้อนนี้ยังไม่ตาย ก็รีบกลับบ้าน กลับไปก็ฟื้นขึ้นมา

พอฟื้นฉันทันก็เรียก “แม่ แม่ เล็ก แม่” ฉันทันกลับมาแล้ว ฉันทันฟื้นแล้ว แม่” พวกนั้นก็ร้องไห้กันระงมเลย พอฟื้นแล้วก็บวม ก็มาพิจารณาตัวของตัวเองว่าอ้อ เกิดมาก็ต้องอย่างนี้หนอ ต้องบวม เราเนี่ยถ้าตายไปแล้วก็ต้องเน่า กำลังอายุ ๘ ขวบ ได้พิจารณาว่าอย่างนั้น มาเดียว

นี่ก็นึกว่า อ้อ! กรรมฐานอายุ ๘ ขวบก็มืออย่างนี้เหมือนกัน

ต่อมาก็จะเข้ากรรมฐานแล้ว เมื่ออายุยังไม่ถึง ๔๐ แต่ฉันทันถือศีลมาตั้งแต่คนเล็กอายุ ๘ ขวบ อายุราว ๓๓ เริ่มรับกรรมฐานกับ หลวงพ่อเจียบ วัดแจ้ง วันที่จะรับฉันทันก็ไปที่วัด กำลังถือศีลอยู่ แม่มีเทียนอยู่ครึ่งดอก ก็แค้นฉันทันไป แม่กลัวฉันทันจะหลงตอนแก่เหมือนยาย แม่บอกว่า “อีหมา ไปทำกรรมฐานลูก ไปรับกรรมฐาน เวลาไปจะได้ช่วยแม่พายุเรือไป แม่จะได้ไปด้วย” ฉันทันก็หัวร่อว่า เอ! จะเอาเวลาไหนนั้ง เพราะเราทำนา เข้าขึ้นก็ต้องไปไถนา แม่ก็แค้นให้รับ ฉันทันก็หัวร่อ นึกว่าถ้าลงได้รับแล้วเป็นไมทิ้ง นึกอยู่ในใจว่าอย่างนั้น

ทีนี้แม่ก็แค้น ก็เลยเสียแค้น แม่ไม่ได้ ก็ไป พอไปก็เข้าโบสถ์ เขาก็รับกรรมฐานกัน คนลักสามสิบ สี่สิบ เขาก็เดินกันให้ยุ่มยามหมด ขว้างขวอน ข้างขวอน

กัน เลยผลที่สุดก็ไม่มีใครได้สัก
คนหนึ่ง

หลวงพ่ोजัยบท่านก็เห็นฉัน
ท่านก็เขียนเป็นหนังสือให้แผ่น
หนึ่ง ว่าขว้างหนอ ซ้ายข้าง
หนอ เวลานั่ง พองหนอ ยุบหนอ
ท่านก็บอก เขียนให้แต่ฉันคนเดียว
นอกนั้นไม่ได้ให้ใครเลย ฉันก็นึก
ในใจว่าเอ็งเขาก็ไม่เต็มใจ นึกขำ
อยู่ในใจเหมือนกัน ว่าเราก็ไม่ได้
เต็มใจ ไม่ได้ตั้งใจ แล้วทำไมท่าน
จึงมายัดเยียดให้ ทีนี้ก็รับตั้งแต่
วันนั้นตลอดมา

จนมาได้ข่าวจาก น้ำแถม
บอกว่า หลวงพ่อจรัญ ท่านทำ
กรรมฐาน เขาก็ชวนมา ก็เลยมา
รับกับหลวงพ่อกี่นี้อีก ตั้งแต่นั้นก็
ปฏิบัติมาเรื่อย อยู่วัดพรหมบุรีมา
ประมาณ ๔ ปี พ.ศ. ๒๔๙๔ หลวง
พ่อมายู่วัดอัมพวัน ฉันก็ตามท่าน
มา แต่ความจริงฉันได้ตั้งแต่วัด
พรหมบุรีโน้นแล้ว ที่อยู่ ๔ ปีนั้น
นะ

จ : การปฏิบัติกรรมฐานเป็นอย่าง

ไรบ้างคะ มีอารมณ์อะไรที่พอจะ
เล่าได้บ้างคะ

ส : มี แต่ความจริงมันก็เป็นบุญ
เป็นกุศล พอมานั่งได้หน่อยก็มี
นิมิตเห็นว่า พระพุทธเจ้าเมื่อครั้ง
ทรงมานกายกำลังทำกรรมฐาน
ไปเห็นผู้คนที่ไม่มีใครเข้าไปถึงมี
ฉันเข้าไปถึงคนเดียว ท่านก็แบมือ
ยื่นลงมา และให้ฉันกราบท่านที่
มือ และท่านก็บอกว่า “อย่าละ
ความเพียรนะ ท่านบอกเท่านั้น
ฉันก็จำ ตั้งแต่นั้นฉันก็ทำเรื่อยมา
จนบัดนี้

ถึงทำงานหนักเหนื่อยอย่าง
ไรก็ต้องปฏิบัติ นั่งทุกวันไปไม่
มีอ่อนเพลีย ทำก็ได้ผลที่สุดเลย
อาทิศย์หนึ่งท่านก็เลื่อนให้ขึ้นหนึ่ง
ที่แรกเป็นอย่างนี้ ไปวัดวันอาทิศย์
เพราะน้ำแถมเขาว่าง ลูกเขาเป็น
ครูหยุดวันอาทิศย์ ก็นัดกันไปวัด
วันอาทิศย์ พออาทิศย์ที่ก็พายเรือ
กันมา

จ : นอกจากนิมิตอย่างนั้นแล้ว มี
อย่างอื่นอีกไหมคะ

ส: มีจ๊ะ มีเรื่อยเลย

ฉ: พอดีเปิดเผยได้ไหมคะ เพื่อเป็นความรู้

ส: มาครั้งหนึ่งสมัยหลวงพ่อยู่ วัดพรหมบุรี มีพระครองจีวรคร่ำ เขียว เอากระดาดเหมือนกระดาด พุสแก่ปยาวลีเหลืองสวย มายืนให้ฉัน บอกว่า “โยม เช็นชื่อเสีย ท่านว่าสำเร็จแล้ว” ฉันถามว่า “นามสกุลลงไหม” ท่านบอกว่า “ต้องลงให้หมด” ที่เซ็นก็มีฉันคนเดียว

ฉ: คุณแม่ทำมานานไหมคะถึงได้ผลถึงขั้นนี้

อุบาสิกา น้าชื่น แสงฉาย
ผู้สัมภาษณ์

ส: ก็ไม่ช้าหรอก มาอยู่กับหลวงพ่อ ท่านก็ให้เข้าตั้งแต่ชั้นหนึ่งไป อาทิตย์หนึ่งท่านก็เลื่อนชั้นสอง อาทิตย์หนึ่งท่านก็เลื่อน ชั้นสาม ให้เรื่อยมาเลย พอมาวัดอัมพวัน หลวงพ่อก็ให้มาค้างที่ศาลาระยะ ละ ๗ วัน ก็เตรียมเครื่องนอน และอาหารมาหุงหากันเอง ก็ทำได้ดีมาตลอด มาอายุราว ๆ ๔๕ ปี หลวงพ่อก็ให้นั่งกรรมฐานที่ วัด ๓๐ ชั่วโมงติดต่อกันตลอด ก็ นั่งได้ ก่อนจะมานั่งได้ ๓๐ ชั่วโมง ท่านสั่งให้ฉันที่บ้านขับไปซ้อนมา อยู่เรื่อย วันนั้น ๑ ชั่วโมง วันที่สองนั่ง ๒ ชั่วโมง วันที่สามนั่ง ๓ ชั่วโมง ไปถึง ๑๐ ชั่วโมง ก็ย้อนไปเข้า ๑ ชั่วโมงใหม่อีก ทำอย่างนั้นอยู่ระยะ ๔ ปี พอครบ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน หลวงพ่อก็ท่านบอกว่า โยมถึงแล้ว

ฉ: คุณแม่มาช่วยหลวงพ่อเลยหรือคะ

ส: ยังจ๊ะ เพิ่งมาช่วยหลวงพ่อเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕ มาปฏิบัติธรรม ๓

เดือนช่วงเข้าพรรษา พอออก
พรรษาก็กลับไป กลับไปก็ไม่ได้ไป
เลยหอรอกกลับมาช่วยหลวงพ่อสอน
จนถึงเดือน ๓ แรม ๘ คำรู้สึกไม่
ค่อยสบายใจ วันโกนก็กลับไปบ้าน
ไปหาของมาทำบุญสองคนตายาย
ด้วยกัน ไม่มีใครเขาอยู่ด้วยหอรอก
อยู่สองคนตายายเท่านั้นแหละ พอ
ทำของเสร็จแล้ว ตอนเช้ารู้สึกว่
เหนื่อย ไปวัดไม่ได้ก็เลยฝากของ
เขาไป

ผญญลูกชายมากับอก เขาก็
พาไปหาหมอฉายเอ็กซเรย์ ปรากฏ
ว่าขาไปแถบหนึ่งไม่มีซี่โครง มี
ซี่โครงแถบเดียว เขาก็ฉายซ้ำอีก
มันก็เหมือนกัน วันนั้นเขาเลยพา
เข้ากรุงเทพฯ ไปหาหมอที่ร.พ.
ทรวงอก เขาก็เจาะวันนั้นเลย เจาะ
น้ำออกมา ๑๓๐๐ ซีซี

แต่มันก็เป็นบุญแหละ มีนาพิ
กาอยู่หัวนอนพอดี ก็นั่งกรรมฐาน
ไปเวลาตี ๓ ก่อนตี ๓ นิดหน่อย
ต้องลุกขึ้นนั่งแล้ว พอเจียบคนดีก็
ลุกขึ้นนั่ง พอตี ๓ เป้ง มีแตรรณ

มาทุกคืน คืนก่อนก็เปิดอยู่นั้นแหละ
แปด ๆ ๆ ก็นึกในใจว่าอ้อ ท่าน
หลวงพ่อก็คงจะมากกรุงเทพฯ มาคืนที่
สองก็มีเสียงเปิดตอนตี ๓ อีก ไม่
ได้นึกสงสัยอะไรหอรอก นึกว่าหลวง
พ่อก็คงจะมากแต่เรียก คืนที่สามก็ยัง
ไม่สงสัย พอคืนที่สี่เขาก็มาเปิด
แปด ๆ ๆ ๆ ขึ้นเหนือตลอดไปจน
สุดเสียง ฟังดูเอ! ไม่ใช่หลวงพ่อกะ
เป็นแตรรมารับเราเสียละมั้งเนี่ยะ
จ: คุณแม่กลัวไหมคะตอนนั้นนะ
ส: ไม่กลัว ฉันก็ทำกรรมฐานของ
ฉันเรื่อย

จ: เมื่อตอนเจาะซี่ข้างเอาน้ำออก
คุณแม่เจ็บมากไหมคะ

ส: เจ็บนิดเดียว ความจริงตั้งแต่
ปีที่ ๓-๔ ที่ทำกรรมฐานมา เขา
เอาเข็มมาลองแทงฉัน ฉันไม่เจ็บ
หอรอก ตอนเจาะเขาเอาเข็มแทงตรง
ข้างซี่โครงด้านซ้าย แป้นนิดเดียว
ที่แท้เข็มเขาเล่มเบ้อเร่อเลย แต่เรา
รู้สึกว่าแป้นนิดเดียว ก็ไม่เจ็บอะไร
หอรอก

จ: ทราบว่าคุณแม่เคยเข้าสมาบัติ

เข้าบ่อยไหมคะ

ส:เข้าผลสมาบัติ ก็มีแหละ ที่เรานั่งทุกวันมันก็มี แต่ว่าเราต้องอธิษฐาน มาตอนที่เข็มแทงแป๊บ มันรู้สึกเลย รู้หนอเลย เขารู้ของเขาเอง จิตพร้อมขึ้นมาเอง เพราะเราเคยกำหนดไว้ตอนทำกรรมฐาน หยิบก็กำหนดเป็นอะไรก็กำหนดทุกอย่าง พอเข็มถูกเนื้อแป๊บ เรารู้หนอเลย พิจารณาดู อ้อ! นี่เราเคยทำกรรมไว้ กรรมอันนี้โทษถึงตาย และเขาต้องเอาเราเวลาจะตาย ต้องตายด้วยโทษอันนี้

ฉ:กรุณาบอกได้ไหมคะว่าเป็นกรรมอะไร

ส:จะกรรมอะไรล่ะ ก็กรรมแทงหู เหลือมันะซี พวกบ้านเขาจะแทงฉันโมโหเขาว่าเขานะทำไมไม่แทงเสียที ฉันคว้าฉมวกได้ก็แทงเอง โบราณเขาว่า ถ้าแทงหู จะแทงทางหางให้บอกว่าแทงหัว ถ้าจะแทงทางหัวให้บอกว่าแทงหาง ฉันก็บอกว่าจะแทงหัว แล้วฉันก็แทงทางหาง นั่นแหละโทษนั่นแหละที่ว่า

ต้องเจาะท้องนั่นนะ กรรมอันนั้น

กรรมยังให้ผลต่อมามาก เมื่อมาอยู่ที่กุฏิกรรมฐานแล้ว วันหนึ่งเมื่อนั่งกรรมฐานเสร็จแล้วจะเข้านอน ขณะนั้นยังไม่หลับก็เห็นหลวงพ่อนั่งอยู่ข้างๆ บอกว่า “โยมสุมรู้ตัวหรือเปล่า มะเร็งกินตับเข้าไปแล้ว” ฉันก็ลุกนั่งดู เห็นชายตัวมีรูเท่านิ้วก้อย หลวงพ่อได้ให้ยามารับประทาน ฉันก็นั่งกรรมฐานเรื่อยไป สักกระยะหนึ่งมาดูอีกที่ปรากฏว่าดับเป็นปกติได้

ฉ:อยากทราบว่าคุณแม่ปฏิบัติอย่างไรถึงได้ผลดี มีทางแนะนำได้บ้างไหมคะ

ส:ก็ต้องมานะหน่อย อย่าละความเพียร พระพุทธเจ้าท่านก็สั่งไว้แล้ว อย่าละความเพียรหนา ฉันก็จำคำนั้นๆ มา ฉันก็ปฏิบัติเป็นขั้นๆ มาเรื่อย

ฉ:เคยมีมารบ้างไหมคะ หมายถึงสิ่งที่กระทบจิตใจการปฏิบัติของคุณแม่นะคะ

ส:มารนี่มีทั้งนั้นแหละแม่คุณเอ๋ยก็

ใช้จิตกำหนดจะพิดจะ วันหนึ่งที่มันจะหลุดนี่นะ จะพ้นจากความปวด ความร้อน ความหนาว อะไรทุกอย่างนี้นะ ไ้ก็คิดโน้นคิดนี้ ที่ว่าจะได้วันนั้นนะที่ที่สุดเลย เหมือนอย่างเราจะขาดใจไม่ขาดใจนี้เลย เขียว เห็นเป็นดวงเทียนเลย เราก็กำหนดไป ๆ มันก็ไม่พ้น หลวงพ่อก็นั่งคุมอยู่ข้างหน้า เราก็เหวี่ยง หยดเปะ ๆ ๆ เพราะความร้อน อะไร ปวดเหลือกำลังจะขาดใจไม่ขาดใจ ก็นึกขึ้นมาได้ว่า อ้อ เรานี้ตายมันก็ต้องอย่างนี้ และก็กำหนด

ไปนึกไป ภาวนาพองหนอยุบหนอ ไป เป็นดวงเทียนลูกแดงลิบ แดง ก่อนหน้าเข้าหรือลงมา ๆ ๆ จิตเรานี้ก็จะขาดไม่ขาด เหมือนดวงเทียนนั้นเทียน ที่นี้หรือจนที่สุดขาดดับปุบ เราก็ปุบไป เหมือนอย่างตายนี้เลย แช่วไปเลยลืมตัวไม่รู้ตัว มันคล้าย ๆ ไปโผล่ขึ้น เกิดนิมิตภาพหนึ่งว่า อยู่ใต้ต้นโพธิ์

ต้นโพธิ์นั้นใหญ่โตสูงสวยร่วมเย็นหาที่ไหนไม่เหมือนแล้ว ก็ขึ้นไปนั่งบนที่เหมือนเตียงอย่างนี้แหละ ขึ้นไปนั่งแล้วลมพัดเย็นชื่นใจที่สุด

เลย เหลี้ยวดูทางโน้นก็ไม่มี เหลี้ยว
ดูทางนี้ก็ไม่มี เหลี้ยวดูแม่ก็ไม่มี
พอถึงกำหนดก็ล้มตาคืนมา

พอล้มตาคืนมา หลวงพ่อก็
ยิ้มเชียว ฉันบอกว่าจะขาดใจเสีย
เมื่อตะกี้ นึกว่าตายเสียแล้ว ท่าน
ก็หัวเราะบอกว่า “โยม ที่นี้ตั้งแต่วัน
นี้ไม่มีปวดมีเมื่อยอีกแล้ว ก็หลุด
ตั้งแต่วันนั้น ตั้งแต่วันพรหมบุรี
แล้ว

จ : ขอให้คุณแม่เล่าเรื่องลี้ลับจาก
การนั่งกรรมฐานนี้จะคะว่าจะไป
อะไร ได้ถึงไหน

ส : ได้แม่คุณ ทำไปเถอะ เช่นเรา
อยู่ที่นี่ ส่งจิตไปหาลูกชายที่กรุงเทพฯ
เขาเรียนอยู่ประสานมิตร บอกว่า
พรุ่งนี้แม่จะไปหา ให้มารับแม่ที่
ตลาดหมอชิต ไปสองคนกับหลาน
อีกคนหนึ่ง ที่ส่งไปนี่กลางคืนเขา
ก็ฝันเลยว่าแม่จะไปหา เขาจะไป
ทัศนจารย์เงินค่ารถไปแล้ว พอ
ขึ้นรถนึกขึ้นได้ว่าแม่จะมาหาเลย
ไม่ไป ก็รอพบกัน

จ : แสดงว่า บุญกุศลจากการปฏิบัติ

ยังส่งถึงลูก ถึงจะไกลแสนไกลก็
ยังตามไปถึง คิดว่าเป็นความจริง
ใช่ไหมคะ

ส : จะ เป็นความจริง ฉันก็มั่นใจ
ทางไหนไม่เหมือนทางนี้ ตั้งแต่
ปฏิบัติมานะ ไม่ได้ปฏิบัติอย่างอื่น
เลย มีแต่พองหนอยุบหนอ ทำไป
เถอะ ไม่ถึง ๓ ปี ๔ ปีหรอก ถ้ามี
บุญกุศลเราเคยทำตั้งแต่อดีตชาติ
มา มาชาตินี้ก็ต้องพบ แต่ฉันนิมิต
ของฉันเองว่า อดีตชาติเคยทำ
พุทโธ ธูปนี้โถเท่านั้นนะ เต็มสุม
เลยเชียว ชาตินั้นเป็นผู้ชาย ทำแต่
พุทโธ และอธิษฐานแต่ชาตินั้น ขอ
ให้เจออาจารย์ในทางวิปัสสนา
เพราะว่าพุทโธนี้สมณะ ก็เลยมาเจอ
ชาติที่เจ็ดนี้

จ : อธิษฐานตั้งแต่ชาตินั้นมาชาตินี้
คุณแม่มองย้อนกลับไปหรือคะถึง
ได้ทราบ ว่า ชาตินั้นได้ทำแบบ
พุทโธไว้

ส : มันเป็นอย่างนี้ หลวงพ่อท่าน
บอกว่า “โยมสุมนี้ทำมา ๗ ชาติ
แล้ว ที่นี้ก็ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน

ถึงสำเร็จ ท่านบอกว่าอย่างนั้น
ฉันก็สงสัย ถึงได้นั่งย้อนไปดู ก็รู้
ขึ้นมาเอง

เมื่อระลึกชาติได้ ชาติที่แล้ว
มาก็อยู่ที่วัดพรหมบุรี เป็นผู้หญิง
แต่งงานมีบุตรชาย ๓ คน หญิง
๑ คน อาชีพรับจ้างทำศาลาวัด
พรหมบุรีตั้งแต่หลังก่อน ขณะงาน
ข้าวรวมกันเป็นวง แพนเป็นโรค
คันทั้งตัวเน่าเฟะ ฉันก็บอกให้เขา
กลับไปอยู่บ้านกับพ่อแม่เถอะ ไม่
ต้องห่วงลูกหรือ ก็นั่งเลี้ยวเอง
เขาก็ร้องไห้กลับไปอยู่กับแม่

มาชาตินี้เขาได้มาเกิดเป็นลูก
สุนัขอยู่ที่ตลาดสิงห์บุรี ฉันเห็นเข้า
ก็นิกรักและสงสารเพราะเป็นขี้เรื้อน
เป็นแผลทั้งตัว พอมารักษาก็หาย
นึกคิดว่า เวลาเดินจงกรมสุนัข
ตัวนี้ก็เดินตามด้วย จนกระทั่งเลิก
เดินมานั่งก็นั่งด้วย ก็เลยดูย้อน
ไป รู้ขึ้นมาว่าเคยเป็นแพนเมื่อชาติ
ที่แล้วกลับมาเกิดให้เราใช้หนี้

จ : คุณแม่พอจะเปิดเผยอะไรได้
อีกไหมคะ

ส : อย่าละความเพียรนะ ผู้ใดไม่
ละความเพียร ผู้นั้นก็สำเร็จ เขา
ว่าเขาเห็นพระพุทธรูปกัน แต่ฉัน
เห็นนิมิตพระพุทธรูปเจ้าถึง ๓ ครั้ง
ครั้งแรกมาในรูปทรมานกาย ยืน
มือให้ ก็มีแต่พวกขี้นั่งอยู่ ๒-๓
คน ฉันก็เข้าไปได้คนเดียว แล้วดู
พ่อแม่ชีว่า ใครจะมาไหม พระ-
พุทธเจ้าท่านมาแล้ว จะชวนให้มา
ดู ไม่เห็นมีใครสักคน

พอมากลางเดือน ๓ จำปีไม่
ได้แล้วนะเห็นท่านเป็นพระสงฆ์มี
อายุแล้ว ท่านมาที่วัดศรีสาครที่
ฉันทำบุญอยู่นะ สวาทท่านมาเต็ม
หมดเขียว ท่านก็คุยกับฉัน ฉันก็
เข้าไปได้คนเดียว นอกนั้นมีแต่
พระสงฆ์ทั้งนั้น ท่านว่าสวาท
ของท่านพระอรหันต์ทั้งนั้น ฉันก็
เดินเข้าไปในโบสถ์ ท่านก็เรียกเข้า
ไป เข้าไปพูดคุยด้วยเลย ท่านเรียก
แทนตัวท่านว่า “สัมมา” ทุกคำ
องค์สัมมาเนี่ยะ มานี้ไม่ใช่ว่าจะ
ประกาศว่า วันนีพรุ่งนี้จะมา ให้
สงฆ์มารวมกัน พระอรหันต์ที่จะ

ให้มารวมกัน ท่านไม่ได้ประกาศ
เลย มาทั่วประเทศหมด มารวม
กันเอง ท่านก็เล่าให้ฟัง

มาที่วัดอัมพวันกลางเดือน
๖ พ.ศ. ๒๕๒๓ เป็นวันพระเข้ามา
ทำกรรมฐานภายในอุโบสถ นิमित
เห็นหลวงพ่อดิ่งเครื่องสักการะรับ
รองพระพุทธรูป ท่านเสด็จเข้ามา
ทางประตูโบสถ์ทางทิศตะวันตก
เครื่องตั้งอยู่ทางใต้ติดฝาผนังโบสถ์
มีพระอรหันต์สาวกนั่งเฝ้าอยู่ ๑
องค์ แต่ที่ประทับของพระพุทธรูป
สูงกว่า ในโบสถ์มีแต่ฉันคนเดียว
หลวงพ่อก็ไม่อยู่ ฉันกราบท่าน ๓
ครั้ง ใจทຸນทຸรยว่าหลวงพ่อไม่
มารับสักที รูปร่างท่านดูหนุ่มคล้าย
แขก

จ: ที่คุณแม่รำลึกไป หรือเห็นไป
เนี่ย ตอนเข้าสมาบัติหรือกำลัง
เจริญวิปัสสนาคะ

ส: ก็นั่งกรรมฐานชั้นอธิษฐานแล้ว

จ: คุณแม่นึกเฉลียวใจไหมว่าสิ่งที่
เห็นอาจเป็นสิ่งที่แปลกปลอม หรือ
ว่าต้องถามครูบาอาจารย์ต่อไป

อีก

ส: อ้อ ใช่ซิ เวลาเราเห็นนิมิต
อะไรต้องมาสอบอารมณ์กับหลวง
พ่ot่านก็แนะนำให้กำหนดจิตตั้ง
สติไว้ทุกครั้งที่เห็นนิมิต อย่า
ปล่อย กรวดน้ำแผ่เมตตาให้เจ้า
กรรมนายเวรที่เราได้กระทำความ

ท่านบอกว่า นิมิตต่างๆ เป็น
รูปธรรมทำให้เห็นภาพรูปธรรม
ในเมื่อกำหนดจิตมีสติดี เห็นหนอๆ
แล้วภาพนิมิตนั้นจะหายไปเป็น
ของสภาวะรูป เกิดเข้าสู่นามธรรม
เป็น *ความจริง* นั้นเป็นตัวปัญญา
นิมิตหายวับไปกับตา เป็นของไม่มี
ตัวตน นิมิตนั้นเป็นกิเลส ทำให้หลง
ติดอยู่ ถ้าใครหลงติดอยู่จะไม่พบ
ดวงปัญญาในด้านนามธรรม

สติดีทำให้รำลึกเหตุการณ์
ในชีวิตได้ พอนิมิตหายไป *นาม*
ธรรมคือปัญญา เกิดทันที รู้เท่าทัน
ขั้น ๕ รูปนามเป็นอารมณ์

การระลึกชาติได้เป็นนิมิตครั้ง
อดีต พอสติดีจะมีนิมิตครั้งอดีต
แต่หลวงพ่ot่านสั่งให้กำหนดโดย

ด่วน ให้ลืมมันเสีย ตั้งสติไว้อย่า
 สำนึกมันเลย พระพุทธเจ้าสอน
 เรื่องเก่าไม่ให้มารื้อฟื้น เรื่องของ
 คนอื่นไม่ให้คิด กิจที่ขอบปัจจุบันๆ
 เป็นของเรา ให้กำหนดปัจจุบัน
 อนาคตวันข้างหน้าอย่าจับมันคั้น
 ให้มันตาย ห้ามไม่ให้คิดในวันข้าง
 หน้า จะผิดหวังจะเสียใจตลอดชีวิต
 พระพุทธเจ้าจึงสอนให้กำหนด
 ปัจจุบันเท่านั้น

หลวงพ่อก็ให้กำหนดให้หาย
 ไปหมดเลยจนบัดนี้ ไม่ข้องอยู่ ไม่
 ติดอยู่ต่อไปแล้ว

จ: คุณแม่จะบอกลูกหลานเกี่ยวกับการปฏิบัติอย่างไรบ้างคะ

ส: ก็แนะนำอยู่ทุกวันนี้ไง ที่เข้ามา
 ปฏิบัติก็แนะนำให้ทุกคน ที่ว่ามา
 สอนนี่นะรักเท่ากันทุกคน ไม่มี
 รังเกียจเดียดฉันท์เลย เวลานั้นก็
 สงัดใจไปให้ ให้ทำให้ได้ดี ทำให้
 ได้ทุกคน ตั้งแต่หลวงพ่ót่านสอน
 มา ก็ปฏิบัติอย่างนี้ ทำอยู่อย่างนี้
 เขานั่งก็นั่งกับเขา เวลากลางคืนก็
 นั่งส่งถึงคนโน้น ส่งถึงคนนี้ให้เขา

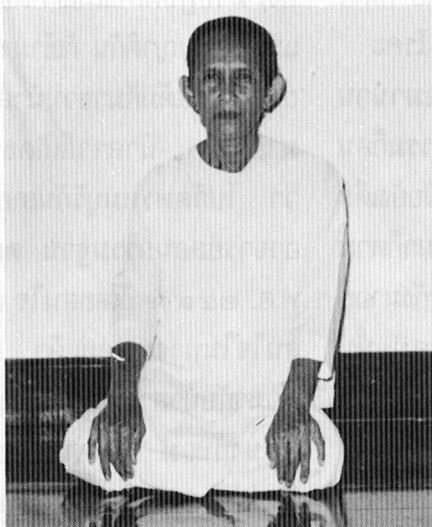
ทำได้

จ: คุณแม่รู้สึกเบื่อบ้างไหมคะที่มานั่งสอนทุกวันอย่างนี้

ส: ไม่เบื่อ สนุกดี เสียตายจะแก่ไม่
 ไหวเสียซิ ถ้าไหวละก็สู้จนหัวชน
 กำแพงนั่นแหละ

จ: ขอรบกวนคุณแม่แค่นี้คะ ขอ
 ให้คุณแม่มีสุขภาพแข็งแรง จะได้
 เป็นกำลังของพระพุทธศาสนาช่วย
 สั่งสอนลูกหลานสืบไป กราบขอบ
 พระคุณอย่างสูงค่ะ

ส: สมพรปากเถอะแม่คุณ

อุบาสิกายุพิน บำเรอจิต สมพร แผลงภู

๖ พ.ค. ๓๑

อุบาสิกายุพิน บำเรอจิต อายุ ๖๔ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๖๔ ต.ต้นโพธิ์ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี มีอาชีพค้าขาย สมรสกับนายกลีบ บำเรอจิต เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๓ อายุ ๑๖ ปี สามียังมีชีวิตอยู่ มีบุตร ๖ คน รับราชการหมดทุกคน อุบาสิกายุพิน ได้มาช่วยหลวงพ่อบำเรอจิต ภาวนา-กรศรีทิวา หลังจากซึ่งใจจากผลการปฏิบัติธรรมที่ได้รับ นอกจากนี้ยังมีส่วนช่วยเหลือกิจการของวัด อันเป็นเหตุให้นำให้วิญญาณแม่กาหลง มาปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดอัมพวัน จึงได้ขอสัมภาษณ์ และได้รับอนุญาตให้นำตีพิมพ์ได้ ผลจากการสัมภาษณ์มีดังนี้.

ผู้สัมภาษณ์ (สมพร): คุณป้าสนใจ
มาปฏิบัติธรรมตั้งแต่เมื่อไรคะ

อุบาสิกาสุพิน: สนใจมานาน
แล้ว ก่อนที่จะมาปฏิบัติธรรมก็สนใจ
ในเรื่องบุญอยู่ก่อน สมัยยังเด็ก
อยู่พ่อแม่มาวัด แม่ไม่ให้มาทำตาม
มาวัดอยู่เสมอ ตลอดกระทั่งมาอยู่
โรงเรียนก็สนใจอยู่ที่วัดสมัยนั้น
พระท่านยังไม่มีน้ำประปา น้ำ
บาดาลทั้งสิ้น ก็ช่วยตักน้ำให้พระ
ตามกุฏิเวลาพักเที่ยง ออกจากโรง
เรียนก็สนใจทำบุญมิได้ขาด
ทุกวันพระก็หาอาหารคาวหวาน
มาทำบุญอยู่เสมอ

ส: คุณป้าเริ่มปฏิบัติวิปัสสนากรรม
ฐานครั้งแรกที่ไหนคะ

ย: ที่วัดพรหมบุรี สมัยนั้นเขาเรียก
วัดกุฎีลอย เดิมนั้นเปลี่ยนเป็นวัด
พรหมบุรี อาจารย์ที่สอนคือหลวง
พ่อจริย สมัยนั้นท่านยังไม่ได้เป็น
สมภาร เป็นพระลูกวัดก็เรียกท่าน
ว่า “ท่านจริย” อยู่เสมอ

ก่อนที่จะมาปฏิบัติธรรมก็มี
อยู่ว่า แม่ส้ม (อุบาสิกาส้ม ทอง

ยิ่ง) มาปฏิบัติกับแม่เขา ต่อมาก็มี
แม่แต้มเป็นญาติกัน ก็เข้ามาปฏิบัติ
ธรรม แม่แต้มก็มาชวนน้องสาวฉัน
มาอีกคน น้องสาวก็เกิดชวนฉัน
ว่า ไปวัดพรหมบุรีกันเถอะ มี
อาจารย์สอนกรรมฐาน ตอนนั้น
พ.ศ. ๒๔๙๗ ก็เลยสนใจ เพราะ
สนใจในทางบุญอยู่แล้ว ก็พาย
เรือมากับน้องสาว ส่วนแม่ส้มก็พาย
เรือมากับแม่ สมัยนั้นไม่มีที่คน
มีแม่ส้ม สองคนแม่ลูก ป้าเขาอีก
๑ คน คือแม่แต้ม ฉันเองกับน้องสาว
ก็พายเรือมาวัดพรหมบุรี ตอน
เข้าก็พายเรือล่องน้ำมาเรื่อย ๆ
แล้วมาถึงตลอดปากบาง จอด
แพท่า ก็ฝากเรือเขาไว้ เดินจากท่า
น้ำตลาดปากบางถึงวัดพรหมบุรีก็
ไกลเหมือนกัน เดินตัดทุ่งมาถึงวัด
พรหมบุรี มาถึงก็ได้รับคำแนะนำ
ของท่านแล้วก็รับกรรมฐาน
จากหลวงพ่อบุญปัจจุบันนี้แหละ
รับกรรมฐานแล้วก็ปฏิบัติต่อ
มาเรื่อย ๆ ท่านก็แนะนำให้ปฏิบัติ
อย่างนั้นเรื่อยมา สมัยนั้นไปอาทิศย์

ละ ๑ ครั้ง คือวันอาทิตย์ หลวงพ่อท่านบอกว่า วันอาทิตย์เด็กเขาหยุดโรงเรียน เวลานั้นมีเด็กหลายคน มากี่ลำบากเหมือนกัน ก็ให้เด็กอยู่บ้าน คนที่เลี้ยงน้อง แล้วก็ปฏิบัติมาเรื่อย ๆ ท่านชี้แนะแนวไว้อย่างไรก็ทำตามท่านอยู่เสมอมิได้ขาด ก็ได้รับผลจากการปฏิบัติธรรมในปีแรก ตอนที่พายเรือทวนน้ำ

ตอนนั้นก็พายเรือมาด้วยความลำบาก แต่ได้คติธรรมจากพายเรือตั้งแต่วัดพรหมบุรีขึ้นมาว่า ตอนพายเรือล่องน้ำมาตามแม่น้ำเจ้าพระยา ก็กว้างขวางใหญ่ ขากลับพายเรือจากตลาดปากบางกลับทางก็ไกล เราปฏิบัติธรรมนี้หนอ ถ้าเราไม่สนใจแบบพายเรือทวนน้ำ การปฏิบัติธรรมของเราคงไม่ได้ผลแน่นอน

พอเกิดคติธรรมตอนนั้นก็มิใช่เป็นกุศลมากขึ้น อุตส่าห์ปฏิบัติมาเรื่อย ๆ หลวงพ่อจะสั่งให้ทำอะไร ให้ปฏิบัติอย่างไรก็ทำ

ตามท่านเรื่อยมา

อยู่วัดพรหมบุรีได้ ๒ ปี ทางวัดอัมพวันสมภารองค์เก่าเกิดสึกหาลาเพศไป ก็นิมนต์ท่านจรัญมาเป็นสมภารวัดอัมพวัน แต่ตอนปีแรก พ.ศ. ๒๔๙๙ ท่านมารักษากร ต่อมา พ.ศ. ๒๕๐๐ ก็ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสแทนองค์ที่สึกไป

มาวัดอัมพวันก็พายเรือจากสิงห์บุรี มาด้วยความลำบากเหมือนกัน ก็อุตส่าห์ต่อสู้ ที่วัดอัมพวันยังเป็นวัดยากจนอยู่ หมู่บ้านคนก็น้อย ต้องหาอาหารมาทานเอง ก็ปฏิบัติต่อมาเรื่อย บางครั้งท่านให้มานอนค้างวัด ปฏิบัติธรรมสวดอารมณ์กัน ก็มาค้างกันหมด มีหม้อข้าวหม้อแกงมาหุงหาทานเอง เพราะสมัยนั้นยังไม่มีโรงครัวก็ติดตามท่านมาเรื่อย ๆ การปฏิบัติก็ได้รับผลมากขึ้น

๙: ตอนนั้นสภาพวัดอัมพวันเป็นอย่างไรบ้างคะ

๙: วัดรกเป็นป่ารุงรังไปหมด โบสถ์

หลังเก่าก็มีแต่ปากกล้วย ป่าหญ้า
คาทั้งนั้น การปฏิบัติธรรมต้อง
ปฏิบัติในโบสถ์หลังเก่า บางครั้ง
ทำนุให้มาค้ำก็ปฏิบัติที่บนศาลา
หลังเก่า ความเป็นอยู่ลำบาก
แต่ความรู้สึกว่า ปฏิบัติธรรมแล้วมี
แต่ความสบายใจ ไม่นึกถึงความ
ลำบาก ถึงแม้หุงหาทานเองก็
มีความสบายใจ

ส: ได้ทราบว่าคุณป้าได้รับผล
จากการปฏิบัติธรรม เกิดสติปัญญา
ช่วยเหลือครอบครัวได้ กรุณาเล่า
ให้ฟังได้ไหมคะ

ย: ปัญญาที่เกิดจากภาคปฏิบัติ
ธรรมนั้นมีอยู่ เมื่อสมัยอยู่วัด
พรหมบุรีก็มีสติปัญญาเกิดแล้ว
ต่อมาย้ายมาวัดอัมพวันก็มีสติเกิด
ขึ้นเรื่อย ๆ ในการประกอบอา
ชีพรการค้าก็ไม่ค่อยจะเพียงพอ ยัง
น้อยอยู่ ต่อมาลูกโตขึ้น การเรียน
สูงขึ้น ค่าใช้จ่ายก็มากขึ้น การประ
กอบอาชีพก็ไม่ค่อยจะเพียงพอ
หาเงินไม่ค่อยจะพอส่งมันก็เกิดมีสติ
ปัญญาขึ้นมาจากการปฏิบัติธรรม

ว่า จะต้องทำการค้าใหม่ ควรจะ
ก่อเตาเผาปูนขึ้นมา จะต้องทำอิฐ
ก่อน เป็นอิฐขนาดใหญ่แบบตาม
วัดสมัยโบราณ ก็ทำอิฐขึ้นมาเอง
ปั้นเองเผาเองเสร็จ

เมื่อทำอิฐเสร็จแล้วจะเริ่มทำ
เตา นั่งปฏิบัติกรรมฐานอยู่ ปัญ
ญาก็ออกมาอีกว่า เราจะต้องทำ
อย่างนั้น กว้างยาวเท่านั้น มีช่อง
ประตูใส่ไฟ ที่แรกก็ขุดรากฐาน
ประมาณ ๑ ศอก พอจะจับอิฐวาง
สติก็บอกให้วางอย่างนี้ วางเฉลี่ย
แบบนั้น พับแฉกแบบนั้น ก่ออยู่
๑๕ วันก็เสร็จ เมื่อก่อเสร็จแล้ว
สติบอกว่า ทำบัวซี ทำอย่างนั้น
อย่างนี้ ก็ก่อได้เสร็จเรียบร้อย ก็ไม่
ใช่ของเล็กกะจุ๋มจิ๋มได้ ๒๕ นิ้ว ไซ้
พื้นประมาณ ๖ คันรถบรรทุก

สมัยนั้นรื้อวัดเป็นรื้อไม้
บ้าง กำแพงบ้าง หลวงพ่อท่านก็
ให้คนไปที่บ้านขอซื้อปูนเอามาละ
ลายน้ำ แล้วกรองให้ละเอียดทำ
เป็นน้ำขุ่น ๆ เหมือนทาสี แต่ใช้ปูน
ขาว ท่านให้คนไปหลายครั้งจนก็

ทำบุญมาด้วยทุกครั้ง

ต่อมาท่านไปอีก เอรารถจอด
เรียบร้อยแล้วบอกเอาปูนสัก ๑๐
ถัง จะทารั้วอีก ฉันเองขนปูนเสร็จ
เรียบร้อย เห็นท่านเดินจากรถไป
เดินไปรอบ ๆ เตาเผา เมื่อดูเสร็จ
ก็กลับมาถามว่า “โยมเป็นเงินเท่า
ไร” ฉันก็บอกว่า “ไม่คิดเป็นมูลค่า
อะไรหรอก ขอทำบุญต่อวัด” ก็ทำ
บุญเรื่อย ๆ มา ท่านก็เอ่ยถามมา
คำหนึ่งว่า

“โยม เตาหลังนี้ใครก่อขึ้น
มา”

ฉันก็ตอบว่า “หลวงพ่อ ฉัน
ก่อขึ้นมาเอง แต่ก่อได้ยังไงฉันก็
ไม่ทราบเหมือนกัน ก็ไม่มีวิชาอะไร
มานั่งตรikirongทำจิตสงบอยู่ ปัญ
ญาก็เกิดบอกให้ทำอย่างนั้น อย่าง
นี้ แล้วทำบวอย่างนี้ก็เสร็จเรียบ
ร้อยมา” หลวงพ่อกับบอกว่า
“อืม! ใช้ได้”

ต่อมาถึงวัดท่านก็บอกว่า
“เ้า! รวบรวมผลงานเข้า เยอะ
แล้วนะ” มีประสบการณ์หลาย

อย่างกับการค้า การค้าเจริญรุ่ง
เรือง ส่งลูกเรียนสำเร็จก็ด้วยกรรม
ฐานโดยตรง

หลวงพ่อเล่าเรื่องสติปัญญา
ก็มีหลาย ๆ อย่างจะทำอะไรขึ้น
มาอย่างเช่นเราจับเสียมจะขุด
ดิน พอเริ่มจะจับสติปัญญาออก
มาแล้ว จับอย่างนั้นซิ พอจับ
ไปสติดอกหน้า นำหน้าอยู่เสมอ
ทำอย่างนี้ขุดอย่างนั้น มันก็
แปลกออกมาเหมือนกันจากตัวฉัน
เอง

การปฏิบัติที่ว่ามัสติปัญญา
ได้ยังไง หลวงพ่อก็แนะนำให้
เหมือนกันว่า “ทำไปเถอะโยม ค่อย
ทำ ค่อยเป็นค่อยไป” ฉันเองก็รวบ
รวมผลงานอยู่เสมอ เวลาทำงานก็
เหมือนกัน เป็นวิปัสสนาทั้งนั้น
ขอให้ทำตั่งสติเข้าไว้ กำหนดไว้
ถ้าเราเก็บผลงานได้ไว้มากแล้ว
เราก็ไม่ต้องกำหนด เป็นอย่าง
ที่ท่านแนะนำให้ ทุกสิ่งทุกอย่าง
ไม่ต้องกำหนด หยิบหนอ วางหนอ
อย่างนั้นอย่างนี้ พอเริ่มจะทำสติ

ก็ออกหน้าแล้ว ว่าให้ทำอย่างนั้นซี
หยาบตรงนี้ วางตรงนั้น มันก็เรียบ
ร้อย เรียบร้อยด้วยสติปัญญาจาก
กรรมฐานนี่เอง

ส : เดียวนี้เตาเผายังอยู่ไหมคะ

ย : ไม่อยู่แล้ว รื้อถวายเป็นพระสร้าง
โบสถ์ไปแล้ว พอลูกเตาเรียนสำเร็จ
ก็ตัดสินใจว่า พอแล้ว พอกินพอใช้
พอดีพระวัดทางอ่างทองจำชื่อวัด
ไม่ได้เสียแล้ว ท่านผ่านมาบอกว่า
“โยมถ้าเลิกแล้วจะรื้อไหม อาต-
มากำลังจะสร้างโบสถ์” ฉันทนเองก็
บอกว่า

“เอาละฉันเลิกแล้ว” ฉันทนก็
ถวายเป็นท่านไป ท่านก็ขอแรงชาวบ้าน
เอารถมารื้อ ไปก่อโบสถ์ได้แค่บัว
ฐานบัวก็ยั้งขาด ฉันทนเองมีใจศรัทธา
ว่าเลิกจากเตาแล้วโบสถ์หลังนี้ยัง
ไม่สำเร็จ ก็ทำอิฐเองอีกเหมือนกัน
เป็นก้อนเล็ก ๆ เหมือนสมัยนี้ สร้าง
โบสถ์หลังนั้นจนเสร็จเรียบร้อย
ส : คุณป้าได้รับความซึ่งใจจากการ
ปฏิบัติธรรมตอนใดบ้างหรือไม่
คะ

ย : ก็มีอยู่ เมื่อพ.ศ. ๒๕๒๔ นั่ง
ปฏิบัติธรรมเรื่อยมา หลวงพ่อสั่ง
ให้นั่งก็ชั่วโมง ก็ปฏิบัติตามคำสั่ง
ท่านอยู่เสมอ วันหนึ่งนั่งปฏิบัติ
อยู่ที่บ้านได้คิดเตือนใจจากการ
ปฏิบัติธรรมขึ้นมาว่า จะหมดอายุ
พ.ศ. ๒๕๒๕ ชีวิตต้องตายแน่นอน
ก็ได้มากราบเรียนหลวงพ่อกว่า มี
อาการเกิดขึ้นจากกรรมฐานขัดมาก
ว่าจะหมดอายุ พ.ศ. ๒๕๒๕
หลวงพ่อบอกว่า “เอาละ เมื่อหมด
ชีวิตแล้ว ชีวิตของโยมก็คงหมด
แน่นอน แต่ขอให้โยมมาปฏิบัติ
ธรรมอย่างต่อเนื่องระยะเวลา ๓
เดือนที่วัด ฉันก็มาตามคำสั่งหลวง-
พ่อ

สมัยนั้นที่หอประชุมก็เริ่มมี
คนมาปฏิบัติธรรมกันเรื่อย ๆ หลวง
พ่อให้ปฏิบัติอย่างกวัดขัน ก็อยู่มา
เริ่มเดือนที่ ๑ มีอาการเกิดขึ้นที่
ตัวเองว่าจะหมดชีวิตแน่นอน ก็
นั่งกรรมฐานอย่างเข้มงวดต่อเนื่อง
กันตลอด ไม่มีเวลาพักผ่อน อาการ
ที่ว่าหมดชีวิตไปก็กลับดีขึ้น พอ

เดือนที่ ๒ หลวงพ่อก็สอบอารมณ์
ให้ปฏิบัติติดต่อกันอีก ก็ปฏิบัติ
ตามตลอดเวลา พอเดือนที่ ๓ ก็
ปฏิบัติต่อเนื่องตลอดอีกเหมือนกัน
จนจะหมดปลายเดือนที่ ๓ แล้ว

วันหนึ่งพอทานอาหารเพล
แล้ว ก็จะขอพักหลังสักครู่ รู้สึกว่า
ยังไม่ทันจะหลับ มีใครมาปลุกให้
ลุกทำกรรมฐาน ฉันเองก็ลุกขึ้นล้าง
หน้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็บูชาพระไหว้
พระ ลูกเดินจงกรม ตั้งแต่บ่ายสอง
โมงเย็น เดินจงกรมไม่ถึงชั่วโมงดิ
ก็มีอาการเกิดขึ้นจากกรรมฐาน
จะเดินต่อไปคงไม่ได้ สมาธิเข้า
ระดับแล้วก็ต้องนั่ง

พอนั่งลงไปแล้วตั้งแต่บ่าย
สองโมง ที่รู้ว่าเวลาเท่าไรเพราะ
มีนาฬิกาในห้อง ได้ยินเสียง ก็นั่ง
ปฏิบัติไปจนถึงเที่ยงคืนแล้ว ก็มี
อาการเกิดขึ้นจากการปฏิบัติธรรม
ภายนอกไม่รับสัมผัส สัมผัสแต่
ภายใน มีอาการเกิดขึ้นเหมือนว่า
เราฉายเอ็กซเรย์ภายใน อาการที่
ว่าจะตาย ก็มีเส้นจากบนเอวทาง

ด้านขวา ขาวสะอาดมาถึงต้นคอก็
มีอาการดำ ภายฉายเห็นภายในชัด
เห็นหมดทุกอย่าง อาการที่จะทำให้
ตาย พอรู้สึกอย่างนั้นแล้วภาพนั้นก็
จะหายไป อาการเวทนาต่อร่างกาย
สังขารก็มีทวีขึ้น ปวดศีรษะเป็น
เวลา ๑ ชั่วโมงเต็ม ชั่วโมงนั้น
ปวดเวทนาอย่างแก่กล้า เหมือนว่า
ศีรษะจะแยกออกไปเป็นสัดส่วน
ก็กำหนดปวดหนอ ๆ ไปเรื่อย เวลา
ใกล้ถึงอีก ๑๕ นาที จะ ๕ โมงเช้า
อาการเวทณาก็หายไปจนหมดสิ้น
มีอาการรู้สึกตัวเกิดขึ้นภายนอก
รู้สึกสัมผัส ภายนอกภายในรู้สึก
พร้อมกัน รู้สึกหมดทั้งตัว พอติ
นาฬิกาตี ๑๑ โมงพอดี ก็ออกจาก
กรรมฐาน

อาการจากกรรมฐาน จิตใจ
สัมผัสกับอาการที่ผ่านมา ไม่มี
ความสุขใจเท่ากับอารมณ์ที่ได้
ประสบ อารมณ์นั้นก็ติดมาถึง
ปัจจุบันในขณะนี้ พอออกจาก
กรรมฐาน อาการเจ็บปวดที่ว่า
ชีวิตจะหมดไป ก็หายไปหมดสิ้น

เหมือนกับว่าชีวิตรอดมาใหม่
ก็ปกติดีจิตใจสดชื่นแจ่มใส การ
สัมผัสอารมณ์ในกรรมฐานช่วง
เวลา ๒๐ ชั่วโมงเต็มก็ติดตัวฉัน
อยู่ทุกวันนี้ ท่านที่ปฏิบัติจะพบ
เอง พูดไปก็เข้าใจยาก ว่ามีความสุข
แค่ไหน

พอรุ่งขึ้นอีกหนึ่งวัน หลวงพ่อ
อยู่ก็เข้าไปกราบท่าน ท่านบอกว่า

“เป็นยังงี้ละโยม ถ้าไม่มาอยู่
วัดป่านนี้ก็กลายเป็นเจ้าไปหมด
แล้ว นี่โยมก็รอดตายมาแล้ว ได้
ปฏิบัติธรรมเป็นเวลา ๒๐ ชั่วโมง
เต็ม อាកการก็หาย”

ได้กราบเรียนท่านว่าตอนนี้
เป็นปกติดี ไม่มีอะไรเกิดขึ้นต่อ
ร่างกายสังขาร จิตใจก็มีความสุข
ไม่มีอะไรสุขเท่ากับ ได้สัมผัสกับ
อารมณ์นั้น ไม่มีอีกแล้ว

พอกราบเรียนท่านแล้ว ท่าน
บอกว่า “เอาละโยม เมื่อรอดชีวิต
มาได้ก็ช่วยกันนะ ต่อไปนี้ พ.ศ.
๒๕๒๕ นี้จะมีผู้มาอบรมเยอะ
ก็ช่วยกันแนะแนว ตอนนั้นก็มึน-

ศาสนาจารย์กองทัพบก ก็ช่วยเหลือ
หลวงพ่อดีมาจนกระทั่งปัจจุบัน
นี้

ส : ขอเรียนถามคุณป้าเรื่องแม่-
กาหลงคะ คุณป้ารู้จักแม่กาหลง
ตั้งแต่เมื่อไรคะ

ย : รู้จักกับแม่กาหลงมาตั้งแต่
พ.ศ. ๒๕๐๐ ตอนนั้นเขาอายุได้
๒๐ กว่า พอแต่งงาน เขาก็มาเข้า
บ้านใกล้กับที่ฉันอยู่ เป็นบ้านท่าน
นายอำเภอเก่าปลดเกษียณแล้ว
ท่านก็ย้ายเข้าไปอยู่กรุงเทพฯ กับ
ลูกกาหลงเขาไม่ได้ทำงานนอก
บ้าน ส่วนสามีทำงานเทศบาล ยัง

ไม่มีบุตรด้วยกัน มาเช่าอยู่ได้ ๒ ปี พอเข้าปีที่ ๓ วันนั้นเขามีอาการแปลก ๆ เกิดขึ้น พอฉันเดินเข้าไปใกล้ข้างบ้านเขา ยืนคุยกัน เพราะรั้วข้างบ้านติดกัน ก็ยินถามเขาว่า

“กาหลงทำอะไร”

กาหลงก็ตอบว่า “เป็นอะไรก็ไม่รู้ป้า มันร้อน มันกลุ้ม” เขาหุงผ้ากระโจมอกอยู่ แล้วจับปลาขึ้นมา ๑ ตัว ทูบหัวปลา ปลาก็ดิ้น แล้วก็ขอดเกล็ด ปากก็พูดว่า

“หนูเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ มันกลุ้มเหลือเกิน”

ก็บอกว่า “ทำไมไม่หุงผ้าหุงผ่อนให้เรียบร้อย”

เขาบอกว่า “มันร้อนมันกลุ้ม ไม่ทราบจะทำอย่างไร มันร้อนเหลือเกิน”

พอเขาเสร็จจากทำปลาแล้วก็ขึ้นบ้านไป ต่างคนต่างแยกกันไป ฉันเองก็กลับมาพักที่บ้าน

ตกบ่ายเวลาสัก ๔ โมงเย็น เสียงคนที่บ้านกาหลงดังจ๊อกแจ๊ก

ขึ้นมา ก็เลยถามเขาว่า “อะไรกันทำอะไร”

เขาบอกว่า “กาหลงตายเสียแล้ว”

พอเขาบอกกาหลงตาย ก็นึกขึ้นได้ว่า กาหลงพูดกับฉันเมื่อตอนบ่ายหน่อยว่ามีอาการร้อน พอสักครู่หนึ่งก็มีคนพูดขึ้นมาอีกว่า

“ตายแล้วเป็นอย่างไรหนอภาพขึ้นดำหมดทั้งตัว” ก็เป็นอาการคนเป็นไข้กาฬตาย

ตายแล้วเขาก็เก็บไว้ ๓ คืน ถึงเวลาก็นำไปเผา เมื่อเผาแล้วก็มีอาการเกิดขึ้นหลาย ๆ อย่างกับบ้านหลังนี้ กว่าจะถึงทำบุญ ๗ วัน ก็มีปรากฏการณ์หลายอย่างสามียู่ไม่ได้ต้องให้เพื่อนมานอนด้วย พอทำบุญ ๗ วัน ก็ย้ายไปอยู่กับแม่เขา ไม่ยอมอยู่บ้านหลังนั้น บ้านหลังนั้นก็ร้างอยู่

ต่อมาหลวงพ่อดำพวันก็เกิดถามขึ้นมาว่า มีใครจะขายบ้านบ้าง ที่วัดอัมพวันไม่มีครัว ฉันเองก็นึกขึ้นมาได้ว่า บ้านท่าน

นายอำเภอตอนนี้ยังไม่มีใครอยู่
หลวงพ่อก็บอกว่า “โยมไปถามซิ
เขาจะขายไหม”

พอดีฉันกลับจากวัดเจ้าของ
บ้านเขามาพอดี ก็เลยถาม

“คุณนาย บ้านหลังนี้จะ
ขายไหม” คุณนายก็ถามว่า

“ทำไมเล่า” ก็บอกว่า

“หลวงพ่от่านจะซื้อเอาไป
ไว้ที่วัด จะทำครัว เพราะที่วัด
ยังไม่มีครัว” คุณนายก็พูดขึ้นมาว่า
“ขายเหมือนกันแหละ จะขาย” ก็
กลับมาบอกหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ให้
ไปถามว่าจะขายสักเท่าไร คุณนาย
ก็บอกว่าขาย ๕,๐๐๐ บาท มาบอก
หลวงพ่อ ท่านก็บอกให้ไปถามใหม่
ซิว่าลดได้ไหม คุณนายก็บอกว่า
ถ้าหลวงพ่จะเอาไปไว้วัดก็เอาแค่
๓,๐๐๐ บาท หลวงพ่อก็ตกลง
เพราะมีเงินอยู่ ๓,๐๐๐ บาทพอดี

คุณนายก็บอกว่า “เออะ
เมื่อตกลงแล้ว ท่านจะรื้อเมื่อไร
แม้พินก็จัดการเองก็แล้วกัน ฉัน
จะล่องกรุงเทพฯ แล้ว”

คุณนายก็ล่องกรุงเทพฯ ไป
ฉันก็มาตกลงกับหลวงพ่อ ท่าน
ตกลงไปรื้อบ้าน จำวันที่ไม่ได้ แต่
รื้อ พ.ศ. ๒๕๐๓ ท่านมีเรือสำปั้น
ติดเครื่องสมัยเก่าโยงเรือพัฒนา
ไป ๑ ลำ มีคนไปหลายคนท่านก็ไป
ด้วย

เมื่อไปถึงบ้านฉันก็จัดอาหาร
ถวายเพล เลี้ยงคนงานเมื่อเสร็จ
แล้ว หลวงพ่อก็บอกว่า “โยม ไป
ดูบ้านซิ ตั้งแต่ตกลงซื้อบ้าน ยัง
ไม่เคยเห็นบ้านเลย รูปร่างบ้าน
เป็นอย่างไร” สามิฉันเองก็ไปกับ
หลวงพ่อ รั้วบ้านติดกัน คนงานก็
ยังอยู่ที่บ้าน ทานอาหารกันยังไม่
เสร็จเรียบร้อย สามิฉันรู้แล้วว่า
มีอะไรเกิดขึ้นแปลกๆ ก่อนที่หลวง
พ่จะมาตั้งแต่แม่กาหลงตาย แค
หน้าบ้านก็ไม่ค่อยจะมีคนอยาก
เดินผ่าน ก็ขึ้นไปคอยท่านอยู่ที่
หัวบันได ท่านก็ขึ้นไปถึงบ้าน ไป
ถึงก็เปิดบ้าน มีอาการบ้านหวั่นขึ้น
ทั้งหลัง ท่านบอกว่า

“คล้ายๆ มันทาบ มันทัดไป

หมด” ท่านก็เลยพูดขึ้นมาว่า

“อ้าว! ใครมาอยู่ทำไมบ้าน
นี้ล่ะ ไปอยู่วัดอัมพวันด้วยกัน”

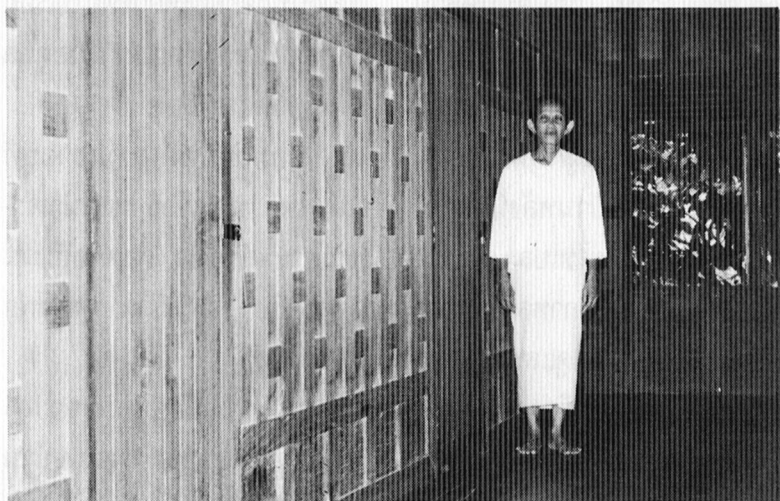
ก็รีบเข้ามา แม่กาหลงก็มา
วัดอัมพวันตั้งแต่หลวงพ่อรื้อบ้าน
มา พอป่วยน้อยก็รีบบ้านเสร็จ
มาถึงวัดก็ขอแรงปลูกอีกวันเดียว
เสร็จอีกเหมือนกัน

พอฉันมาวัดท่านก็ถามขึ้นมา
ว่า “โยมบ้านหลังนี้มีใครตาย”
แต่ฉันเองก็ไม่ได้เล่าปิดความเรื้อย
มา ฉันก็บอกว่า

“มีแม่กาหลง อยู่สองคนกับ
สามี สามีทำงานเทศบาล แม่กา-
หลงเป็นไข้กาฬตาย ตายที่บ้านหลัง
นี้” ก็เล่าให้ท่านฟังเรื่อย ๆ

ต่อมาฉันก็มาวัดอีก ปลูก
บ้านเสร็จแล้ว มีแม่ชีหมากดิบ
เป็นคนแรกอยู่บ้านหลังนี้ มาถึง
ถามฉันว่า

“แม่พิน ๆ บ้านหลังนี้ชอบกล
นะ มีเจ้าของบ้านด้วยมานั่งอยู่
บนชื้อ ผมยาวรูปร่างสวย ไว้ผม
ยาวประป่า ผิวขาวเหลือง สวยด้วย

ฝาเรือนแม่กาหลงที่ กุฏิขี วัดอัมพวัน

พอฉันมีวันนอนอยู่ไม่ทำกรรมฐาน
แม่คนนี้ก็มานั่งข้างๆ มาปลุก บอก
ให้ทำกรรมฐาน แล้วก็มานั่งพูด
ด้วยว่า ฉันซื้อแม่กาหลง ดายอยู่
บ้านหลังนี้” เหตุเกิดขึ้นอย่างนี้

อยู่มามีงานวัด แม่เขียว แม่
ฉาบมาช่วยหลวงพ่อกำคร้ว งาน
หลวงพ่อกำลังสร้างโบสถ์ ก็ถามฉันว่า
แปลกมีคนมาขึ้นข้างๆ บอกว่า
“ยายเขียว ยายฉาบมีวันนอนอยู่ได้
ทำไมไม่ทำกรรมฐานเล่า” ก็บอกว่า
“มี บ้านหลังนี้เขาเช่านายอำเภอ
อยู่ ตายแล้วไม่ไปไหน สันนิษฐาน
เอาไว้คงเรื่องสามี สามีเจ้าชู้ชอบ
ผู้หญิงไปเรื่อย วิญญาณก่อนจะดับ
สิ้นไป ก็มีจิตใจผูกพันห่วงสามี
วิญญาณก็อยู่ที่บ้านหลังนี้เอง

ต่อมาก็มีอะไรแปลกๆ หลวง
พ่อบอกว่า บอกแม่กาหลงให้มาอยู่
วัดด้วยกัน มาช่วยดูแลทางวัดนะ
ช่วยกันดูแลรักษาข้าวของในวัด
อย่าให้หาย ช่วยกันดูแล หลวงพ่อ
ท่านก็พูดอย่างนั้น

มีภรรยาภารโรง ร.ร.วัดอัม-

พวันคนก่อน มาช่วยทำคร้ว คอย
แต่จะลัก หมู หอม กระเทียม ที่พอ
จะเอาได้ เอากลับไปบ้าน วันหนึ่ง
เกิดอัศจรรย์ แม่กาหลงเกิดเข้า
ภรรยาภารโรงคนนั้น บอกว่า “มิง
นะตัวตึงก หลวงพ่อให้กูมาคอย
ดูแลวัด มิงก็มาลักของหลวงพ่อ
ไป ก็พูดไปเรื่อย ๆ ก็ให้สามีเขามา
ดู พอแม่กาหลงออกไปแล้ว ก็ถาม
ขึ้นมาว่า เอาของเขาไปจริงไหม
เขากลับ

“จริงค่ะหลวงพ่อ ฉันกลับ
ไปบ้านที่ก็ลักของหลวงพ่อไปเรื่อย
แหละ” แม่กาหลงเขาก็ช่วยดูแล
ให้หลวงพ่อกับมาเรื่อย

ต่อมาเกิดมีหลานเขาอยู่ที่
ต.ต้นโพธิ์ พายเรือข้ามแม่น้ำเจ้า-
พระยาเกิดเรือล่ม กอดคอกันจม
น้ำตายทั้งคู่ ฉันมาวัด หลวงพ่อ
ก็ถามขึ้นมาว่า

“โยม แม่กาหลงเขามาลา
อาตมาว่า หลวงพ่อ หนูจะไปบ้าน
ลักหน้อยไปเยี่ยมญาติ ญาติเขา
ตาย มีจริงหรือเปล่า” ฉันก็บอกว่า

มีจริงค่ะ หลานลูกของน้องสาว
พายเรือข้ามน้ำ เรือล่มจมน้ำตาย
ทั้งคู่”

“อ้อ ยังงั้นนี่ แม่กาหลงเป็น
ผีแท้ ๆ ไปไหนยังไปลามาไหว้ ดี
กว่าคนมีชีวิตอยู่ แม่กาหลงเขาเป็น
วิญญาณเขายังมาลา” เป็นระเบียบ
เรียบร้อยดี ไปไหนก็มาลาหลวง
พ่อ”

มีคนมานั่งปฏิบัติธรรมอยู่
กรุงเทพฯ แนะแนวให้แล้วเขาก็
ไม่ทำตามคำแนะนำ วันนั้นเกิด
ไปหาฉันแต่เช้าเชียว เขาบอก “มา
นั่งทำผิวดูได้ แม่พินเขาเป็นครู
บาอาจารย์ไม่รู้จักไปตามเขาบ้าง”
เขาบอกชื่อกาหลงมีจริงไหม ฉันก็
เล่าให้ฟัง

ส : คุณป้ายังสัมผัสแม่กาหลง
ได้อยู่หรือเปล่าคะ

ย : แม่กาหลงเขาทำกรรมฐาน
ตอนนี้เลื่อนสภาพเป็นเทพไปแล้ว
แต่ก็ยังปรากฏขึ้นมาอีกเหมือนกัน
ตามหลวงพ่อเล่า

ส : คุณป้ามีความเห็นอย่างไร

เกี่ยวกับวิญญาณแม่กาหลงคะ
ย : มีความเห็นว่า วิญญาณมี
แน่นอน ในการทำกรรมฐานเขาก็
มา วิญญาณทำกรรมฐานก็ได้ ฉัน
เองนั่งกรรมฐานที่วัดก็พบว่า-
วิญญาณทำกรรมฐานในวัด-
กันมากมาย นักปฏิบัติธรรมที่
ปฏิบัติขั้นสูงไปแล้ว ก็มีหลายชั้น
เหมือนกัน อย่างคุณนายโสภา
ปัทมดิลก พุดกับฉันว่า “วิญญาณ
มาทำกรรมฐานรอบกุฏิฉันหมด
มากมายเหลือเกิน” ความเห็นเรื่อง
แม่กาหลงนี้ก็เหมือนกัน หลวงพ่อ
ชวนเขามาทำกรรมฐาน เขาก็ทำ
เวลานี้เป็นเทพไปแล้ว เขาก็พ้น
จากความลำบากแล้ว ความเห็น
ของฉันก็ว่า วิญญาณทำกรรมฐาน
มีแน่นอน

ส : กราบขอบพระคุณคุณป้ามาก
ค่ะ

ย : อยู่เย็นเป็นสุขนะ

พันโท วิง รอดเอย

เกิดเมื่อ ๒๓ มกราคม ๒๔๖๒ ที่บ้านโพธิ์รวม หมู่ที่ ๗ อำเภอมือง จังหวัดสิงห์บุรี อาชีพทำนา การศึกษา จบชั้นประถมศึกษาบริบูรณ์ เมื่อปี ๒๔๗๑ ในขณะนั้น โรงเรียนชั้นมัธยมมีอยู่แห่งเดียว ตั้งอยู่ที่จังหวัดเท่านั้น จึงไม่มีโอกาสได้ศึกษาต่อ และได้ออกจากโรงเรียนมาประกอบอาชีพทำนา เมื่ออายุครบ ก็ทำการอุปสมบทและไปอยู่กับอุปัชฌาย์ที่วัดโพธิ์ลังกา อำเภอมินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ประมาณ ๔ เดือนก็ลาสิกขาจากเพศพรหมจรรย์มาสู่เพศฆราวาสตามเดิม

ในปี ๒๔๘๓ เดือน เมษายน ถูกคัดเลือกเข้ารับราชการทหารเป็นพลทหารกองประจำการ ประจำอยู่ในค่ายสมเด็จพระนารายณ์มหาราช จังหวัดลพบุรี ต่อมาได้

รับการบรรจุเป็นประจำการอยู่ในค่ายนั้นตลอดมา จนถึง ยศพันโท ในขณะรับราชการอยู่นั้นมีสิ่งที่ทำให้ได้รับการภูมิใจมากก็คือ ในปี ๒๕๐๒ ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ผู้บังคับกองร้อย อัตราร้อยเอก ซึ่งเป็นกองร้อยเดียวกับเมื่อเข้ารับราชการเป็น พลทหาร

ต่อมาปี ๒๕๒๐ ได้พิจารณาเห็นว่า ลูกๆ ๕ คน ได้จบการศึกษาและมีงานทำกันทุกคนแล้ว เห็นควรลาออกจากราชการเพื่อพักผ่อน และหาโอกาสทำประโยชน์ให้แก่ส่วนรวมบ้างตามโอกาสจะอำนวยให้ ทั้งนี้เห็นว่าเงินบำนาญที่จะได้รับก็เพียงพอแก่การยังชีพสองคน ตายายแล้ว จึงขอลาออกจากราชการตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน ๒๕๒๐ เป็นต้นไป รวมวันรับราชการอยู่ในค่ายสมเด็จพระ-

นารายณ์มหาราช โดยมีได้ย้ายไป
อยู่ที่อื่นเลย เป็นเวลา ๓๗ ปี
๗ เดือน จากเงินเดือนที่ได้รับ
จากพลทหาร เดือนละ ๒ บาท
จนถึง รับเงินบำนาญอยู่ขณะนี้
๑๐,๑๓๔.๒๐ บาท

เมื่อลาออกจากราชการมา
แล้ว ได้ย้ายมาอยู่ภูมิลำเนาเดิม
ของภรรยาที่บ้านเลขที่ ๔๗๒/๖
ถนนวิไลจิต ตำบลบางพุทรา
อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี และ
อยู่กันเพียง ๒ คนตายายเท่านั้น
เพราะลูกๆ ทำงานอยู่ต่างจังหวัด
หมด เมื่อไม่มีภาระด้านการงาน
แล้วจึงเข้าวัดทำบุญรักษาศีลเช่น
เดียวกับชาวพุทธทั่วไป ที่วัด
โพธิ์แก้วนพคุณ ใกล้ๆ บ้านนั่นเอง
และนอกจากนั้นยังมีความสนใจ
ในการศึกษาปฏิบัติธรรมตามคำ
สั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัม-
พุทธเจ้ามาก เพราะยังไม่เคย
ศึกษามาแต่กาลก่อนเลย จึงเกี่ยว
ไปตามสำนักต่างๆ ที่มีการปฏิบัติ
ธรรมเช่นการบวชชีพร่าห์เป็นต้น

ผลสุดท้ายได้มาศึกษาและ
ปฏิบัติธรรมที่ สำนักวัดอัมพวัน
อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี
และเห็นว่าการปฏิบัติ วิปัสสนา
กรรมฐาน ตามแนว สติปัฏฐาน ๔
นั้นน่าจะเป็นผลดีแก่การปฏิบัติ
เพราะเป็นการฝึก สติ เมื่อมี สติ พัง
พิจารณาร่างกายของเราคือ รูป
กับ นาม อยู่เป็นประจำแล้ว คง
จะเกิดปัญญารู้สภาวะตามความ
เป็นจริงว่า ร่างกายของเราคือ
อะไร เมื่อได้ตัดสินใจที่จะปฏิบัติ
ธรรม ณ สำนักนี้แล้ว ก็ได้ขอ
กรรมฐานมอบกายถวายตัวต่อ
พระรัตนตรัยและครูบาอาจารย์
(พระครู ภาวนาวิสุทธิ) และพระ
ครูภาวนาวิสุทธิ ได้เมตตาสอน
การเดินจงกรม และการนั่ง การ
กำหนด ตามอายตนะต่างๆ
ด้วยตัวของท่านตั้งแต่บัดนั้นมา
คือประมาณปี ๒๕๒๒ และได้
เข้าปฏิบัติในห้องกรรมฐาน ครั่ง
ละ ๑ เดือนอยู่ ๒ ครั้ง และจะมา
ปฏิบัติที่วัดอัมพวันทุกๆ วันพระ

วัดนี้อยู่ห่างจากภูมิสำเนาประมาณ ๑๓ กม. มาจนถึงทุกวันนี้ วันที่ไม่ได้มาวัดคงกระทำให้บ้านวันละ ๒ ครั้งหลังจากทำวัตรเช้า และทำวัตรเย็น

ในการปฏิบัติธรรมหากจะมีผู้ถามว่าปฏิบัติถึงขั้นไหนแล้ว ข้าพเจ้าจะตอบไม่ได้เลยเพราะข้าพเจ้าไม่สนใจว่าจะปฏิบัติได้ถึงขั้นไหนคงปฏิบัติไปตามที่ครูบาอาจารย์สอนเท่านั้น แต่ผลจากการปฏิบัติเราจะเห็นว่าด้าน จิตใจ จะเปลี่ยนไปในทางกุศลมากขึ้น เช่นเห็นชัดในเรื่อง บุญ บาป มีจริงและไม่ต้องไปรับถึงชาติหน้า ได้รับในปัจจุบันนี้แหละ ตลอดจนเห็นชัดว่าร่างกายของเราที่เห็นเป็นรูปร่างอยู่นี้ เป็นร่างที่เป็นกลาง ๆ อยู่เท่านั้น จิตของเรามันจะเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ อยู่ตลอดเวลา เป็นสัตว์วันรบบ้าง เป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานบ้าง ถ้าเราปราศจากสติควบคุมจิตที่เกิด ตับอยู่ตลอดเวลา จะเป็นมนุษย์ที่

สมบูรณ์ และเป็นเทวดาบ้าง ในเมื่อเรามีสติ อยู่ในศีลธรรม และมีความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม โดยไม่สงสัย และเชื่อถึงการ จุตติ ปฏิสนธิ จิต ให้เกิดในภพภูมิต่าง ๆ ๓๑ ภูมิอย่างแน่ชัด และจิตเกิดคุณธรรมเห็นได้ชัดคือ เกิดความ เมตตา สันโดษ และ สติ กล่าวคือ เลิกการเบียดเบียนสัตว์ทุกชนิด ละความโลภลงได้มาก พอใจในความเป็นอยู่ขณะนี้ว่า ดีที่สุดแล้ว ไม่สนใจไขว่คว้าหาทรัพย์อันเป็นสมบัติของกายอะไรอีกแล้ว

มุ่งแต่หาทรัพย์ภายในอันเป็นสมบัติของใจ คือการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา เท่านั้น และสามารถกระทำได้จริง กล่าวคือ บริจาคทรัพย์ส่วนหนึ่งจากเงินบำนาญประกอบการกุศลอยู่เป็นประจำ สามารถรักษาศีล ๕ เป็นปกติได้เป็นนิจ โดยเฉพาะวันพระสมาทานอุโบสถศีลทุกวันพระมาประมาณ ๔ ปีแล้ว

โดยสมาทานวิรติเอาเองในกาล
ที่ทางวัดไม่มีการสมาทาน และ
รักษาศีล ๘ เป็นประจำในโอกาส
ที่มาช่วยแนะนำผู้ที่มาปฏิบัติธรรม
และละความอยากในเรื่องกินลง
ได้โดยสิ้นเชิง คือในเวลาวิกาล
จะไม่ตีมื้อน้ำปานะใด ๆ ทั้งสิ้น เว้น
แต่น้ำชาและน้ำธรรมดาและไม่มี
ความหิวกระหายด้วย ไม่ไยดีใน
ทรัพย์สินสมบัติจนเกินควร เช่นบ้าน
บางครั้งสองคนตายไปปฏิบัติ
ธรรมเป็นเวลา ๕ วันบ้าง ๗ วัน
บ้างก็ใส่กุญแจบ้านทิ้งไว้โดยไม่มี
ความกังวลใจใด ๆ ทั้งสิ้น

เพียงแต่ตั้งจิตอธิษฐานว่า
หากทรัพย์สินสมบัติเป็นของเราจริง
แล้วก็คงจะอยู่กับเราจนตลอดชีวิต
จะหาไม่ ถ้าเป็นของคนอื่นเขาก็
ให้เขาไปจะได้หมดเวรหมดกรรม
กันไป ในด้านสติ ขณะปฏิบัติก็
รู้ตัวว่ายังมีสติกำหนดได้ยังไม่ดี
เท่าที่ควร ขาดหลัก ๓ ประการ
อยู่อีกมากคือ ปัจจุบัน สติ สัมป-
ชัญญะ เพราะการกำหนดให้ได้

ปัจจุบัน พร้อมด้วยควมมีสติ
สัมปชัญญะนั้น ยังกระทำได้น้อย
ครั้งมาก แม้กระนั้นก็ยังเกิดผล
อย่างไม่น่าเชื่อ คือเมื่อมีปัญหา
ต่าง ๆ เกิดขึ้นก็จะสามารถพิจารณา
ตกลงใจแก้ปัญหานั้น ๆ ได้ถูกต้อง
อย่างไม่น่าเชื่อเลย นี่เป็นผลมา
จากการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน
ตามแนวปฏิบัติ สติปัฏฐาน ๔

เมื่อประมาณปี ๒๕๒๗ มีผู้มา
ปฏิบัติธรรมมากขึ้น ท่านอาจารย์
พระครู ภาวนาวิสุทธิ ให้มาช่วย
อุบาสิกา ยุพิน บำเรอจิต เป็น
วิทยากรแนะนำการปฏิบัติเบื้องต้น
ในเรื่อง วิปัสสนากรรมฐาน
ให้กับ คณะบุคคล หน่วยงาน และ
หน่วยศึกษาที่หอประชุม ภาวนา-
กรศรีทิพา ตลอดมา สำหรับที่
วัดอัมพวันนี้มีที่ปฏิบัติธรรมอยู่
๒ ที่ คือ ถ้าผู้มาปฏิบัติเป็นบุคคล
หรือคณะเล็ก ๆ จะเข้าปฏิบัติที่ห้อง
กรรมฐาน โดยมี อุบาสิกา สุ่ม
ทองอิง เป็นผู้สอน และท่านที่เคย
มาปฏิบัติย่อมรู้จักดีว่า อุบาสิกา

ส่วน ผู้ที่มีคุณธรรมที่น่าเคารพเลื่อมใสเพียงใด หากผู้มาปฏิบัติธรรมเป็นหมู่คณะมาก ๆ ก็คงปฏิบัติที่หอประชุม ภาวนา-กรศรีทิพา ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นและได้ช่วยแนะนำการปฏิบัติ ที่หอประชุมฯ ตลอดมาแทบไม่มีเวลาว่างจนถึงบัดนี้ และได้พิจารณาตัวไว้ว่าจะช่วยงานด้านศาสนาให้กับวัดอัมพวัน จนตราบเท่าร่างกายจะไม่อำนวยหรือชีวิตหาไม่โดยไม่คิดค่าตอบแทนประการใดทั้งสิ้น

ปัญหาของวิทยากร โดยความเห็นเป็นส่วนตัวเห็นว่า การ

ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานนี้เป็นเรื่องละเอียดอ่อน โดยเฉพาะเป็นการฝึก จิต การฝึกจิตนี้ยากมาก ยากกว่าการฝึกใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะเป็นการฝึกที่ฝึนความรู้สึกสันดานเดิมของผู้ปฏิบัติ จึงมักมีอุปสรรคนานัปการ คอยขวางกั้นส่วนมากหน่วยที่มาปฏิบัติมาเวลาน้อยมาก ส่วนมากมาแค่ ๓ วันทั้งวันเดินทางไปและกลับ จะมีเวลาปฏิบัติ เติมน้ำมัน และนั่งได้เพียง ๗ ชั่วโมงเท่านั้น และผู้รับการฝึกก็มีทั้งเต็มใจมา และถูกบังคับมา จึงทำความหนักใจให้กับวิทยากรมาก เพราะระยะเวลา

เท่านี้เราควรจะให้อะไรเขาไปได้บ้างที่จะเป็นประโยชน์มากที่สุด เราจะฝึกตามขั้นตอนจริง ๆ ไม่ได้ เพราะการฝึกตามขั้นตอนจริง ๆ แล้ว จิต ที่เคยเป็นอิสระ มาถูกควบคุมด้วย สติ มากเข้า จิต จะดีขึ้น อึดอัดกลัดกลุ้ม ผู้ฝึกจะต้องปล่อยโยนควบคุม และเพิ่มเวลาในการปฏิบัติให้มากขึ้นตามขั้นตอน เพื่อให้ จิต ดีขึ้นถึงที่สุด อย่างมากประมาณ ๓-๔ วัน จิต จะเริ่มแข็งและเย็นลง ตอนนี้แหละ ผู้ปฏิบัติจะเห็นคุณค่าของการฝึก จิตละว่ามีประโยชน์อย่างไร บางคนถึงกับร้องไห้เสียใจในการกระทำ ความชั่วของตนที่แล้ว ๆ มา ถ้าเวลาน้อยเราจะฝึกเช่นนั้นแล้ว ผู้ฝึกกลับไปแล้วเข็ดขยาดไม่กลับมาอีก เพราะเขายังไม่เห็นผลที่จะได้รับนั่นเอง นี่แหละเป็นปัญหาของวิทยากรว่าจะหาวิธีการฝึกอย่างไรให้เหมาะสมกับเวลาและให้เกิดคุณค่ากับผู้รับการฝึก ไม่มากก็น้อยด้วย ตามความเห็น

ของข้าพเจ้าว่า การฝึกวิปัสสนากรรมฐานตามแนวนี้น้อยการฝึกครั้งหนึ่ง ไม่ควรต่ำกว่า ๗ วัน

การประเมินผลเคยทำแบบสอบถามนักศึกษาที่มาจากวิทยาลัยต่าง ๆ หลาย ๆ รุ่นว่า เช่น ข้อ ๑ เต็มใจมาหรือถูกบังคับให้มา จะมีส่วนหนึ่งที่ลงว่า ถูกบังคับมา แต่ข้อใกล้สุดท้ายจะถามว่า จะกลับมาปฏิบัติอีกหรือไม่ มีเกินกว่า 50% กรอกว่าจะมาอีก จึงพอสรุปได้ว่าการปฏิบัติธรรมนี้ผู้ปฏิบัติพอจะเห็นผลดีในการปฏิบัติอยู่บ้าง แม้เวลาเพียงเล็กน้อย และเคยถามนักศึกษาประเภทนี้หลาย ๆ คนว่า ทำไมจึงอยากมาอีก เพราะเวลาปฏิบัติมีเวทนามากมายเหลือเกิน นักศึกษาจะตอบคล้ายกันว่า เวลานั่งแม้จะมีเวทนามากก็จริง แต่เวลาเลิกปฏิบัติแล้วเรามีความสุขใจอย่างบอก ไม่ถูก

การพัฒนา ถาวรวัตถุ

พ.ศ. ๒๕๓๐-๒๕๓๑

เนื่องในวโรกาสอันเป็นมงคลสมัยที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ภูมิพลมหาราชทรงเจริญพระชนมายุครบ ๖๐ พรรษา เมื่อวันที่ ๕
ธันวาคม ๒๕๓๐ และในพิธีเฉลิมฉลองรัชมิ่งคลาภิเษก ซึ่งตรงกับวันที่
๒ กรกฎาคม ๒๕๓๑ ที่พระมหากษัตริย์ ผู้ทรงทศพิธราชธรรม ทรง
เป็นพระปิยมหาราช เป็นที่รักยิ่งของพสกนิกร ทรงครองแผ่นดินโดย
ธรรมมานานถึง ๔๓ ปี นานกว่าพระมหากษัตริย์พระองค์ใดในประวัติ
ศาสตร์ของชาติไทยนับเป็นมหามงคลพิเศษถึงสองสมัยต่อเนื่องกัน

ด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ วัดอัมพวันได้ร่วมแสดง
ความจงรักภักดี ร่วมเฉลิมฉลองวาระมหามงคลนี้ ด้วยการพัฒนางาน
ทั้งทางด้านวัตถุ และจิตใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาทางด้าน
ถาวรวัตถุ

ปี ๒๕๓๐ ได้เน้นหนักการพัฒนาทางด้านวัตถุเป็นพิเศษ เพื่อให้เป็น
สปีปายะส่งเสริมการอบรมจิตให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น มีผู้
ศรัทธาบริจาคทรัพย์สร้างทั้งเป็นคณะและส่วนบุคคลโดยไม่มี
การเรียไ้แต่ประการใดจำนวน ๔ รายการดังนี้

๑. กุฏิภาวนา-อಂಗคณา

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น หลังคาทรงไทย ใช้เป็น
ที่ปฏิบัติธรรมของพระภิกษุสามเณร ขนาดกว้าง ๓ วา ยาว ๗ วา
๒ ศอก อยู่ทางด้านทิศตะวันออกของโบสถ์

คุณแม่ลือเอียน พันธมิตร คุณจรรยา และคุณรัตนา อังคณา เป็น
ผู้บริจาค ราคาประมาณ ๖๐๐,๐๐๐ บาท สร้างเสร็จเมื่อเดือนพฤษภาคม
๒๕๓๐

๒. วิหารสมเด็จพระพุทธาจารย์ (โต พรหมรังสี)

เป็นที่ประดิษฐาน รูปเหมือนสมเด็จพระพุทธาจารย์ (โต
พรหมรังสี) ทำนั่งพระพรหมน้ำพระพุทธรูปมนต์ ขนาดวิหารกว้าง ๒ วา
๒ ศอก ยาว ๖ ศอก อยู่ทางทิศใต้ของโบสถ์ ราคาประมาณ ๑๐๐,๐๐๐
บาท สร้างเสร็จเมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๓๐

๓. อาคารพัฒนพงศ์พานิช

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น ใช้เป็นที่ปฏิบัติธรรม
ของฆราวาส ขนาด ๖ × ๖ ตารางเมตร อยู่ทางทิศใต้ของวัดใกล้โรง
ครัว คุณบุญยัง ลืออำรุง สร้างในนามสกุล"พัฒนพงศ์พานิช" อุทิศให้
คุณพร พัฒนพงศ์พานิช ราคาประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ บาท สร้างเสร็จ
เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๓๐

๔. ศาลาเฉลิมพระชนมายุ ๖๐ พรรษา

เป็นศาลาทรงไทย ใช้เป็นที่ต้อนรับปฏิสันถาร สำหรับผู้มา
เยือนวัดอัมพวัน ขนาดกว้าง ๒ เมตร ยาว ๓ เมตร อยู่ทางทิศตะวันตก
หน้ากุฏิเจ้าอาวาส ราคาประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท สร้างเสร็จเมื่อเดือน
ธันวาคม ๒๕๓๐

กุฏิ ภาวนา·อ่องคนา

อาคาร พัฒนาพงศ์พานิช

ปี ๒๕๓๑ ได้มีโครงการสร้างถาวรวัตถุ เพื่อใช้ในการบริหาร, บริการ และรับรองผู้มาศึกษา และปฏิบัติธรรม เพิ่มเติมขึ้นอีก จำนวน ๑๐ รายการดังนี้

๑. กุฏิ “บุญถิ่น อัตถากร รับรองพระเถระ”

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๓ ชั้นหลังคาทรงไทย ใช้เป็นที่รับรองพระเถระและพระวิทยากรที่มาให้การอบรม ขนาดกว้าง ๓ วา ยาว ๓ วา ๒ ศอก อยู่ทางทิศตะวันตกริมแม่น้ำเจ้าพระยา คุณบุญถิ่น ม.ร.ว.พรรณเรือง อัตถากร และ ดร.กิ่งแก้ว อัตถากร เป็นผู้บริจาค ราคา ๔๐๐,๐๐๐ บาท สร้างเสร็จเมื่อมีนาคม ๒๕๓๑

๒. หอระฆัง หน้าวิหารสมเด็จพระพุทธมาจารย์ (โต พรหมรังสี)

ใช้เป็นทิวแถวระฆังขนาดใหญ่ หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์ หน้า ๔๐๐ ก.ก. เส้นผ่าศูนย์กลาง ๓๐ นิ้ว สูง ๓๔ นิ้ว หลวงพ่อได้ไปทำพิธีหล่อที่จังหวัดลำพูนเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๑ ระฆังราคา ๙๕,๐๐๐ บาท หอระฆังราคา ๑๐,๐๐๐ บาท

ศาลาทำน้ำ “สุนัย พันธศุภกร”

๓. ศาลาท่าน้ำ “สุนีย์ พันธศุภร”

เป็นศาลาทรงไทย (สร้างแทนศาลาท่าน้ำเดิมทรงปั้นหยา ซึ่งชำรุดมาก) ขนาดยาว ๓ วา กว้าง ๗ ศอก อยู่ทางทิศตะวันตกริมแม่น้ำเจ้าพระยา คุณสุนีย์ พันธศุภร เป็นผู้บริจาคสร้างราคา ๑๒๐,๐๐๐ บาท สร้างเสร็จเมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๑

๔. อาคารนกขมิ้ม

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๓ ชั้น ใช้เป็นที่พักของผู้มาปฏิบัติธรรมฝ่ายคฤหัสถ์ ขนาดกว้าง ๓ วา ๒ ศอก ยาว ๑๓ วา ๒ ศอก ติดกับหอฉันทางด้านใต้ ติดต่อกับอาคารพัฒนพงศ์พานิช ทางด้านตะวันออก มีห้องพัก ๒๙ ห้อง

ชั้นล่าง มีห้องพัก ๑๒ ห้อง ห้องน้ำ ๘ ห้อง

ชั้นที่สอง มีห้องพัก ๑๓ ห้อง ห้องน้ำ ๘ ห้อง

ชั้นที่สาม มีห้องพัก ๔ ห้อง ห้องน้ำ ๔ ห้อง และห้องโถงสำหรับปฏิบัติธรรม

ขณะนี้ดำเนินการก่อสร้างเสร็จไปแล้ว ๒ ชั้น ราคาประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๕. อาคารหอสมุด

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๓ ชั้น ใช้เป็นหอสมุด และรับรองพระภิกษุสงฆ์ที่มาอบรมปฏิบัติธรรม ขนาดกว้าง ๓ วา ๒ ศอก ยาว ๗ วา อยู่ทางทิศตะวันตกริมแม่น้ำเจ้าพระยาติดต่อกับกุฏิ “บุญถิ่นอัฏฐการ รับรองพระเถระ” ทางด้านใต้ ขณะนี้กำลังดำเนินการก่อสร้าง ราคาประมาณ ๖๐๐,๐๐๐ บาท

๖. กุฏิบุญยง-สาวิกา ว่องวานิช

เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น หลังคาทรงไทย ใช้

เป็นที่รับรองพระภิกษุสงฆ์ผู้มาปฏิบัติธรรม ขนาดกว้าง ๓ วา ๓ ศอก ยาว ๗ วา ๒ ศอก อยู่ทางทิศตะวันออกของวัด ทางด้านทิศใต้ของกุฏิ ภาวนา-อ่องคณา คุณบุญยง ว่องวานิช เป็นผู้บริจาคสร้างอุทิศส่วนกุศล ให้คุณสาวิกา ว่องวานิช ภรรยาผู้ล่วงลับ ราคาประมาณ ๖๐๐,๐๐๐ บาท ขณะนี้กำลังดำเนินการก่อสร้าง

๓. หล่อพระประธาน

พระประธานปางสุโขทัย หน้าตัก ๓๐ นิ้ว เนื้อทองสัมฤทธิ์ หล่อเสร็จแล้วตั้งบูชาที่กุฏิบุญยง-สาวิกา ว่องวานิช ราคาประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท

๔. ห้องน้ำ

เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้มาปฏิบัติธรรมในโอกาสที่ มาพร้อมกันเป็นจำนวนมาก หลวงพ่อจึงเตรียมสร้างห้องน้ำทางด้าน ใต้ของโรงเรียนวัดอัมพวัน จำนวน ๖ ห้อง ราคาประมาณ ๔๐,๐๐๐ บาท คาดว่าจะดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายในปี ๒๕๓๑

๕. ปรับพื้นที่หน้าวัด

ดำเนินการถมดินในเขตจัดสรรผลประโยชน์ของสงฆ์พื้นที่ ๔ ไร่ นอกกำแพงด้านเหนือติดทางเข้าวัดให้สูงขึ้นประมาณ ๑ เมตร เท่ากับระดับถนน ขณะนี้ได้ดำเนินการถมดินไปแล้วพอสมควรมีผู้บริจาค ค่าใช้จ่ายในการถมดินไปประมาณ ๑๕๐,๐๐๐ บาท แต่ดินยังไม่เต็ม พื้นที่

๑๐. กุฏิวิสุทธิ

เป็นกุฏิไม้ชั้นเดียวใช้เป็นที่พักพิงภาวนาของพระภิกษุสงฆ์ ผู้ปรารถนาความเพียรในทวิเวก ขนาดกว้าง ๒ วา ยาว ๖ ศอกจะดำเนินการก่อสร้างบนพื้นที่ในเขตจัดสรรผลประโยชน์ของสงฆ์หลังจาก ปรับที่ดินเรียบร้อยแล้ว จำนวน ๕ หลัง ๆ ละประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท

วิทยาลัยครูเทพสตรี กับ วัดอัมพวัน

รศ.วิชัย สุธีรขานนท์*

การพัฒนาคุณภาพชีวิตจะต้องเริ่มต้นด้วยการพัฒนาคุณธรรมและความรู้ นักศึกษาครูเป็นบุคคลที่ต้องใช้ทั้งความรู้และอบรมคุณธรรมแก่เยาวชน ความเจริญก้าวหน้าของชีวิตจะต้องอาศัยคุณธรรมเป็นหลัก และมีความรู้เป็นส่วนประกอบ ดังหลักความจริงที่ว่า

ฐานเจตีย์

ศรีสลัง

สร้างด้วยอิฐ

ย่อมสถิต

ยืนยง

ดำรงอยู่

ชีวิตมี

ค่าล้ำ

เพราะความรู้

ควบคุมอยู่

ด้วยธรรม

นำจำเริญ

* อดีต ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หัวหน้าภาควิชาปรัชญาและศาสนา วิทยาลัยครูเทพสตรี
ลพบุรี ปัจจุบันเป็นรองศาสตราจารย์วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์

สถาบันผลิตครูจึงพยายามหล่อหลอมนักศึกษาครูให้เป็นแม่แบบ
แม่พิมพ์ที่ดี แก่เยาวชนของชาติ วิทยาลัยครูเทพสตรีลพบุรีได้จัด
โครงการอบรมเพื่อพัฒนาคุณธรรม สร้างวิญญานครูให้เกิดขึ้นแก่
นักศึกษาครู ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๒๕ - ๒๕๒๘ เป็นจำนวนถึง
๒๓ รุ่น รุ่นละ ๓ วัน ๓ คืน โดยได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อ
พระครูภาวนาวิสสุตวิธัมมวันสิงห์บุรี หลวงพ่อรับโครงการนี้ไว้ใน
ความอุปถัมภ์ ด้วยการจัดสัปปายะให้ทั้งด้านสถานที่อบรม ซึ่งมีหอ
ประชุมภาวนา - กรศรีทิพาที่กว้างขวาง และที่พัก ห้องน้ำ ตลอดจน
ด้านอาหารการบริการสะดวกสบาย หลวงพ่อได้ให้คำสั่งสอนอบรมและ
สอนวิปัสสนากรรมฐานให้แก่นักศึกษาทุกรุ่น

เนื้อหาสาระของการอบรม มีดังนี้

- ความรู้พื้นฐานทางพระพุทธศาสนา มุ่งให้เข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรม บรรยายโดย พันเอก (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน

- การสร้างวิญญานให้แก่ครู ให้เข้าใจเรื่อง

- จุดมุ่งหมายแท้จริงของการศึกษา

บรรยายโดยพระธรรมญาณมุนี เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี

- จริยธรรมของครูในพระพุทธศาสนา

บรรยายโดย พันเอก (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน

- นโยบายการพัฒนาจริยธรรมของกรมการฝึกหัดครู

บรรยายโดย อธิการวิทยาลัยครูเทพสตรี ลพบุรี

- ศาสนาพิธีสำหรับครู และฝึกการจัดโต๊ะหมู่บูชาพระ ฝึก

มารยาทไทย ฝึกสวดมนต์

บรรยายและสาธิตโดย ร.ศ.วิชัย สุธีรชานนท์

- ฝึกสมาธิบริหารจิต สอนให้เดินจงกรม ทำสมาธิ

โดยพระครูภาวนาวิสุทธิ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน

● ฝึกร้องเพลงคติธรรม

โดย อาจารย์บัญชา ทรัพย์ประเสริฐ ภาควิชาดนตรีวิทยาลัย
ครูเทพสตรี

จำนวนนักศึกษาที่เข้ารับการอบรม รุ่นละประมาณ ๓๐ - ๒๒๕ คน
เข้ารับการอบรมตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๒๕ จนถึง เดือนกันยายน
๒๕๒๘ ใช้เวลารุ่นละ ๓ วัน ๓ คืน รวม ๒๓ รุ่น มีจำนวนนักศึกษา
วิทยาลัยครูเทพสตรีได้รับการอบรมตามโครงการนี้ทั้งหมด ๔,๐๑๔ คน
การประเมินผลการอบรม

ได้มีการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบทั้งก่อนและหลังการอบรม
ซึ่งมีการวัดทั้งด้านความรู้และเจตคติ ปรากฏว่านักศึกษาได้รับความรู้
เพิ่มขึ้น และมีเจตคติที่ดี มีความรู้สึกซาบซึ้งมาก อยากให้มีจำนวน
วันอบรมเพิ่มขึ้น และแสดงความเห็นว่าควรให้นักศึกษาทุกคนได้มารับ
การอบรมเช่นนี้ด้วย

นักศึกษาผู้เข้ารับการอบรมตลอดจนครูอาจารย์ต่างก็ชื่นชม
มีความเคารพเลื่อมใสในหลวงพ่ोज้าอาวาส ภิกษุ สามเณร ตลอดจน
เกิดความผูกพันกับวัดอัมพวัน และบรรดาศิษย์ของหลวงพ่อบุญให้การ
ต้อนรับอย่างยิ่ง นับว่าโครงการนี้ประสบผลสำเร็จอย่างงดงาม ทั้งนี้
ย่อมเป็นเพราะความเมตตาของหลวงพ่อบุญที่มีต่ออาจารย์และนักศึกษา
อย่างแท้จริง ดังคำธรรมสาธกกล่าวไว้ว่า

เมื่อวัดดี	ศรีสงฆ์	อํารงศาสน์
ประชาราษฎร์	เลื่อมใส	ได้สรรเสริญ
พระสงฆ์ดี	ศรีศาสน์	ราษฎรจำเริญ
เหมือนชวนเชิญ	ให้ชื่นชม	นิยมกัน

ข้อแนะนำ ระเบียบปฏิบัติสำหรับผู้ปฏิบัติกรรมฐาน

ณ สำนักปฏิบัติฝ่ายคฤหัสถ์
วัดอัมพวัน อ.พหลมบุรี จ.สิงห์บุรี

ผู้ที่สมัครเข้ามาปฏิบัติกรรมฐาน ณ สำนักปฏิบัติฝ่ายคฤหัสถ์
ควรทำความเข้าใจในระเบียบปฏิบัติดังต่อไปนี้

๑. ผู้ปฏิบัติกรรมฐานจะต้องแจ้งความจำนงค์ต่ออาจารย์ผู้ปกครอง
ซึ่งคณะอาจารย์ผู้ปกครองประกอบด้วย

๑.๑ อุบาสิกาสุม ทอชิง (แม่ใหญ่) ทำหน้าที่อาจารย์ใหญ่

๑.๒ อุบาสิกาลำซิ่น แสงฉาย ทำหน้าที่เป็นผู้ต้อนรับปฏิสันถาร
รับลงทะเบียนและดูแลอำนวยความสะดวกโดยทั่วไป

๑.๓ อุบาสิกาสมคิด มาลีหอม หัวหน้าแม่ชีไทยวัดอัมพวัน
ทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำการปฏิบัติกรรมฐานแก่ผู้มาใหม่

๒. เขียนใบสมัครให้ชัดเจน อ่านง่ายและถูกต้องตามความเป็น

จริง

๓. เข้าที่พักเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย เป็นชุดปฏิบัติธรรมสีขาว
แบบสุภาพเรียบร้อยไม่มีลวดลายหรือเครื่องประดับ

๔. เตรียมดอกไม้ธูปเทียน เพื่อทำพิธีขอศีลแปดจากพระภิกษุที่
กุฏิท่านเจ้าอาวาส โดยอาจารย์ผู้ปกครองเป็นผู้นำไปเวลา ๑๘.๐๐ น.

๕. การปฏิบัติกรรมฐานแบ่งออกเป็น ๔ ช่วงในแต่ละวัน ดังนี้
ช่วงแรก ๕.๐๐-๖.๐๐ น.

ช่วงที่สอง ๘.๐๐-๑๑.๐๐ น.

ช่วงที่สาม ๑๔.๐๐-๑๗.๐๐ น.

ช่วงที่สี่ ๑๙.๐๐-๒๑.๓๐ น.

๖. สถานที่ปฏิบัติกรรมฐาน ผู้ปฏิบัติต้องมาพร้อมกันที่ศาลา
ปฏิบัติของสำนักตามเวลาที่กำหนดโดยใช้ศาลาเป็นที่นั่งกรรมฐาน
และบริเวณรอบนอกศาลาเป็นที่เดินจงกรม

๗. สำหรับผู้ที่ฝึกปฏิบัติดีแล้วบางราย ทางสำนักอาจอนุญาต
ให้ปฏิบัติเอง ณ ห้องพักตามแต่กรณี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของอาจารย์
ผู้ปกครอง

๘. ขั้นตอนการปฏิบัติ เมื่อผู้ปฏิบัติมาพร้อมกันตามเวลา
ในการปฏิบัติช่วงแรก ณ ศาลาปฏิบัติ หัวหน้าจุดธูปเทียนบูชาพระ
รัตนตรัย นำสวดมนต์ กราบพระพุทธรูปและพระพรหมแล้ว จึงเริ่ม
ปฏิบัติธรรม โดยการเดินจงกรมก่อน ๓๐ นาที แล้วเปลี่ยนอิริยาบถ
เข้ามานั่งกรรมฐาน ๓๐ นาที สลับกันไปจนถึงเวลาพักสำหรับเวลา
๓๐ นาทีที่กำหนดให้นี้ ผู้ปฏิบัติอาจปรับให้มากหรือน้อยกว่า ๓๐
นาที ตามความเหมาะสมของสภาวะอารมณ์

๙. ก่อนถึงเวลาพักทุกช่วง ผู้ปฏิบัติควรปฏิบัติธรรมอยู่ในอิริยาบถของการนั่งกรรมฐาน ทั้งนี้เพราะเมื่อสิ้นสุดการปฏิบัติแต่ละช่วงจะได้แผ่เมตตาต่อไปได้โดยไม่เสียสมาธิจิต

๑๐. เมื่อแผ่เมตตา (สัพเพสัตว์ตา...) เสร็จแล้ว นั่งพับเพียบ ประนมมืออุทิศบุญในการปฏิบัติธรรมแก่บิดามารดา ญาติพี่น้องเทวดา และเปรต (อิทังโน มาตาปิตูนัง โหตุ...) จากนั้นลุกขึ้นนั่งคุกเข่าสวดมนต์บูชาพระรัตนตรัย (อรหัง สัมมา สัมพุทโธ ภควา...) กราบพระพุทธรูปและพระพรหม

ขั้นตอนในการปฏิบัติจะเป็นเช่นเดียวกันในทุกช่วง เว้นแต่การจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัยในช่วงที่ ๒-๓-๔ ไม่มี เพราะได้บูชาแล้วในช่วงแรก

๑๑. การให้ความรู้ สำหรับผู้มาใหม่ อาจารย์ หรือหัวหน้าผู้ได้รับมอบหมายจะเป็นผู้ให้คำแนะนำการกำหนดลมหายใจ และคำภาวนาในการปฏิบัติเบื้องต้น ส่วนการทดสอบอารมณ์ตลอดจนความรู้ที่ละเอียดขึ้นอาจารย์ใหญ่ (แม่ใหญ่) จะเป็นผู้ให้ความรู้หลังจากปฏิบัติธรรมช่วงแรกเสร็จเวลาประมาณ ๖.๐๐ น. ผู้ปฏิบัติธรรมที่ไม่เข้าใจ มีข้อสงสัยใด ๆ อาจใช้ช่วงเวลานี้สอบถามขอความรู้

๑๒. การรับประทานอาหาร มี ๒ เวลา และดื่มน้ำปานะ ๑ เวลา ดังนี้

๗.๐๐ น. รับประทานอาหารเช้า

๑๑.๐๕ น. รับประทานอาหารกลางวัน

๑๗.๐๕ น. ดื่มน้ำปานะ

๑๓. การรับประทานอาหารและดื่มน้ำปานะทุกครั้ง ผู้ปฏิบัติธรรมต้องมารับประทานพร้อมกันที่อาคารภาวนา ๑ ตรงตามเวลาที่

กำหนด

๑๔. เมื่อตักอาหารใส่ภาชนะแล้วให้เข้านั่งประจำที่ของแต่ละคน รอนพร้อมเพรียงกันดีแล้ว หัวหน้าจะกล่าวนำขออนุญาตรับประทานอาหาร

๑๕. ขณะนั่งรอและรับประทานอาหาร ผู้ปฏิบัติธรรมไม่ควรคุยกัน หรือแสดงอาการใด ๆ ที่ไม่สำรวม

๑๖. เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ให้นั่งรออยู่ที่เดิม จนทุกคนรับประทานอาหารเสร็จให้ประนมมือ หัวหน้าจะให้พรผู้บริจจาคอาหาร (สัพเพ....) ผู้ปฏิบัติธรรมสวดรับโดยพร้อมเพรียงกัน

๑๗. เมื่อเสร็จจากการรับประทานอาหาร ให้ผู้ปฏิบัติธรรมช่วยกันเก็บกวาดสถานที่ ทำความสะอาดภาชนะ จัดโต๊ะ เก้าอี้ ให้เรียบร้อย

๑๘. ผู้ปฏิบัติธรรมไม่ควรพูดคุยกัน หรือซักถามกันด้วยเรื่องทางโลกย์ เพราะจะทำให้จิตใจฟุ้งซ่าน หากมีปัญหาหรือต้องการความรู้ในการปฏิบัติให้เรียนถามจากอาจารย์ผู้สอนโดยตรง ไม่ควรถามหรือวิพากษ์วิจารณ์กันเอง เพราะอาจทำให้เข้าใจผิดและหลงผิดในการปฏิบัติได้

๑๙. เมื่อผู้ปฏิบัติธรรมพบปะกัน ควรแสดงคารวะธรรมต่อกัน ด้วยการไหว้ หรือการยัม หรืออาการอื่น ๆ ซึ่งเป็นโดยสำรวมหรือ

กล่าวทักทายตามสมควร

๒๐. การออกนอกบริเวณสำนักไม่ควรกระทำ หากมีกิจจำเป็น ให้ขออนุญาตอาจารย์ผู้ปกครอง

๒๑. การออกนอกบริเวณสำนักโดยการพิธีทุกครั้ง อาจารย์ผู้ปกครองจะเป็นผู้นำไปทั้งไปและกลับ ให้เดินเป็นแถวตอนเรียงหนึ่ง ตามลำดับอาวุโส ด้วยอาการสงบสำรวม

๒๒. เมื่อถึงบริเวณพิธี ให้คอยสังเกตสัญญาณการนั่ง การกราบ จากอาจารย์ผู้นำ ทั้งนี้เพื่อความพร้อมเพรียง เป็นระเบียบและเจริญตาผู้พบเห็น

๒๓. การพักอาศัยในห้องที่พัก ควรดูแลรักษาความสะอาด ที่พัก เครื่องนอน ตลอดจนความเป็นระเบียบต่าง ๆ ภายในห้องพักให้เรียบร้อย

๒๔. ไม่ควรเปิดน้ำไฟฟ้าและพัดลมทิ้งไว้เมื่อไม่อยู่ในห้องพัก

๒๕. เวลาว่างตอนเช้า ระหว่างเวลา ๖.๐๐-๖.๔๕ น. ผู้ปฏิบัติธรรมอาจใช้เวลาว่างทำความสะอาดกวาดลานสำนักและบริเวณที่พัก เพื่อความสะอาดของสถานที่และเจริญสุขภาพกาย สุขภาพจิตของผู้ปฏิบัติ

๒๖. ทุกวันอุโบสถ (วันพระ) ในช่วงบ่ายให้ผู้ปฏิบัติธรรมเข้าปฏิบัติในพระอุโบสถ โดยมาพร้อมกัน ณ ภาควิชาจารย์ใหญ่ เวลา ๑๓.๓๐ น. อาจารย์ใหญ่จะเป็นผู้นำไป และเริ่มปฏิบัติที่พระอุโบสถ เวลา ๑๔.๐๐-๑๗.๐๐ น. หลังจากนั้นหลวงพ่อดวงพระครูภาวนาวินัย จะประกอบพิธีให้กรรมฐานแก่ผู้ปฏิบัติธรรมที่มาใหม่และแสดงธรรมกรรมฐาน

ช่วงกลางคืนผู้ปฏิบัติธรรมเข้าปฏิบัติในพระอุโบสถเหมือนช่วง

บายโดยเริ่มตั้งแต่เวลา ๑๙.๓๐-๒๑.๓๐ น. ในการปฏิบัติกลางคืนที่
พระอุโบสถนี้มีระเบียบกำหนดให้ผู้ปฏิบัติทุกคนจะต้องเดินจงกรม
๑ ชั่วโมง และนั่งกรรมฐาน ๑ ชั่วโมงโดยพร้อมเพรียงกัน

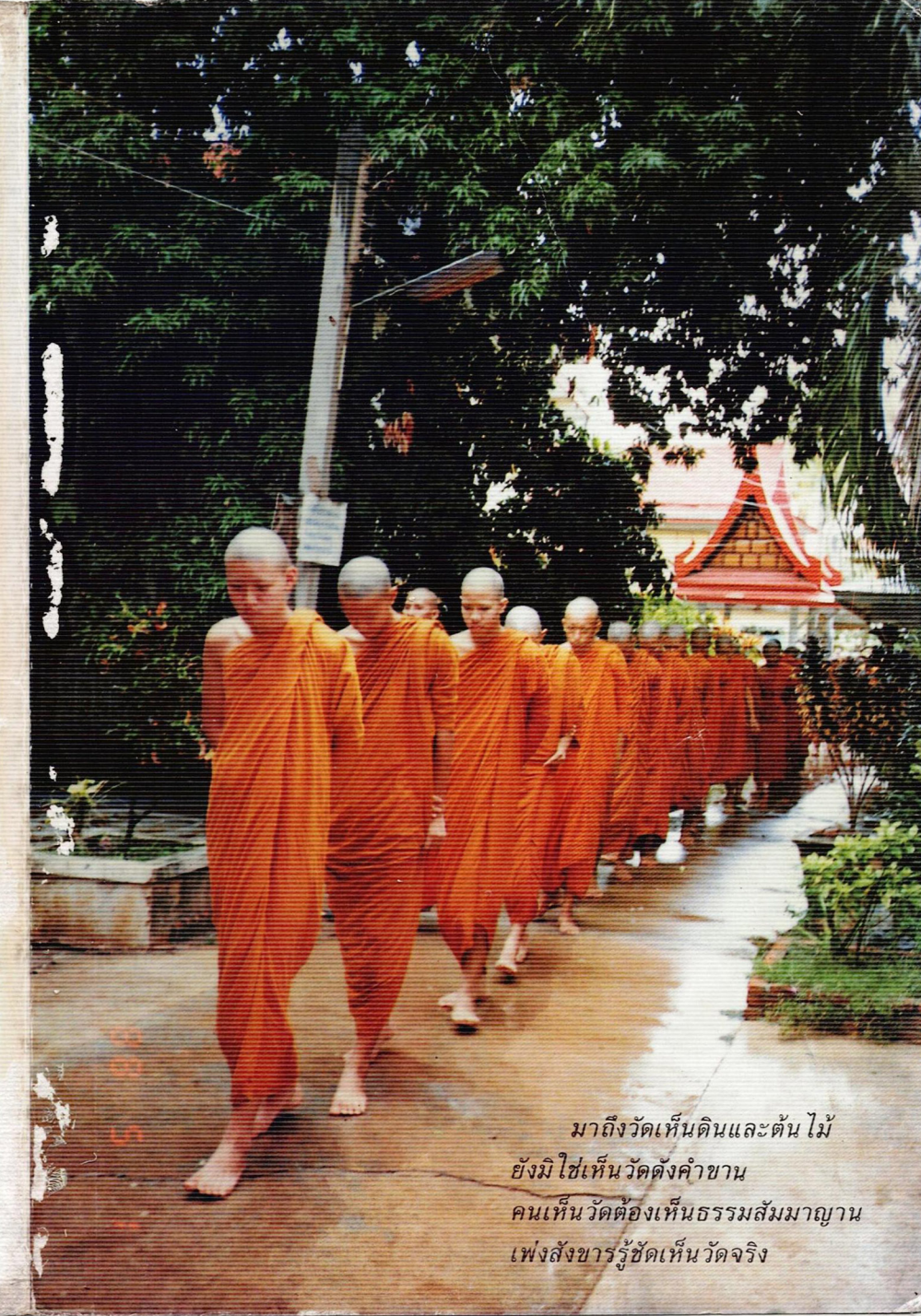
๒๗. การเข้านั่งในพระอุโบสถ ให้ผู้ปฏิบัติธรรมนั่งหันหน้า
ไปทางพระประธาน โดยสังเกตการนั่งให้เป็นแนวนานไปกับพระสงฆ์

๒๘. การลา เมื่อผู้ปฏิบัติธรรมได้ปฏิบัติครบตามกำหนดที่ได้
แจ้งความจำนงค์แล้วนั้น ให้เตรียมดอกไม้ธูปเทียน หรือเครื่องสังฆทาน
ตามกำลัง เพื่อทำพิธีลาศีลต่อพระภิกษุสงฆ์ ณ กุฏิเจ้าอาวาส โดย
อาจารย์ผู้ปกครองเป็นผู้นำไป

ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องลากลับก่อนกำหนดนั้น ผู้ปฏิบัติ-
ธรรมต้องแจ้งให้อาจารย์ผู้ปกครองทราบสาเหตุหรือความจำเป็น
ไม่ควรหนีกลับไปโดยพลการ เพราะจะเป็นผลเสียต่อผู้ปฏิบัติเอง

๒๙. ผู้ปฏิบัติธรรมโปรดสำนักตระหนักเสมอว่า ท่านมา
ปฏิบัติธรรมด้วยจิตศรัทธา เพื่อเป็นบุญกุศลแก่ชีวิต มิได้มาเพื่อความ
สนุกหรือมาพักผ่อน หรือเพื่อการแก้บนที่ขาดปัญญา ดังนั้นขอให้
ผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่าน จงมีความอดทน มีจิตใจที่เข้มแข็ง มีความเพียร
ประหัดกาย วาจา ใจ มุ่งที่จะปฏิบัติให้สำเร็จประโยชน์แก่ตนให้ได้
ซึ่งท่านย่อมประสบความสำเร็จได้ด้วยตัวท่านเอง

๓๐. ขอนำนี้ เป็นคู่มือให้รายละเอียดแนวทางปฏิบัติ เพื่อ
ความเป็นระเบียบของสำนักปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ผู้ที่มาปฏิบัติธรรมจะ
ได้เข้าใจ สบายใจในการอยู่อาศัยและปฏิบัติธรรมกรรมฐานร่วมกัน
อย่างสงบด้วยในสังคมของผู้ปฏิบัติธรรมย่อมประหัดการพูด โอกาสที่
ท่านจะถามข้อระเบียบ หรือโอกาสที่จะมีผู้มาอธิบายแนะนำแก่ท่านมี
น้อย คู่มือนี้จะช่วยท่านได้เป็นอย่างดี

มาถึงวัดเห็นดินและต้นไม้
ยังมีไข่เห็นวัดคงคำขาน
คนเห็นวัดต้องเห็นธรรมสัมาญาณ
เฟ่งสังขารรู้ชัดเห็นวัดจริง

เราพูดอยู่เสมอถึงคำว่า

สติ ปัญญา

เราใช้ปัญญาอยู่เสมอ

ก็จริง

แต่สตินั้น แท้จริงแล้ว

เรานำออกใช้บ่อยนัก

ทั้งที่สตินั้น มีคุณค่าแก่ชีวิต

และจำเป็น แก่ชีวิต

มีคุณค่าอย่างเหลือที่

จะประมาณได้

๓๗- มรดกศรีพมวงดล

พุทธศาสนา • อภิปรัชญา • ศาสนา

พระพุทธศาสนา • ศาสนา